

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook\_R-Invaze z Galaxie.pdb

PDB Name: Invaze z Galaxie  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 25.5.2007  
Modification Date: 25.5.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

NAKLADATELSTVÍ IKAR

Robin Cook  
INVASION

Copyright (C) 1997 by Robin Cook  
All rights reserved  
Translation (C) 1998 by Veronika Bártová  
jacket photo (C) 1998 by Allphoto diabanka, Praha Jacket design (C) 1998 by Viera Fabianová Czech edition (C) 1998 by Ikar

INVAZE Z GALAXIE

Úvod

Z mrazivých dalek mezihvězdného prostoru se vynořil pulzující bod, vysílající intenzivní elektromagnetické záření. Lidská sítnice by jej zaznamenala jako výboj světelného spektra.

Gama-paprsky, rentgenové a infračervené záření a rádiové vlny by zůstaly lidskému oku neviditelné. Současně s barevným výbojem by případný lidský svědek zahlédl astronomické množství atomů připomínajících rotující disk. Celý jev působil dojmem zpětně přetáčeného videa, kde je natočen pád těžkého tělesa do bazénu s průzračně čistou vodou, po jejíž hladině se kruhovitě rozbíhají vlny.

Masa atomů se vřítla do sluneční soustavy téměř rychlostí světla a prolétla kolem Neptunu, Uranu, Saturnu a Jupiteru. V okamžiku, kdy dosáhla Marsu, se její rotace i rychlost výrazně snížily.

Konečně bylo patrné, o co se jedná: šlo o kosmickou loď, jejíž zářivý povrch vypadal jako hladce vyleštěný onyx. Její dokonale diskovitý tvar narušovaly jen výstupky podél okraje horní plochy. Obrys každého výstupku napodoboval tvar mohutné kosmické lodi. Na jejím povrchu nebyly žádné jiné nepravidelnosti - žádné otvory ani antény. Nebyly zde dokonce patrné ani sebemenší spoje.

V okamžiku, kdy loď vstoupila do zemské atmosféry, se její plášť značně zahřál. Vypadalo to, jako by měla ohnivý ocas, jenž osvětloval noční oblohu.

Ve skutečnosti šlo o reakci zahřátých atomů v atmosféře.

Loď neustále zpomalovala. snižovala rychlost rotace i vlastního pohybu vpřed. Hluboko pod ní se objevila světla nic netušícího města. Přistávací program lodi je však neregistroval - bylo opravdu štěstí, že přistála na neobydleném kamenitém místě.

Přestože se v poslední fázi letu pohybovala již velmi pomalu, připomínalo její přistání spíš kontrolovaný pád, který do vzduchu vymrštil kamení a prach. Konečně se zastavila, zpola zarytá do země. Kamení a úlomky, které při přistání vyletěly do vzduchu, dopadly zpět na lesklý povrch.

Jakmile se plášť lodi ochladil a jeho teplota klesla pod dvě stě stupňů celsia objevila se na okraji disku vertikální škvíra. Nebyla to mechanická dvířka, vypadalo to, jako by se molekuly pláště roztoustily a vytvořily v Hladkém povrchu lodi otvor.

Škvírou unikala pára - důkaz, že se vnitřní teplota pohybuje v hodnotách mezihvězdného mrazu. V lodi pracovala soustava počítačů. Dovnitř byly k analýze dopraveny vzorky atmosféry a zemského povrchu. Automatické testy probíhaly podle předem zadaných programů. Z pudy byly izolovány i bezjaderné živé organismy - bakterie. Analýza všech vzorků včetně sekvence DNA potvrdila, že loď přistála na místě určení. Počítače spustily další sérii programů. Mezitím se z povrchu lodi vysunula k noční obloze anténa, která sloužila jako vysílač, a na speciální quasarové frekvenci odeslala zprávu: kosmická loď Magnum přistála.

INVAZE Z GALAXIE \5

Kapitola 1  
22.15

"Hej, haló!" křikla Candee Taylorová a poklepala Jonathanu Sellersovi na rameno. Jonathan byl právě zaneprázdněn - horlivě ji líbal na krk. "Tady Země, volám Jonathana! Ozvi se!" dodala Candee a ťukala sevřenou pěstí Jonathanovi na hlavu.

Candee i Jonathanovi bylo sedmnáct a oba studovali na střední škole Anny C. Scottové. Jonathan nedávno získal řidičský průkaz, a protože ještě nesměl používat rodinný vůz, půjčil si volkswagen od Tima Appletona. Byl večer uprostřed týdne, ale Jonathanovi i Candee se podařilo uniknout z domova a vyjet si na kopec nad městem. Oba se na to oblíbené místo zamilovaných těšili. K navození správné atmosféry, jako by potřebovali jakoukoliv pomoc, jim hrálo rádio naladěné na stanici, která nonstop opakovala přehlídku nejlepších hitů.

"Co se děje?" zeptal se Jonathan a hladil si bolavé místo na temeni. Candee ho musela uhodit dost silně, aby přilákala jeho pozornost. Jonathan byl na svůj věk velmi vysoký a hubený. V poslední době začal růst rychle do výšky, což značně potěšilo basketbalového trenéra.

"Chtěla jsem ti ukázat padající hvězdu." Candee chodila na gymnastiku a byla tělesně mnohem vyvinutější než Jonathan. Její tělo přitahovalo chtivé pohledy chlapců a závistivé pohledy dívek. Mohla chodit s kýmkoliv, ale vybrala si Jonathana, protože byl roztomilý a uměl velmi dobře zacházet s počítačem. I Candee věnovala počítačům spoustu času.

"Co je na padající hvězdě tak zajímavého?" úpěl Jonathan. Podíval se na hvězdy, ale rychle se otočil zpět na Candee. Nebyl si jistý, ale zdálo se mu, že na její halence zahlédl rozepnutý knoflíček. Věděl, že byl ještě před chvílí zapnutý.

"Letěla přes celou oblohu," řekla Candee a na zdůraznění svých slov nakreslila dráhu letu přes přední sklo auta. "Bylo to úžasné!"

V přítomnosti, jež panovalo uvnitř auta, Jonathan sotva rozeznával, jak se Candee zvedá při nádechu hrudí. Připadalo mu to mnohem úžasnější než všechny hvězdy kolem. Chystal se k ní naklonit a znovu ji políbit, když se stalo něco podivného s rádiem.

Nejdřív zaječelo tak hlasitě, že oběma málem praskly bubínky, pak zapraskalo a zasyčelo. V okamžiku z něj vyletěly jiskry a začal od něj stoupat dým.

"Do háje!" vykřikli oba a vyskočili z vozu ven. Z bezpečné vzdálenosti přikrčení sledovali vnitřek auta a téměř čekali, že z rádia vyšlehnou plameny.

Nespatřili však už ani jiskřičku, vše skončilo stejně rychle, jak to začalo.

Narovnali se a přes střechu auta se na sebe tázavě podívali.

"Krucí, co mám říct Timovi?" nařikal Jonathan.

"Podívej se na tu anténu!" vykřikla Candee.

I ve tmě bylo vidět, že je celá zčernalá.

Candee natáhla ruku a dotkla se jí. "Au!" vykřikla. "Pálí!"

Jonathan i Candee si všimli, že i z dalších aut vystoupili mladí lidé a horlivě diskutovali.

Nad nimi visel oblak dýmu. Ve všech puštěných rádiích, ať už byla naladěná na jakoukoliv stanici, shořely pojistky. Tak to alespoň všem připadalo.

6

22.15

Doktorka Sheila Millerová bydlela v jednom z mála vysokých obytných domů. Vyhovoval jí hezký výhled, vítr z pouště i malá vzdálenost od univerzitní nemocnice.

Z těchto tří důvodů byl samozřejmě nejdůležitější ten poslední.

Ve svých pětatřiceti letech měla pocit, že má za sebou dva lidské životy. Za studii se provdala a vzala si kolegu medika. Tenkrát měli mnoho společného.

Oba věřili, že medicína bude hlavní náplní jejich života a že je bude vždy spojoval. Bohužel skutečnost byla díky značnému pracovnímu vytížení obou naprosto neromantická. Přesto mohl jejich vztah vydržet, nebýt Georgeova přesvědčení, že jeho kariéra chirurga je mnohem důležitější než zaměření, jež zvolila Sheila - zprvu interna a posléze akutní medicína. Všechny starosti o domácnost tak samozřejmě spočívaly na ní.

Onou příslovečnou poslední kapkou, již pohár přetekl, se stalo Georgeovo rozhodnutí přijmout nabídku dvouletého specializačního pobytu v New Yorku, které jí oznámil jako hotovou věc. Zcela samozřejmě přítom očekával, že jej bude do New Yorku následovat. Sheila, která teprve nedávno přijala místo vedoucí pohotovostní ambulance v nemocnici, pochopila, že se k sobě vůbec nehodí. Jejich romantické začátky byly dávno ty tam, a tak si bez emocí rozdělili sbírku kompaktů a lékařských časopisů a každý se vydal svou cestou. Sheile zůstalo hořké poznání mužských představ o vlastních výsadách.

Na stolku před ní ležela, stejně jako jindy, hromada odborných časopisů, kterou se marně snažila zvládnout. Přitom si z televize nahrávala starý film a doufala, že se na něj podívá o víkendu. V bytě bylo ticho až na občasné zacinkání zvonkohry na terase.

Sheila neviděla padat hvězdu, kterou zahlédla Candee, ale v témže okamžiku, kdy Candee a Jonathana vyděsilo jiskřící rádio v Timově autě, postihla Sheilin videorekordér podobná katastrofa. Náhle v něm začalo hučet a zasršely z něj jiskry, jako by se chystal vydat na oběžnou dráhu kolem Země.

Sheila byla právě zabraná do čtení a lekla se, ale měla tolik duchapřítomnosti, že vytrhla šňůru ze zásuvky. Bohužel ani tento manévř nepomohl. přístroj utichl, až když odpojila kabel od antény, ale stále se z něj ještě kouřilo. Sheila si na něj opatrně sáhla. Byl teplý, ale nezdálo se, že by mohl začít hořet. Tiše zaklela a vrátila se ke čtení. Pohrávala si s myšlenkou vzít video do nemocnice, aby se na ně podíval některý z techniků. Vzhledem ke svému nabitému programu si takový nápad obhájila. Nedovedla si představit, že by našla čas zavést je do prodejny, kde ho koupila.

22.15

Pitt Henderson si udělal pohodlí a zaujímal téměř vodorovnou polohu. Natáhl se na pohovku, kterou se mu podařilo vtěsnat do pokoje na koleji, a díval se na přenosný černobílý televizor. Dostal ho od rodičů k posledním narozeninám. Obrazovka byla sice malá, ale obraz byl ostrý a jasný.

7

Pitt studoval chemii a končil poslední rok. Chystal se pokračovat dál na lékařské fakultě. Přestože měl jen lehce nadprůměrné výsledky, dostal se na medicínu díky své pili a nadšení. Byl jediný ze studentů chemie, který přijal program studia při zaměstnání a již rok pracoval v univerzitní nemocnici, hlavně v laboratoři. Právě dělal kolečko a sloužil na pohotovostní ambulanci jako recepční. Naučil se být užitečný kdekoliv, kam ho v nemocnici poslali. Zívl, až mu vstoupily do očí slzy. Baseball, který sledoval, se mu začal rozplývat před očima a on pomalu usínal. Pitt byl dobře rostlý svalnatý jednadvacetiletý hoch, bývalý fotbalový reprezentant střední školy. Na vysoké se do fotbalového mužstva nedostal, ale usoudil, že všechno zlé je pro něco dobré: bude mít mnohem víc času věnovat se studiu medicíny.

Sotva mu klesla víčka, rozlétla se obrazovka na tisíc kousků a posypala ho celého drobnými střípky. Bylo to ve stejný okamžik, kdy Candee a Jonathan sledovali, jak se jim zbláznilo rádio a Sheila zpozorovala jiskřící videorekordér. Pitt se nejdřív ani nepohnul. Lekl se a byl zmatený. Nevěděl, zda to, co ho probudilo, bylo skutečné, nebo se mu jen něco zdálo. Chvilí myslel že to byl jen takový záskub před usnutím. Když si posunul brýle a uvědomil si, že zírá do dutiny vyhořelé obrazovky pochopil, že se mu to nezdálo.

"Krucinál!" ulevil si a vstal. Opatrně setřepal střípky skla. Z chodby zaslechl vrzání několikerych dveří.

Vyšel na chodbu a rozhlédl se. Bylo tam několik studentů a studentek, kteří se na sebe tázavě dívali.

"Počítač mi právě vyhodil pojistky," řekl John Barkly, který bydlel v pokoji vedle Pitta. "Hledal jsem něco na Internetu."

"Mně vybuchla televize " oznámil další student.

"Mně skoro shořel radiobudík," přidal se další. "Co se tu k sakru děje?"

To je nějaký blbej vtíp?"

Pitt zavřel dveře a prohlížel si žalostné trosky televizoru. Vtíp... uvažoval. Pokud dostane do ruky toho, kdo za to může, podobné nápady z něj vytluče.

8

## Kapitola 2

7.30

Beau Stark odbočil se svou černou terénní toyotou z hlavní silnice směrem ke Costově jídelně, otevřeně čtyřiačtyřicet hodin denně.

Zadním kolem najel na obrubník, až auto poskočilo. Cassy Winthropová sedící na předním sedadle nadskočila a hlavou narazila do bočního okénka. Nic se jí nestalo, ale nebyla na takový náraz připravená.

Naštěstí měla zapnutý bezpečnostní pás.

"Proboha!" vykřikla, "kde ses učil jezdit, v K-martu?"

"Nedělej si srandu," ohradil se schlíple Beau. "Zahnul jsem trochu moc brzo, přiznávám."

"Pokud se nemůžeš soustředit na volant, nech radši řídit mě," prohlásila Cassy.

Beau projel přes přeplněné šterkové parkoviště a zastavil na volném místě poblíž jídelny.

"Jak víš, že se nemůžu soustředit?" zeptal se. Zatáhl ruční brzdu a vypnul motor.

"Když s někým žiješ, všimneš si různých věcí," prohlásila Cassy, odepnula bezpečnostní pás a vystoupila z auta.

"Hlavně když je to někdo, s kým jsi zasnoubený."

Beau se chystal také vystoupit, když však postavil nohu na zem, uklouzl po kameni. Zachytil se otevřených dvířek, aby neupadl.

"Teď jsi tomu nasadil korunu," prohlásila Cassy, která sledovala jeho poslední projev nesoustředěnosti a špatné pohybové koordinace. "Po snídani řídím já."

"Já můžu bez problémů řídit," ozval se podrážděně Beau, přibouchl dvířka a zamkl vůz dálkovým ovladačem. Obešli auto a zamířili ke vchodu do jídelny.

"Jistě, stejně jako se umíš bez problémů oholit," poznamenala Cassy.

Beau měl nalepené kousky papírového kapesníčku na ta místa obličej, kde se při ranním holení pořeзал.

"A jako umíš nalévat kafe," dodala ještě. Před odjezdem z domova upustil Beau konvici s kávou a rozbil přitom i jeden

hrneček.

"Asi mám moc starostí," připustil neochotně.

Beau a Cassy žili společně osm měsíců. Oběma bylo jednadvacet a končili vysokou školu, stejně jako Pitt. Znali se od začátku studii, ale nikdy spolu nechodili - oba byli přesvědčeni, že ten druhý má někoho jiného. Když se jednou setkali díky společnému příteli Pittovi, který v tu dobu chodil s Cassy, zareagovali na to setkání přímo osudově.

Většině lidí se zdálo, že jsou si dokonce podobní jako bratr a sestra. Oba měli husté tmavohnědé vlasy, hladkou olivovou pleť a neuvěřitelně jasně modré oči. Oba byli sportovně založení a často spolu chodili cvičit. Někdo dokonce zavtipkoval, že jsou tmavou verzí Kena a Barbie.

"Myslíš, že se ti někdo od Nitea ozve?" zeptala se Cassy, když jí Beau otevíral dveře. "Cipher je největší softwareová firma na světě. Mám pocit, že tě čeká zklamání - určitě tě odmítnou."

"Určitě se mi ozvou," řekl Beau sebevědomě, když za ní vstupoval do res-

9

taurace. "Poslal jsem jim takový životopis, že co nevidět zavolají." Odhrnul trochu sako, aby byla vidět anténa mobilního telefonu v náprsní kapse.

Beau byl oblečen důstojně, stejně jako kterýkoliv jiný den. Na svém oblečení si dával záležet. Věřil, že když bude vypadat úspěšně, bude skutečně mít úspěch. Naštěstí měli jeho rodiče možnost jej v tom podporovat a byli ochotni to dělat. Je třeba poznamenat, že byl velmi pracovitý, pilně studoval a měl skvělý prospěch. Ani sebevědomí mu nechybělo.

"Hej, mládeži!" zavolal Pitt od stolu pod oknem. "Tady je volno!"

Cassy zamávala a prodírala se davem k němu. Costovajidelna, překřtěná na Mastnou lžici, byla oblíbeným univerzitním azylem, zejména v době snídani. Cassy se vmáčkla na židli proti Pittovi. Beau ji následoval.

"Nestalo se vám včera večer nic s televizí nebo rádiem?" ptal se vzrušeně Pitt, než si stihli říct ahoj. "Měli jste kolem čtvrt na jedenáct něco zapnutého?" Cassy nasadila výraz zřejmého pohrdání.

"My totiž po večerech studujeme," pronesl Beau naoko povzneseně, "na rozdíl od ostatních."

Pitt ho pleskl po hlavě složeným ubrouskem. Hrál si s ním nervózně celou dobu, kdy na ně v jídelně čekal.

"Těm ignorantům, kteří nevědí, co se ve světě kolem nich děje, musím oznámit, že včera večer kolem čtvrt na jedenáct shořela ve městě halda rádií a televizorů," vysvětloval. "Včetně mého."

Někdo si myslí, že to byl blbý vtip někoho z oddělení fyziky.

Můžu vás ujistit, že mě to řádně naníchlo."

"Neškodilo by, kdyby to zasáhlo celou Ameriku," prohlásil Beau. "Za týden bez televize by bezpochyby stouplo průměrné IQ národa."

"Dáte si všichni pomerančový džus?" zeptala se servírka Marjorie. Stála u stolu, aniž si jí kdo všiml. Než stihli odpovědět, začala nalévat. Bylo to součástí běžného ranního rituálu. Pak Marjorie vyslechla jejich objednávky a vyštěkla je v řečtině přes pult na dva kuchaře.

Všichni popíjeli džus, když se ozvalo zvonění Beauova mobilního telefonu tlumené látkou saka. Beau sebou trhl a ve snaze jej co nejrychleji vytáhnout z kapsy převrhl skleničku s džusem. Pitt měl co dělat, aby mu všechen pomerančový džus neskončil v klíně.

Cassy zakroutila pohoršeně hlavou, vytáhla několik ubrousků ze stojánku a začala loužičku na stole utírat. Pak obrátila oči ke stropu a vysvětlila Pittovi, že Beau dělá podobné vylomeniny už od rána.

Když Beau zjistil, že se mu splnil sen - volal někdo ze společnosti Randyho Nitea - rozzářil se. Dal si záležet na tom, aby Cassy zřetelně slyšela slovo "Cipher".

Cassy vysvětlila Pittovi, že Beau žádá o místo přímo u "papeže".

"Velmi rád se dostavím na pohovor," odpovídal Beau s naučeným klidem.

"Bude mi opravdu potěšením. Přiletím, kdykoliv si pan Nite bude přát. Budu promovat příští měsíc, jak jsem se ostatně zmínil ve svém dopise. Mohu nastoupit... vlastně kdykoliv poté."

"Poté!" imitovala Cassy. Dusila se smíchy a pomerančovým džusem.

"No né" přizvukoval Pitt. "Kde to slovo vyhrabal? Takového Beaua já neznám."

10

Beau se na ně mračil a snažil se je rukou umlčet.

"Ano, přesně tak," pokračoval do telefonu. "Jedná se mi o jakousi modifikovanou variantu práce osobního asistenta pana Nitea."

"Modifikovanou?" divila se Cassy a ztěží potlačovala smích.

"Mně se strašně líbí ten nenápadný anglický přízvuk," komentoval Pitt.

"Napadá mě, že by se Beau měl vykašlat na počítače a vrhnout se na hereckou kariéru."

"Je vážně dobrý herec," souhlasila Cassy a šimrala Beaua na uchu. "Dneska ráno si hrál na nemehlo."

Beau jí odstrčil ruku.

"Ano, to by bylo skvělé," řekl do telefonu. "Postarám se, abych tam byl včas. Vyřídíte panu Niteovi, že se nemohu dočkat, až se s ním setkám."

"Nemohu dočkat?" imitoval Pitt a pak si sám položil prst na ústa.

Beau vypnul telefon a zaklapl ho. Přejel Cassy i Pitta rozzlobeným pohledem: "Chováte se jako pubertáci. To byl

nejdůležitější hovor v mém životě a vy na mě děláte opičky!"

"Jako pubertáci! No, to už zní jako ten Beau, kterého znám," řekla Cassy.

"Jo, a kdo to byl ten Beau, co mluvil před chvílí do telefonu?" zeptal se Pitt.

"To byl ten, který bude od června pracovat pro Cipher," prohlásil suše Beau.

"Dejte na moje slova. A kdo ví, co bude potom. Ty budeš zatím marnit další čtyři roky studiem medicíny."

Pitt se hlasitě rozesmál: "Marnit čtyři roky studiem medicíny? To je poněkud pokroucená představa o mé budoucnosti."

Cassy se přisunula k Beauovi a začala mu oždibovat ucho.

Beau se odtáhl: "Proboha, Cass, je tu spousta asáků, kteří mě znají a třeba mi budou psát doporučení!"

"Nebud' tak pruderní," kárala ho Cassy. "Jen si z tebe děláme srandu, protože ses choval tak upjatě. Ale stejně mě překvapilo, že se ti vůbec ozvali."

To je teda bomba! Věřím, že musí mít stovky žádostí."

"Ještě větší bomba bude, až mi Randy Nite nabídne místo," prohlásil Beau.

"Byla by to senzace. Ta práce je můj sen, a ten člověk je prostě génius."

"Bylo by to pěkně náročné," uvažovala Cassy nahlas. "Nejméně pětadvacet hodin denně, osm dní v týdnu, čtrnáct měsíců v roce. To nám moc času na soukromý život nezůstane, zvláště když budu učit tady."

"Je to jen způsob, jak vhodně zahájit kariéru," vysvětloval Beau. "Chci to kvůli nám oběma, abychom pak mohli pořádně užívat života."

Pitt si znovu položil ukazovák na rty a naznačoval, aby už ho netrápili svými romantickými starostmi.

Když jim přinesli snídani, jedli rychle. Všichni bezděčně sledovali hodinky.

Neměli moc času.

"Nechcete jít večer do kina?" zeptala se Cassy, když dopíjela kávu. "Dělám dneska zkoušku a určitě bych si zasloužila mírnou relaxaci."

"Já ne, bobechu," ozval se Beau. "Za pár dní píšu test." Otočil se a snažil se přivolat Marjorii s učtem.

"A co ty?" zeptala se Cassy Pitta.

"Je mi líto, ale mám čtyřicetku v nemocnici."

11

"Co třeba Jennifer?" vyptávala se Cassy. "Mohla bych ji zavolat."

"Jak chceš," pokrčil Pitt rameny, "ale nesváděj to na mě. Já už nemám s Jennifer nic společného."

"To mě mrzí, myslela jsem, že se k sobě skvěle hodíte."

"To jsem si myslel taky, ale ona si našla někoho lepšího."

Cassy a Pitt se na okamžik setkali pohledem, pak oba s pocitem provinění uhnuli. Pocítili cosi jako dějá vu.

Beau dostal účet a položil ho na stůl. Přestože všichni měli na vysoké přednášky z matematiky, trvalo jim pět minut, než spočítali, kolik má kdo platit, když ještě přidali přiměřené spopitné.

"Chceš hodit do nemocnice?" zeptal se Beau Pitta, když vyšli ven do slunného rána.

"Fajn," kývl Pitt neutrálně. Cítil se trochu sklíčeně. Jeho city vůči Cassy dosud neochladly, přestože se s ním rozešla, a Beau byl navíc jeho nejlepší přítel. Znal ho už ze základní školy.

Pitt šel pár kroků za svými přáteli. Měl nutkání obejít auto a otevřít Cassy dvířka, ale nechtěl Beaua ztrapnit. Šel proto radši za Beauem a chystal se posadit na zadní sedadlo. Vtom mu Beau položil ruku na rameno.

"Co to k sakru je?"

Pitt se podíval na místo, kam Beau upřeně zíral. Ve šterku přímo vedle předních dveří ležel zvláštní černý oblý předmět velikosti stříbrného dolaru. Byl symetricky vypouklý, hladký a ve slunečním světle se nepatrně matně leskl. Nebylo možné určit, zda je to kov nebo kámen.

"Musel jsem na to šlápnout, když jsem vystupoval z auta," uvažoval Beau.

Stopa vedle toho podivného předmětu tomu odpovídala. "A já se divil, po čem jsem mohl uklouznout."

"Myslíš, že je to něco, co ti vypadlo z auta?" zeptal se Pitt.

"Je to zvláštní." Beau se sklonil a setřel z povrchu toho podivného předmětu písek a prach. Uviděl osm drobných vyvýšenin, symetricky rozložených podél okraje předmětu.

"Hej, jedem!" zavolala Cassy z auta. "Musím do školy, mám praxi. Už takhle jedu pozdě!"

"Počkej chvilku," zarazil ji Beau. Pak se zeptal Pitta: "Napadá tě, co by to mohlo být?"

"Nemám ponětí," přiznal Pitt. "Zkus nastartovat."

"To určitě nevpadlo z auta, ty troubo," ušklíbl se Beau. Palcem a ukazovákem zkusil předmět zvednout. Nepodařilo se mu to. "Asi je to konec nějaké zahrabané tyče." Odhrnul oběma rukama šterk a písek kolem předmětu a pak se mu ho podařilo překvapivě snadno převrátit. Nebyl to konec tyče.

Spodek byl zcela hladký. Beau ho zvedl. Uprostřed byl něco přes dva centimetry vysoký.

"Sakra, to je ale těžký!" podivil se. Podal předmět Pittovi, který ho potěžkal v dlani. Pak hvízdal a zatvářil se překvapeně. Vrátil mu předmět zpátky a zeptal se: "Z čeho to je?"

"Připadá mi to jako olovo," prohlásil Beau. Pokusil se rýpnout do povrchu předmětu nehtem, ale nepodařilo se mu to.

12

"Připomíná mi to ty černé kameny pěkně ohlazené příbojem, které občas najdeš na pláži," poznamenal Pitt.



Beau uchopil předmět palcem a ukazovákem a napřáhl ruku, jako by ho chtěl hodit.  
"Je krásně plochý. Vsadím se, že by udělal skvělou žabičku. Skočil by nejmíň dvacetkrát."  
"Houby!" odporoval Pitt. "Je tak těžký, že by se po jednom nebo dvou skocích potopil."  
"Vsadím se o bůra, že by skočil nejmíň desetkrát," odporoval Beau.  
"Platí," souhlasil Pitt.  
"Au!" vykřikl náhle Beau a upustil předmět na zem. Ten se znovu zanořil do země. Beau si levou rukou držel prsty pravačky.  
"Co se stalo?" ptal se Pitt polekaně.  
"Ta mrcha mě bodla," zavrčel Beau vztekle. Stíkl ukazováček tak, až se na něm objevila kapka krve.  
"No ne!" ironicky se děsil Pitt. "Vypadá to na smrtelné zranění!"  
"Trhni si nohou, Hendersone," vztekal se Beau. "Bolí to. Bylo to, jako kdyby mě bodla včela. Projelo mi to celou rukou."  
"To bude nejspíš prudká sepse," pokračoval Pitt stejně ironicky.  
"Co to krucinál znamená?" ptal se nervózně Beau.  
"To se nedá tak snadno vysvětlit, pane Hypochondře," prohlásil Pitt.  
"Dělám si z tebe prostě srandu."  
Beau se sklonil a opět černý disk zvedl. Opatrně prozkoumal jeho okraje, ale nenašel nic, co by ho mohlo poranit.  
"No tak, Beau!" volala rozzlobeně Cassy. "Musím jet. Co tam pořád děláte?"  
"No jo, dobře," uklidňoval ji Beau. Podíval se na Pitta a pokrčil rameny.  
Pitt se sehnul a z místa, kam Beau předmět před chvilkou upustil, zvedl malý skleněný střípek.  
"Nebylo to na ten disk nějak přilepený? Mohl ses píchnout o sklo."  
"Je to možný," uvažoval Beau. Připadalo mu to nepravděpodobné, ale jiné vysvětlení ho nenapadlo. Byl si jistý, že ten předmět mu sám o sobě nemohl nijak ublížit.  
"Beau!" zařvala Cassy se zaťatými zuby.  
Beau si sedl za volant své terénní toyoty. Přitom bezmyšlenkovitě strčil ten podivný vypouklý disk do kapsy saka. Pitt se posadil na zadní sedadlo.  
"Přijdu pozdě!" soptila Cassy.  
"Kdys dostal poslední protitetanovku?" ozval se Pitt zezadu.

V rodině Sellersových asi kilometr od Costovy jídelny vrcholil ranní shon.  
Rodinná dodávka už byla díky Jonathanovi nastartovaná. Jonathan seděl za volantem a čekal. Jeho matka Nancy stála u otevřených předních dveří. Měla na sobě jednoduchý kostým, který odpovídal její pozici výzkumné viroložky v místní farmaceutické společnosti. Byla to drobná žena, měřila necelých sto šedesát centimetrů, ale na hlavě měla mohutnou hřívu světlých kudrnatých vlasů.

13

"Pojď, zlato," volala na manžela. Eugene zůstal stát v kuchyni u telefonu a bavil se s jedním z místních novinářů, s nímž se občas stýkal. Naznačil jí, že bude ještě chvíli hovořit.  
Nancy netrpělivě přešlapovala u dveří a sledovala manžela, s nímž žila už dvacet let. Vypadal přesně tak, jak si představovala univerzitního profesora fyziky. Nikdy ho neodnaučila nosit široké manšestráky a sako, modrou košili a pletenou kravatu. Dokonce mu zkusila koupit sama jiné oblečení, ale viselo nedotčené ve skříni. Eugena si nebrala pro jeho vztah k módě nebo spíš pro jeho naprostý nezájem o ni. Seznámili se na vysoké škole a ona se až po uši zamilovala do jeho inteligence, smyslu pro humor a příjemného zevnějšku.  
Otočila se a podívala se na syna, v jehož tváři bylo vidět její i manželovy rysy. Dnes ráno byl nesdílný, když se ho vyptávala, co dělal předchozí večer u Tima. Jonathanova neobvyklá vyhublost jí dělala starosti. Věděla, co všechno může na mladé lidi působit.  
"Skutečně, Arte," říkal Eugene do sluchátka tak hlasitě, že ho Nancy mohla zřetelně slyšet. "Není možné, aby tak silné rádiové vlny vznikly v některé z laboratoří na oddělení fyziky. Radím vám zkontrolovat radiostanice v okolí. Mimo univerzitní stanice jsou tu blízko ještě dvě další. Mohl to být nějaký hloupý vtip, ale nezdá se mi to..."  
Nancy se otočila na manžela. Věděla, že nemůže prostě zavěsit, ale všichni přijedou pozdě. Zvedla prst a zřetelně ale tiše vyslovila: "Už jen minutu." pak vyšla k autu.  
"Můžu dneska řídit?" zeptal se Jonathan.  
"Dneska není vhodný den. Už teď máme zpoždění. Posuň se."  
"Ježíši," zaúpěl Jonathan. "Vy prostě nemůžete připustit, že něco umím."  
"To není pravda, ale nejsem přesvědčená, že je vhodné, abys řídil ve chvíli, kdy všichni spěcháme."  
Posadila se za volant.  
"Kde je vůbec táta?" zabručel Jonathan.  
"Mluví s Artem Talbotem," odpověděla Nancy. Mrkla na hodinky. Minuta byla pryč. Stíkla klakson.  
Naštěstí se Eugene právě objevil ve dveřích, otočil se a zamkl. Přiběhl k autu a skočil na zadní sedadlo. Nancy rychle vycouvala do ulice a šlápla na plyn. Zamířila k první zastávce: Jonathanově škole.  
"Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat," ozval se Eugene po chvíli ticha.  
"Včera večer se stala podivná věc. Vypadá to, že spousta televizorů, rozhlasových přijímačů, a dokonce ovladačů garážových dveří v oblasti kolem univerzity přišla k úhoně. Pověz mi, Jonathane, poslouchali jste s Timem kolem čtvrt

najedenáct rádio nebo se dívali na televizi? Appletonovi přece také bydlí blízko univerzity."  
"Kdo? My?" zeptal se Jonathan okamžitě. "Ne, my ne. My jsme... my jsme si četli. Jo, to jsme si určitě četli."  
Nancy se rychle podívala na syna. Uvažovala, co asi v tu dobu opravdu dělal.

14

"Hups!" vykřikl Jesse Kemper. Taktak se mu podařilo vyrovnat pohárek s horkou kávou, aby si ji nevytil do klína, když jeho partner Vince Garbon zajel ke vjezdu do Piersonova obchodu s elektrospotřebiči. Bylo to jen pár bloků od Costovy jídelny.

Jessemu bylo něco málo přes padesát a měl stále atletickou postavu. Většina lidí by mu hádala sotva čtyřicítku. Byl to působivý muž s mohutným knírem, jímž odváděl pozornost od řidnoucích vlasů na temeni hlavy.

Jesse sloužil jako poručík u městské policie. Byl teprve pátým černochem v městských policejních službách, ale díky své povaze a plnění povinností si u kolegů získal oblibu a respekt. Díky tomu byli k policii přijati i další. Vince objel budovu a zastavil u otevřených dveří do garáže, kde už stál jeden policejní vůz.

"Tohle musím vidět," řekl Jesse a vystoupil z auta.

Když se Vince a Jesse vraceli do vozu po malé pauze na kávu, zaslechli z vysílačky hlášku, že hlídka objevila zlodějička Eddieho Howarda, kterého celou noc držel v šachu hlídací pes. Eddieho na policejní stanici znali tak dobře, že byl téměř jako člen rodiny.

Jesse a Vince se snažili rozkoukat v přitní uvnitř, kam vešli z jasného slunečního svitu. Vpravo vzadu za stěnou s policemi zaslechli hlasy. Na místě našli dva policisty v uniformě, kteří se opírali klidně o zeď, jako by si právě chystali zapálit cigaretu. V rohu, přilepený na stěnu, stál Eddie Howard. před ním seděl jako socha mohutný černobílý pitbul. Bez mrknutí na Eddieho upíral oči jako dva černé uhlíky.

"Zaplať pámbu, Kempere," vydechl Eddie, ale ani se při řeči nepohnul.

"Odved'te to zvíře pryč!"

Jesse se podíval na dva policisty v uniformě.

"Volali jsme majiteli. Už sem jede," řekl jeden z nich. "Obvykle sem přijíždí kolem deváté."

Jesse přikývl a obrátil se znovu na Eddieho: "Jak dlouho tu takhle stojíš?"

"Tvrdnu tu celou noc," odpověděl Eddie. "Celou dobu jsem takhle nalepený na zeď."

"Jak ses sem dostal?" zeptal se Jesse.

"Prostě jsem vešel dovnitř," vysvětloval Eddie. "Byl jsem kousek odtud a najednou vidím, jak se dveře do garáže samy otevřely. Bylo to skoro strašidelné. Tak jsem se šel kouknout, jestli je všechno v pořádku. Víte, abych třeba pomoh."

Jesse se jízlivě zasmál: "Vypadá to, že tady Fído si myslel, že máš něco za lubem."

"No tak, Kempere," úpěl Eddie. "Odved'te tu bestii."

"Všechno má svůj čas," řekl Jesse s potlačovaným smíchem. "Všechno má svůj čas." Pak se otočil na policisty v uniformě. "Zkontrolovali jste dveře do garáže?"

"Samozřejmě," odpověděl jeden z nich.

"Jsou na nich nějaké známky násilného vniknutí?"

"Vypadá to, že Eddie mluví pravdu," řekl policista.

Jesse zavrtěl hlavou: "Včera se dělo tolik záhadných věcí, že se nestačím divit."

15

"Většina ale právě v téhle části města," dodal Vince.

Sheila Millerová zaparkovala svůj červený kabriolet BMW na vyhrazeném místě u vchodu na pohotovost. Sklopila přední sedadlo a podívala se na rozbitý videorekordér. Uvažovala, jak ho odnést dovnitř najednou spolu s kufíkem a hromadou šanonů. Zdálo se to nemožné, dokud nezahlédla černou toyotu, která zastavila na rampě u vchodu, aby vysadila pasažéra.

"Promiňte, pane Hendersone," zavolala, když poznala Pitta. Snažila se znát jménem každého, kdo na oddělení pracoval, ať to byl úředník nebo chirurg.

"Můžete sem na okamžik?"

Přestože Pitt očividně spěchal, otočil se, když zaslechl své jméno. Okamžitě doktorku Millerovou poznal. Bez nadšení změnil směr, seběhl po schodech, které vedly na vykládací rampu, a zamířil k jejímu autu.

"Vím, že jdu trochu pozdě," omlouval se nervózně. Doktorka Millerová měla pověst nejpřísnějšího šéfa. Mladí sekundáři ji obvykle přezdívali Dračice. "Už se to nestane," dodal Pitt.

Sheila mrkla na hodinky, pak znovu na Pitta.

"Na podzim začnete studovat medicínu, je to tak?"

"Přesně tak," přisvědčil Pitt a cítil, jak mu buší srdce.

"No, aspoň vypadáte líp než většina mediků z předchozího prvního ročníku," řekla Sheila a sklonila hlavu, aby zakryla úsměv. Viděla, jak je Pitt nervózní.

Pitta její poznámka zmátla, měl dojem, že to snad měla být poklona. Raději jen tiše přikývl. Stejně nevěděl, co by na to řekl. Zdálo se mu, že si s ním ta dáma hraje, ale nebyl si tím jistý.

"Víte co," kývla Sheila hlavou směrem k zadnímu sedadlu svého vozu, "když mi odnesete to video do pracovny, nezmíním se o vašich pozdních příchodech děkanovi."

Pitt už byl téměř přesvědčen, že si z něj doktorka Millerová utahuje, ale rozhodl se mlčet. Beze slova se natáhl, zvedl

videorekordér ze sedadla a následoval ji na pohotovost.

Uvnitř bylo přiměřeně rušno. Patnáct až dvacet pacientů sedělo v čekárně, další byli vzadu před traumatologickou ambulancí. Personál v kartotéce přivítal šéfku úsměvem, ale na Pitta se díval poněkud překvapeně. Nejudiveněji se tvářil ten, koho měl Pitt vystřídat.

Prošli hlavní chodbou a právě se chystali vejít do pracovny doktorky Millerové, když Sheila zahlédla Kerryho Winetropa, jednoho z nemocničních elektrotechniků. Udržet v chodu všechny nemocniční monitory vyžadovalo usilovnou práci několika techniků. Sheila na něj zavolala a Kerry zamířil k nim.

"Můj videorekordér měl včera večer záchvat," kývla směrem k přístroji, který držel Pitt v rukou.

"Nejste sama, komu se něco takového stalo," řekl Kerry. "Je vás spousta.

V oblasti kolem univerzity došlo včera kolem čtvrti jedenácti k nějakým neobvyklým výkyvům napětí. Už jsem viděl několik podobně postižených přehrávačů."

"Výkyvy napětí říkáte," divila se Sheila.

16

"Mně vybuchl televizor," ozval se Pitt.

"No naštěstí ten můj zůstal celý," oddechla si Sheila.

"Byl zapnutý, když vám začalo zlobit to video?" zeptal se Kerry.

"Ne," zavrtěla hlavou.

"No tak to ho zachránilo," prohlásil Kerry. "Kdyby byl zapnutý, přišla byste ještě o obrazovku."

"Dá se ten videorekordér opravit?" zeptala se.

"Jedině když vyměním téměř všechny vnitřnosti," vysvětloval Kerry. "Řeknu vám to upřímně: když si koupíte nový, přijde vás to levněji."

"To mám tedy smůlu," prohlásila Sheila. "Zrovna když jsem se na tomhle naučila pořádně nastavit čas."

Cassy vyběhla po schodech budovy střední školy Anny C. Scottové a vešla hlavními dveřmi přesně v okamžiku, kdy zazvonilo na začátek první hodiny.

Věděla, že nemá smysl přijít ještě později, a tak se rozeběhla přímo do třídy, kde měla být první hodinu. Měla za sebou polovinu měsíční stáže.

Právě chodila na hodiny angličtiny. Dnes prvně přišla pozdě.

Když zastavila přede dveřmi, aby si odhrnula vlasy z obličeje a upravila decentní bavlněné šaty, uslyšela zevnitř bujarý řev. Předpokládala, že uslyší přísný hlas paní Edelmanové. Místo něj se ozval výbuch smíchu a další směs hlasů.

Cassy pootevřela dveře a nahlédla dovnitř.

Studenti postávali ve skupinkách po třídě. Někteří seděli na stolech nebo na radiátorech ústředního topení. Třída se podobala rušnému včelímu úlu.

Když otevřela dveře víc, pochopila, proč je ve třídě takový chaos. Paní Edelmanová tam nebyla.

Cassy ztěžka polkla. Najednou jí vyschlo v krku. Rychle uvažovala, co má dělat. Se středoškoláky měla minimální zkušenosti. Dosud učila jen na základní škole. Pak pochopila, že nemá na vybranou, zhluboka se nadechla a vešla do třídy.

Nikdo si jí ani nevšiml. Zamířila ke katedře a našla na ní lísteček, napsaný rukou paní Edelmanové. Stálo na něm: Slečno Winthropová, přijdu o pět minut později. Vezměte to za mě.

Cassy se podívala na třídu a cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Připadala si neschopná a měla dojem, že sem vůbec nepatří. Stejně nebyla učitelka, alespoň zatím ještě ne.

"Promiňte!" zvolala. Nikdo na její hlas nereagoval. Zkusila to hlasitěji.

Nakonec zaječela tak, jak jí hlasivky dovolily, a ve třídě se rozhostilo překvapené ticho. Téměř třicet párů očí na ni udiveně zíralo. Výraz jednotlivých studentů vyjadřoval pocity od údivu po rozhořčení nad tím, že si je dovolila zničehonic vyrušit.

"Posaďte se, prosím," řekla. Hlas se jí chvěl víc, než čekala.

Studenti neochotně poslechli.

"Výborně," pronesla a snažila se dodat si sebevědomí. "Vím, co jste měli za úkol, a tak, než se vrátí paní Edelmanová, můžeme si pohovořit o Faulknerovi a jeho stylu. Hlásí se někdo dobrovolně?"

17

Rozhlédla se po třídě. Studenti, kteří ještě před několika minutami překypovali životem, vypadali jako vytesaní z mramoru. Ti, kteří se na ni dívali, měli naprosto tupý výraz. Jeden drzý zrzek našpulil rty, a když se na něj Cassy podívala, poslal jí vzdušný polibek. Cassy dělala, že si toho nevšimla.

Cítila, jak jí na čele vystoupil pot. Situace se nevyvíjela dobře. Na konci druhé řady zahlédla blondátého chlapce, zabraného do práce na notebooku.

Podívala se na zasedací pořádek, který ležel na katedře, a našla si jeho jméno: Jonathan Sellers.

Zvedla hlavu a zkusila to ještě jednou: "Dobře. Chápu, že vám připadá vtipné mě ignorovat. Koneckonců jsem jen studentka a vy toho bezpochyby víte mnohem víc než já, ale..."

V tu chvíli se otevřely dveře. Cassy se otočila a doufala, že uvidí vstupovat paní Edelmanovou. Situace se však ještě zkomplikovala. Do třídy vešel ředitel školy Partridge.



Cassy se zděsila. Partridge byl mrzout a potrpěl si na železnou disciplínu. Setkala se s ním jen jednou, když se jednalo o studentskou praxi. Tenkrát dal jasně najevo, že vysokoškolskou praxi ve své škole trpí jen proto, že není vyhnutí.

"Dobré ráno, pane Partridgei," dostala ze sebe. "Co pro vás mohu udělat?"

"Pokračujte!" vyštěkl ředitel. "Dozvěděl jsem se, že paní Edelmanová dnes přijde pozdě, tak jsem se přišel podívat, jak to zvládáte."

"Ano, jistě," odvětila. Obrátila se opět na své zkamenělé studenty a odkašlala si. "Jonathane Sellersi," řekla. "Mohli byste začít diskutovat?"

"Samozřejmě," odpověděl Jonathan přívětivě.

Cassy si neznatelně oddechla.

"William Faulkner je významný americký spisovatel," začal Jonathan a snažil se, aby to znělo přirozeně.

Cassy viděla, že čte z obrazovky notebooku, ale v této chvíli jí to bylo jedno. Byla dokonce ráda, že ho alespoň něco napadlo.

"Je znám živým popisem charakteru svých postav a složitými zápletkami..."

Tim Appleton, který seděl vedle Jonathana, měl co dělat, aby nevybuchl smíchy.

"Dobře," přerušila ho. "Zkusíme si vysvětlit, jak se to vztahuje k povídce, kterou jste si na dnešní hodinu měli přečíst."

Otočila se k tabuli a napsala: "živý popis charakteru postav" a "složitá struktura díla". Zaslechla, jak se otevírají a zavírají dveře.

Otočila se a s úlevou zjistila, že ředitel Partridge odešel.

Pohlédla na třídu a s potěšením si všimla, že se několik studentů hlásí a chce diskutovat. Než jednoho z nich vyvolala, maličko se usmála na Jonathana. Zdálo se jí, že se hoch začervenal, než sklonil hlavu zpátky ke svému notebooku, ale nebyla si tím jistá.

18

### Kapitola 3 11:15

Posluchárna Olgavee patřila k největším na vysoké škole ekonomické. Beau ještě neukončil studia, ale získal povolení zapsat se na postgraduální marketingový kurz, mezi studenty ekonomie velmi oblíbený. Byl o něj takový zájem, že mohl probíhat jen v posluchárně Olgavee, která měla dostatečnou kapacitu. Přednášky byly zajímavé a přínosné, vedené interaktivním způsobem, a každý týden přednášel někdo jiný.

Negativní stránkou tohoto systému bylo, že každá přednáška vyžadovala pečlivou přípravu. Každý posluchač musel počítat s tím, že může být kdykoli vyvolán.

Dnes se Beau nemohl za žádnou cenu soustředit. Nebyla to vina přednášejícího. Mohl za to sám Beau. Ke značné nevoli sousedů i sebe samého se v lavici neustále neklidně vrtěl. Bolely ho všechny svaly a nemohl najít pohodlnou pozici. Navíc ho rozbolela hlava a cítil nepříjemný tlak za očima.

Nejhorší bylo, že seděl ve čtvrté řadě uprostřed posluchárny - přímo proti přednášejícímu. Dával si vždy záležet na tom, aby si vybral vhodné místo.

Proto se snažil chodit na přednášky včas.

Nyní viděl, že jeho neklid rozčiluje i přednášejícího, ale nevěděl, co má dělat.

Začalo to už cestou do posluchárny. Prvním příznakem bylo nepříjemné šimrání v nose, které ho nutilo bouřlivě kýchat. Netrvalo dlouho a začalo mu téct z nosu. Nejdřív ho napadlo, že chytil jen rýmu, ale teď si uvědomil, že to bude něco horšího. Nepříjemné šimrání a pálení se šířilo z dutin do krku, kde ho vydatně škrábalo a při polykání i bolelo. Situace se ještě zhoršila záchvaty kašle, který mu působil stejné bolesti jako polykání.

Když se znovu rozkašlal, obrátil se na něj posluchač sedící před ním a nevraživě se na něj zamračil.

S postupujícím časem Beau cítil, jak mu tuhnou krční svaly. Snažil se je promasírovat rukou, ale nepomohlo to.

Obtěžoval jej dokonce i límec saka.

Napadlo ho, že tomu napomáhá ten těžký disk, který měl v kapse, a proto jej vyndal a položil před sebe na stůl. Ležel na jeho poznámkovém bloku a vypadal podivně. Měl dokonale pravidelný a symetrický tvar napovídající, že byl vyroben cíleně, ale Beau netušil, k čemu by mohl sloužit. Napadlo ho, že je to třeba nějaké futuristické těžítka, ale ten nápad zamítl jako příliš prozaický. Pravděpodobnější bylo, že se jedná o miniaturní umělecké dílo, ale ani tím si nemohl být jistý. Uvažoval, že by ten předmět mohl odnést na oddělení geologie a zeptat se, zda to přece jen není přírodní úkaz.

Když tak uvažoval o předmětu před sebou, podíval se na ranku na špičce ukazováku. Změnila se v rudou tečku uprostřed bledé až promodralé skvrnky o průměru několika milimetrů. Kolem bledého místa byl asi dvoumilimetrový zarudlý kruh. Celý flíček byl citlivý na dotek. Podobně jako když člověka lékař píchne malým kopíčkem, jež se používá na odběr menšího množství krve z prstu.

Tok Beauových myšlenek přerušil záchvat zimnice. Bezprostředně po ní následoval další záchvat kašle. Když se mohl konečně pořádně nadechnout,

19

uvědomil si, že je nesmyslné snažit se vydržet do konce přednášky. Nic z ní nevnímal a navíc obtěžoval ostatní posluchače i přednášejícího profesora.

Posbíral si své poznámky, domnělou minisošku vsunul zpět do kapsy a vstal. Cestou z řady musel několikrát požádat posluchače o uvolnění cesty.

Prostor byl tak úzký, že jeho odchod vyvolal značný rozruch. Jednomu z posluchačů upadl blok a papíry se mu rozletěly po okolí.

Když se Beau konečně dostal do uličky, všiml si, jak si přednášející cloní oči, aby lépe viděl, kdo to vyrušuje. Bylo jasné, že ho Beau nikdy nepožádá o doporučující dopis.

Cassy se na konci pracovního dne cítila vyčerpaná psychicky i fyzicky.

Seběhla po schodišti vedoucím k hlavnímu vchodu a vyšla ke smyčce, kterou před školou tvořila silnice. Byla si jistá, že učení na základní škole se jí líbí mnohem víc než na střední. Zjistila, že středoškoláci jsou velmi sobečtí a neustále zkoušejí, jak překročit předepsané hranice. Někteří z nich byli dokonce úmyslně zlí. Nevinného nadšeného prvňáčka byla Cassy ochotná učit kdykoliv.

Paprsky odpoledního slunce jí dopadaly na tvář a příjemně hřály. Zastínila si oči a rozhlédla se po vozech u silnice. Hledala Beauovu terénní toyotu.

Trval na tom, že ji každé odpoledne vyzvedne, a obvykle už na ni po vyučování čekal. Dnes tu ještě nebyl.

Cassy hledala místo, kam by si sedla, a zahlédla poblíž známou tvář. Byl to Jonathan Sellers ze třídy paní Edelmanové, kde měla hodinu angličtiny.

Došla až k němu a pozdravila.

"Dobře," vykřikl Jonathan. Nervózně se rozhlédl a doufal, že ho nevidí nikdo ze třídy. Cítil, jak se červená. Bylo to tím, že Cassy byla nejhezčí učitelka, jakou kdy poznal, což po vyučování nelenil sdělit Timovi.

"Díky, žeš mi ráno pomohl prolomit ledy," usmála se vděčně. "Moc jsi mě tím podržel. Chvilí jsem si připadala jako na pohřbu, a to dokonce na svém vlastním."

"Bylo štěstí, že jsem se zrovna chtěl podívat, co mám o Faulknerovi v notebooku."

"Přesto si myslím, že to chtělo trochu odvahy něco říct před ředitelem," trvala na svém. "Ocenila jsem to. Pomohlo to začít diskusi. Měla jsem strach, že nikdo neřekne ani slovo."

"Mí kámoši umí být občas pěkně protivný," připustil Jonathan.

K chodníku zajela malá tmavomodrá dodávka. Nancy Sellersová se naklonila a otevřela přední dvířka na pravé straně vozu.

"Ahoj, mami," zavolal Jonathan a důležitě zamával.

Nancy Sellersová střídavě pozorovala svého sedmáctiletého syna a tu starší sexy slečnu. Věděla, že synův zájem o děvčata v poslední době značně zesílil, ale tato situace jí připadala poněkud přehnaná.

"Nepředstaviš mě své kamarádce?" zeptala se.

"Jo, jasně," řekl Jonathan a sledoval díru v chodníku. "To je slečna Winthropová."

Cassy se naklonila a natáhla ruku.

20

"Jsem ráda, že vás poznávám, paní Sellersová. Můžete mi říkat Cassy."

"Dobře, Cassy," odpověděla Nancy a podala jí ruku. Nastala krátká, ale trapná pauza, pak se Nancy zeptala, jak dlouho se s Jonathanem zná.

"Ale mami!" zaúpěl Jonathan. Pochopil, kam matka míří, a vyděsil se.

"Slečna Winthropová je studentka na praxi a učí nás angličtinu."

"Aha," zareagovala Nancy s úlevou.

"Moje máma pracuje jako viroložka ve výzkumné laboratoři," snažil se Jonathan odvést hovor na jiné téma a vysvětlit, jak je možné, že ji napadla taková pitomost.

"Opravdu?" usmála se Cassy. "To je jistě zajímavý a důležitý obor."

Pracujete v univerzitní nemocnici?"

"Ne, pracuji pro firmu Serotec Pharmaceuticals," odpověděla Nancy. "Můj manžel pracuje na univerzitě. Je vedoucím katedry fyziky."

"To je úžasné," divila se Cassy. "Není divu, že máte tak chytrého syna."

Zahlédla za vozem Sellersových přijíždět Beauovu terénní toyotu.

"Jsem ráda, že jsem vás poznala," řekla paní Sellersová. Pak se otočila na Jonathana a dodala: "A díky za dnešek."

"To nestojí za řeč," trval na svém Jonathan.

Cassy se rozběhla k místu, kde Beau zastavil.

Jonathan se díval, jak utíká, a byl fascinován pohybem jejího zadečku pod tenkými bavlněnými šaty.

"Pojedeš se mnou domů, nebo ne?" zeptala se Nancy, aby ho nenápadně vyrušila. Znovu ji napadlo, že se děje něco, o čem ona nic neví.

Jonathan opatrně položil notebook na zadní sedadlo a posadil se vedle matky.

"Za co ti děkovala?" zeptala se, když se rozjela. Sledovala, jak Cassy nasedá do toyoty vedle hezkého mladíka stejného věku. To poněkud rozptýlilo její obavy. Vychovávat dospívajícího syna není snadné: jednou na něj může být hrdá, hned nato jí způsobí moře starostí. Je to emocionální zátěž, na niž si někdy připadala nepřipravená.

Jonathan pokrčil rameny: "Už jsem říkal, že o nic nešlo."

"Proboha," rozčilila se Nancy. "Vyzrazit z tebe sebemenší informaci mi připadá stejné, jako vyždímat ze skály vodu."

"Dej mi pokoj," zavrčel Jonathan. Když míjeli černou toyotu, podíval se ještě jednou na Cassy. Seděla vpředu a

povídala si s řidičem.

"Vypadáš příšerně," prohlásila Cassy. Natočila se na sedadle tak, aby viděla Beauovi přímo do obličeje. Byl bílý jako křída. Na čele mu stály kapičky potu jako malé drahokamy. Oči měl zarudlé a oteklé.

"Díky za poklonu," odpověděl.

"Ne, vážně," pokračovala. "Co se děje?"

"Nevím," pokrčil rameny. Zakryl si dlaní pusy a znovu se rozkašlal.

"Začalo to těsně před přednáškou o marketingu a je to čím dál tím horší.

Myslím, že mám chřipku. Znáš to: škrábe mě v krku, teče mi z nosu, bolí mě hlava, svaly, prostě všechno."

Cassy natáhla ruku a dotkla se jeho zpoceného spánku.

21

"Pálíš."

"To je legrační, protože je mi spíš zima," divil se Beau. "Chvilími mám i zimmici. Dokonce jsem si lehl, ale hned jak jsem se přikryl, začalo mi být takové vedro, že jsem musel odhodit deku."

"Měl jsi zůstat v posteli," pokárala ho. "Mohl mě svézt někdo z ostatních studentů, co jsou tu na praxi."

"Nenapadlo mě, jak ti dát vědět, že neprijedu," vysvětloval.

"Vy chlapi," řekla a vystoupila z auta, "vy prostě nemůžete přiznat, že je vám mizerně."

"Kam jdeš?" zeptal se.

Neodpověděla. Obešla vůz a otevřela dvířka vedle volantu.

"Posuň se," nařídila mu. "Budu řídit."

"Já můžu řídit," zaprotestoval.

"Nebudem se o tom dohadovat," prohlásila rezolutně. "Posuň se!"

Beau neměl energii, aby ještě protestoval. Navíc si uvědomoval, že má Cassy pravdu. přestože to nechtěl přiznat. Zařadila rychlost. Na křižovatce odbočila vpravo místo vlevo.

"Kam jedeš?" divil se. Třeštila mu hlava a chtěl být co nejdřív v posteli.

"Jedeš na studentské oddělení univerzitní nemocnice," oznámila mu.

"Vůbec se mi nelíbíš."

"Budu v pořádku," protestoval, ale ne příliš přesvědčivě. Cítil se každým okamžikem hůř.

Vstup na studentské oddělení vedl přes pohotovost. Když Cassy s Beauem vešli dovnitř, Pitt si jich všiml a šel jim naproti.

"Proboha!" uvítal je, když se podíval na Beaua. "Niteova společnost zrušila pohovor, nebo tě převálcovalo ženské atletické družstvo?"

"Obejdu se bez tvých komentářů," zabručel Beau. "Asi mám chřipku."

"Zdá se, že nelež," souhlasil Pitt. "Pojď se mnou na vyšetřovnu. Myslím, že v čekárně by z tebe neměli radost."

Beau se nechal odvést dovnitř. Pitt tam přivedl jednu ochotnou sestru a vydal se pro někoho z lékařů.

Lékař s pomocí sestry Beaua rychle vyšetřil. Odebrali mu krev a dali kapat infuzi.

"To je jen pro zlepšení hydratace," vysvětloval lékař a ukázal na láhev s infuzí. "Vypadá to, že máte těžkou chřipku, ale plíce jsou čisté. Přesto bych vás radši nechal na oddělení, alespoň na pár hodin, abychom se pokusili snížit horečku a zmírnit kašel. Počkáme také na výsledky z laboratoře, kdyby se v nich objevilo něco, co by měnilo diagnózu."

"Nechci zůstat v nemocnici," protestoval Beau.

"Pokud si pan doktor myslí, že bys tu měl zůstat, tak tu zůstaneš!" rozhodla Cassy. "Nechci slyšet žádné silácké řeči."

Pitt se postaral, aby vše proběhlo rychle a hladce: za půl hodiny byl Beau pohodlně uložený v jednom z pokojů studentského oddělení. Místnost vypadala jako kterýkoli jiný nemocniční pokoj s omyvatelnou podlahou, kovovým nábytkem, televizí a oknem na jih. Pod oknem byl vidět trávník obklopující nemocniční pavilon. Beau dostal nemocniční pyžamo. Jeho oblečení viselo

22

ve skříni, hodinky, peněženka a černá minisoška byly uloženy v malém kovovém sejfu, připevněném k horní ploše šatní skříň. Cassy jej uzavřela a zadala jako kód poslední čtyřčíslí jejich domácího telefonu.

Pitt se omluvil a spěchal zpět na pohotovostní oddělení.

"Leží se ti dobře?" zeptala se Cassy. Beau ležel na zádech. Oči měl zavřené. Dostal léky proti kašli, které očividně zabraly. Byl vyčerpaný.

"Tak dobře, jak jen v nemocnici lze," zabručel.

"Doktor říkal, že se máš vrátit za pár hodin," pokračovala. "To už budou hotové výsledky, a když bude všechno v pořádku, mohla bych tě odvézt domů."

"Budu tady," odpověděl Beau. Pomalu cítil, jak se uvolňuje a uvědomil si, jak se příjemně propadá do spánku. Neslyšel ani, jak Cassy zavřela dveře, když odcházela.

Beau spal velmi tvrdě, mnohem víc, než obvykle. Dokonce se mu nic nezdálo. Po několika hodinách hlubokého spánku, který se spíš podobal bezvědomí, začalo jeho tělo vydávat mírnou fluorescenční záři. Černý disk uvnitř sejfu začal také fluoreskovat, nejvíc jedna z osmi vyvýšenin na jeho obvodu.

Náhle se disk pohnul a zvedl se do vzduchu. Jeho záře zesílila, až nabyla intenzity vzdálené hvězdy.

Disk se posunul do strany, až se zářící výběžek dotkl postranní stěny sejfu. Nezastavil se. S tlumeným zasyčením a nepatrným zajiskřením prošel kovem a nechal za sebou malý, naprosto symetrický otvor. Jakmile se vymanol z uzavřeného prostoru, zamířil přímo k Beauovi, jehož tělo začalo také silněji zářit. Přiblížil se k jeho pravému oku a zůstal viset ve vzduchu jen několik milimetrů od něj. Intenzita záře začala pomalu klesat, až se celý předmět opět změnil v temný černý disk. Pak z disku vystřelilo několik paprsků viditelného světla a podráždilo Beauovo víčko. Pravé oko se otevřelo, levé zůstalo zavřené. Zornice otevřeného oka byla maximálně rozšířená, kolem ní zůstal jen nepatrný proužek duhovky. Do otevřeného oka vyslal disk sérii elektromagnetických vln, většina z nich měla vlnovou délku viditelného světla. Program z jednoho počítače se přehrával na druhý. Trvalo to téměř hodinu.

"Jak se má náš pacient?" zeptala se Cassy Pitta, když vešla na pohotovost. Pitt si jí nevšiml, dokud nepromluvila. Na příjmu bylo rušno a on měl spoustu práce. "Pokud vím, tak dobře," odpověděl. "Zašel jsem se za ním párkrát podívat a byla u něj i sestra. Spal jako nemluvně. Mám dojem, že se ani nepohnul. Musel být úplně vyčerpaný." "Jsou už tu jeho výsledky?" zeptala se. "Jo, a prakticky všechno je normální. Má jen lehce zvýšený počet bílých krvinek, ale jen mononukleárních lymfocytů." "Hele, uvědom si, že mluvíš s laikem," napomenula ho. "Promiň. Závěr je, že může jít domů. Další postup je zcela běžný, to přece znáš: tekutiny, acylpyrin, klid, vitaminy."

23

"Co mám udělat teď, aby ho propustili?" zeptala se. "Nic," usmál se. "Papírování jsem už vyřídil. Jen ho musíme dostat do auta. Pojď, pomůžu ti." Požádal vedoucí sestru o chvíli volna. Sehnal sedačku a zamířil ke studentskému oddělení. "Myslíš, že opravdu potřebujeme pojízdnou židli?" ptala se polekaně. "Vezmu ji s sebou, co kdyby... Když jsi ho přivezla, sotva stál na nohou." Došli ke dveřím a Pitt tiše zaťukal. Když se neozvala žádná odpověď, pootevřel dveře a nahlédl dovnitř. "Přesně jak jsem čekal," prohlásil. Otevřel dveře dokořán, aby projel dovnitř se sedačkou. "Naše Šípková Růženka se ani nepohnula." Zaparkoval sedačku za dveře a šel s Cassy k posteli. Každý se postavil z jedné strany. "Co jsem ti říkal?" poznamenal tiše. "Naprostá nirvána. Zkus ho políbit, třeba se promění v žábu." "Myslíš, že ho máme budit?" zeptala se Cassy a naprosto ignorovala jeho pokus o žert. "Nevím, jak ho dostaneš domů, pokud ho neprobudíme." "Vypadá tak mírumilovně," uvažovala. "Ale vypadá podstatně lépe než dřív. Už má i normální barvu." "Myslím, že máš pravdu," souhlasil Pitt. Cassy natáhla ruku, lehce Beauem zatřásla a oslovila ho jménem. Když nereagoval, zatřásla jím trochu silněji. Beau zamrkal a otevřel oči. Díval se z jednoho na druhého. "Ahoj, jak se máte?" zeptal se. "Myslím, že bychom se spíš měli ptát my," řekla Cassy. "Já se mám skvěle," prohlásil. Rozhlédl se po místnosti. "Kde to jsem?" "V nemocnici," vysvětlila mu. "Co tu dělám?" vyptával se dál. "Ty si to nepamatuješ?" divila se. Beau zavrtěl hlavou. Pak odhodil deku a přehodil nohy přes okraj postele. "Ty si nepamatuješ, jak se ti udělalo špatně na přednášce?" ptala se udiveně. "Nevzpomínáš si, že jsem tě sem odvezla?" "Ale jo, už si vzpomínám. No jasně, bylo mi hrozně zle." Podíval se na Pitta. "Co jste tu se mnou udělali? Cítím se jako znovuzrozený." "Myslím, že sis potřeboval pořádně odpočinout. Nalili jsme do tebe jen trochu tekutin, jinak nic." Beau vstal a protáhl se. "Myslím, že bych takovou trochu tekutin potřeboval častěji. Cítím se docela jinak." Podíval se na sedačku. "Pro koho je tenhle vynález?" "Pro tebe, pokud bys ho potřeboval," vysvětloval Pitt. "Cassy tě odveze domů." "Sedačku vážně nepotřebuju," prohlásil Beau. Zakašlal a zamračil se. "V krku mě ještě pořád trochu bolí a mám kašel, ale už ať jsem odtud pryč." Šel ke skříni a vzal si šaty. Vešel do koupelny a přivřel za sebou dveře. "Cass, mohla bys mi vyndat ze sejfu peněženku a hodinky?" zavolal z koupelny.

24

Cassy si stoupla ke skříni a nastavila na sejfu správnou kombinaci. "Pokud mě nepotřebujete, vrátím se na pohotovost," prohlásil Pitt.

Cassy sáhla do sejfu a otočila se na něj: "Byl jsi skvělý," řekla, když brala do ruky Beauovu peněženku a hodinky. Vytáhla ruku a zavřela dvířka. Došla až k Pittovi a objala ho. "Díky za pomoc."  
"Rádo se stalo," odpověděl Pitt. Uhnul pohledem, sklopil oči, pak se podíval ven z okna. Cassy ho dokázala vyvést z míry.  
Beau vyšel z koupelny a zastrkoval si košili.  
"Díky, kamaráde," poplácal Pitta po rameni. "Vážně jsi mi pomohl."  
"Jsem rád, že je ti líp," usmál se Pitt. "Uvidíme se." Vzal sedačku a vystrčil ji ze dveří.  
"Je to fajn kluk," poznamenal Beau.  
Cassy přikývla: "Bude z něj dobrý doktor. Je pečlivý a starostlivý."

25

Kapitola 4  
22:45

Charlie Arnold pracoval v univerzitní nemocnici třicet sedm let - od svých sedmnáctých narozenin, kdy se rozhodl odejít ze školy. Začal pracovat v údržbě, sekal trávu, ořezával stromy a plel květinové záhony. Od této práce ho však vyhnala senná rýma. Vzhledem k tomu, že v tu dobu byl už dlouholetým zaměstnancem nemocnice, nabídl mu práci uvnitř.  
Přijal ji a za horkých letních dnů byl rád že nemusí být venku.  
Rád pracoval samostatně. Dostal obvykle seznam místností, které má uklidit, a pak šel po své práci. Tuto noc měl dát do pořádku ještě jeden pokoj: na studentském oddělení. Tady měl vždy méně práce než v pokojích na ostatních odděleních. Tam nikdy nevěděl, co ho čeká. Záleželo na tom, s jakou nemocí tam někdo ležel. Někdy vypadal pokoj přímo hrozně.  
Charlie si tiše pohvizdoval, otevřel dveře a vsunul dovnitř kbelík s mopem a úklidový vozík. S rukama v bok se rozhlédl po místnosti. Vypadala přesně tak, jak čekal: chtělo to jen trochu setřít podlahu dezinfekcí a utřít prach.  
Vešel do koupelny a rozhlédl se i tam. Koupelna vypadala, jako by ji nikdo ani nepoužil.  
Vždy začínal koupelnou. Vzal si silné gumové rukavice, vytřel sprchu a umyvadlo a vydezinfikoval záchod. Potom vytřel podlahu.  
Přešel do pokoje, svlékl povlečení a oťel matrace. Utřel prach na všech vodorovných plochách včetně okenní římsy. Chystal se vytírat, když si všiml jakési záře. Otočil se ke skříni a zadíval se na sejf. Přestože si říkal, že je to naprostý nesmysl, měl dojem, že sejf září, jako by uvnitř svítilo mimořádně jasné světlo. To byl samozřejmě nesmysl, protože sejf byl z kovu, jímž by neproniklo ani sebeintenzivnější světlo. Pokud by uvnitř něco svítilo, nebylo by to zvenku vidět. Opřel mop o kbelík, popošel ke skříni a chystal se otevřít dvířka sejfu.  
V tom okamžiku rychle o tři kroky couvl. Záře kolem sejfu byla silnější.  
Dokonce se mu zdálo, že cítí na tváři teplo.  
V první chvíli ho napadlo z místnosti co nejdřív zmizet, ale pak zaváhal.  
Byla to podivná podívaná, trochu děsivá, ale zároveň neobvyklá, a on byl zvědavý.  
Náhle z boční stěny sejfu vyletěla k jeho velkému překvapení sprška jisker a ozval se sykot podobný zvuku při sváření kovu. Charlie si reflexně zakr-yl rukama tvář, aby ji ochránil před jiskrami, ale jiskření ustalo stejně rychle jak začalo. Z místa, odkud vylétly jiskry, se vynořil zářící rudý disk velikosti stříbrného dolaru. Prolétl kovem a zanechal za sebou otvor, z něhož se dosud kouřilo.  
Charlieho ta úžasná podívaná natolik fascinovala, že nebyl schopen hnout se z místa. Otáčející se disk pomalu doletěl až k oknu a minul Charlieho ruku sotva o pár desítek centimetrů. U okna zůstal viset ve vzduchu, jako by se kochal pohledem na noční oblohu. Pak se barva disku změnila ze žhnoucí červené na oslnivě bílou a kolem něj se vytvořila koróna jako tenká svatozář.  
Charlieho přitahovala zvědavost blíž k tomu záhadnému předmětu. Věděl, že mu nikdo nebude věřit, až o tom bude vyprávět. Natáhl ruku před sebe dla-

26

ní dolů a několikrátji přejel nad diskem, aby se ujistil, že nevisí ze stropu na nějakém drátku nebo šňůrce. Nemohl pochopit, jak může viset ve vzduchu.  
Cítil, jaké vyznačuje teplo, a přiblížil k němu opatrně ze stran obě ruce. Bylo to zvláštní teplo, které vyvolávalo na kůži pocit brnění. Když se rukama dostal dovnitř koróny, brnění bylo intenzivnější.  
Předmět na něj nijak nereagoval až do okamžiku, kdy mu nechtěně zakryl výhled na noční oblohu. V okamžiku, kdy se to stalo, se disk posunul do strany, a než Charlie stihl zareagovat, propálil mu s naprostou lehkostí středem dlaně otvor. Kůže, kost, vazy, nervy, cévy - vše jako by se vypařilo.  
Charlie vykřikl spíš překvapením než bolestí. Stalo se to velmi rychle.  
Ustoupil a zíral nedůvěřivě na svou děravou ruku a nasával nezaměnitelný pach spálené tkáně. Rána nekrvácela - všechny cévy byly žarem zkoagulovány. V dalším okamžiku se koróna rozšířila na velikost asi třiceti centimetrů v průměru.  
Než Charlie stihl zareagovat, ozval se hukot, který sílil, až dosáhl přímo ohlušující intenzity. V tom okamžiku ucítil, jak ho nějaká mohutná síla táhne k oknu. Zoufale se zdravou rukou chytil postele. Síla, jež ho přitahovala, mu podrazila



nohy. Se zaťatými zuby se držel, ale cítil, že se postel pohybuje s ním. Ohlušující hukot i působení mohutné síly trvaly jen několik vteřin.

Vše skončilo zvukem, který připomínal uzavření vakuového prostoru.

Charlie se pustil postele a snažil se postavit na nohy, ale nemohl. Svaly měl zcela ochablé, nohy úplně bez vlády.

Uvědomil si, že se děje něco hrozného, pokusil se zavolat o pomoc, ale hlas mu selhal. Ústa měl náhle plná slin, rož mu ještě víc bránilo v řeči. Sebral poslední zbytky sil a snažil se doplazit ke dveřím. Jeho pokus byl marný - po několika metrech se zkroutil v křečích.

Charlieho tělo se ještě chvíli zmítalo ve smrtelném epileptickém záchvatu, ale v pokoji se rozhostila neproniknutelná tma.

27

Kapitola 5  
2.10

Studentské byty poskytovaly dostatečný prostor a relativní luxus, ty v prvním patře nabízely i krásný výhled. Cassyini i Beauovi rodiče si přáli, aby jejich děti žily ve slušném prostředí - a když se ti dva rozhodli odstěhovat z koleje, byli ochotni jim poskytnout i patřičné finanční zázemí. Jejich štedrost dozajista ovlivnily i skvělé studijní výsledky obou mladých lidí.

Cassy a Beau si našli byt před osmi měsíci, společně ho vymalovali a zařídili. Většinu nábytku sehnali v různých vetešnictvích a nechali ho opravit.

Místo závěsů použili prostěradla.

Okna ložnice vedla na východ, takže je občas obtěžovaly jasné paprsky ranního slunce. Ložnice prostě nebyla vhodná pro dlouhé vyspávání. Ve dvě hodiny v noci v ní však byla téměř naprostá tma, kromě pruhu světla, které oknem vrhala pouliční lampa stojící u parkoviště.

Cassy i Beau spali velmi tvrdě. Cassy ležící na boku se jako obvykle ve spánku převracela - nejdřív najeden bok, pak na druhý. Beau se ani nepohnul.

Spal na zádech stejně bez pohnutí, jako celý večer v nemocnici.

Přesně ve dvě deset začaly Beauovi zářit oči. Svítily pod víčky jako číslice na Cassyině starodávném budíku, který zdědila po babičce. Intenzita záře se po několik minut zvyšovala, pak se náhle oči otevřely. Zornice byly rozšířené a oči zářily jako samostatné světelné zdroje.

Když dosáhla záře vrcholu, začala pomalu slábnout. Po chvíli obě zornice potměly a začaly se zmenšovat na normální velikost. Beau párkrát zamrkal a uvědomil si, že je vzhůru.

Pomalu se posadil. Chvilí byl dezorientovaný, stejně jako večer v nemocnici. Přelétl očima celý pokoj a uvědomil si, kde je. Pak zvedl ruce a prohlížel si je. Pokrčil soustředěně prsty. Měl v rukou divný pocit, ale neuměl si ho vysvětlit.

Vlastně mu celé tělo připadalo jakýmsi nepochopitelným způsobem divné.

Natáhl se ke Cassy, vzal ji za rameno a jemně ji zatřásl. Otočila se na záda, pomalu otevřela oči a podívala se na něj.

Když si všimla, že Beau sedí, rychle se také posadila.

"Co se děje?" zeptala se rozespalé. "Jsi v pořádku?"

"Naprosto," odpověděl. "Je mi báječně."

"Nekašleš?"

"Už ne. Ani mě nebolí v krku."

"Proč mě budíš? Potřebuješ něco?"

"Ne, nic, jen mě napadlo, že by ses ráda na něco podívala. Pojd' se mnou!"

Vyskočil z postele a obešel ji. Podal Cassy ruku a pomohl jí vstát.

"Ty mi chceš teď něco ukazovat?" divila se. Podívala se na hodiny.

"Právě teď," přikývl. Zavedl ji do obývacího pokoje a zamířil ke dveřím na balkon. Když jí naznačil, aby šla ven, zarazila se.

"Nemůžu jít ven," protestovala. "Jsem nahá!"

"Jen pojd'," přemlouval ji. "Nikdo nás neuvidí. Bude to jen chvilíčka, a když nepůjdeš hned, nic neuvidíš."

28

Cassy ještě okamžik váhala. V nočním přitmě neviděla Beauovi do obličeje, ale jeho hlas zněl vážně. Přesto ji napadlo, že je to nějaký žertík.

"Běda, jak to nebude vážně zajímavé," varovala ho, když konečně vykročila ven.

Noční vzduch byl chladný a Cassy si složila ruce na prsou, aby se mu trochu bránila. Přesto na chlad okamžitě zareagovala: po celém těle jí naskočila husí kůže.

Beau si stoupl za ni a vzal ji do náručí, aby ji zahřál. Stáli u zábradlí a dívali se ven. Byla jasná noc, na obloze neplul jediný mráček, Měsíc nebyl vidět.

"Na co se mám dívat?" zeptala se.

Beau ukázal na sever: "Koukej se támhle, kde jsou Plejády v souhvězdí Býka."

"To má být hodina astronomie?" divila se. "Jsou dvě hodiny v noci. Odkdy se zajímáš o astronomii?"

"Podívej!" vykřikl.

"Já se dívám," ujišťovala ho. "Co mám vidět?"

V tom okamžiku se na obloze objevila sprška meteorů s mimořádně dlouhými zářivými ohony. Všechny odletovaly z jednoho bodu - vypadalo to jako obrovský vesmírný ohňostroj.

"Bože!" vydechla Cassy. Stála bez hnutí, dokud všechny padající hvězdy nezmizely. Podívaná byla tak fascinující, že zapoměla na chlad. "Nikdy jsem nic takového neviděla. Bylo to úžasné. Byly to meteory?"

"Předpokládám," pronesl Beau neurčitě.

"Bude to ještě pokračovat?" zeptala se, ale nespouštěla přitom oči z oblohy.

"Ne, už ne," řekl Beau. Pustil Cassy a následoval ji dovnitř. Zavřel za sebou dveře na balkon.

Cassy se rozběhla k posteli a skočila do ní. Když přišel Beau, měla pokrývku přitaženou až k bradě a třásla se zimou.

Požádala ho, aby ji zahřál.

"Rád," souhlasil.

Přitulili se k sobě a Cassy se po chvíli přestala třást. Zvedla hlavu z Beauova ramene a snažila se mu podívat do očí, ale byla příliš velká tma.

"Díky, žeš mi ty meteory ukázal," řekla tiše. "Nejdřív jsem si myslela, že si ze mě utahuješ. Jen bych se tě ráda zeptala, jak jsi o tom věděl?"

"Už si nevzpomínám. Asi jsem to někde slyšel."

"Nečetl jsi to v novinách?"

"Myslím, že ne," uvažoval a poškrábal se na hlavě. "Vážně si nevzpomínám."

Cassy pokrčila rameny: "No na tom nezáleží. Hlavní je, že jsme to viděli."

Jak ses probudil?"

"Nevím," řekl upřímně Beau.

Cassy se natáhla a rozsvítila lampičku vedle postele. Zadívala se dlouze na Beaua. Usmál se na ni.

"Je ti vážně dobře?" zeptala se.

Beau se znovu usmál.

"Vážně," přikývl. "Cítím se skvěle."

29

## Kapitola 6

6.45

Bylo jasné ráno bez mráčku, takové, kdy je vzduch svěží a má téměř lahodnou chuť. Obrisy i těch nejvzdálenějších hor byly jasně viditelné. Obvykle suchou zem pokrývala chladivá rosa, která zářila jako tisíce diamantů.

Beau stál a kochal se tím pohledem. Měl pocit, že něco podobného vidí poprvé v životě. Nechtěl věřit, že škála barev, kterými hrály hory v dálce, může být skutečná. Divil se, že si toho nikdy nevšiml.

Měl na sobě volnou košili a džíny, na nohou sandály bez ponožek. Odkášlal si. Kašel ho přešel a v krku už ho nebolelo, ani když zkusil polknout.

Vyšel od vchodu do domu, pokračoval přes cestu a podél silnice zamířil k parkovišti. V písku vedle parkoviště objevil to, co hledal. Tři drobné černé sošky, stejné jako ta, kterou našel předchozího dne na parkovišti u Costovy jídelny.

Zvedl je, očistil od prachu a písku a každou zastrčil do jedné z kapes.

Potom se vrátil domů.

V ložnici se právě rozezvučel budík. Stál vedle postele na straně, na níž spala Cassy, protože Beau obvykle budík vypnul tak rychle, že se ani jeden z nich nestihl pořádně probudit.

Cassy natáhla ruku a budík vypnula. Ztichl na sladkých deset minut. Cassy se obrátila na záda, natáhla ruku vedle sebe a chystala se jako každé ráno zatřást Beauem. Nebyl ranní ptáček.

Nahmatala jen prázdnou chladnou postel. Natáhla ruku o kousek dál. Nic.

Otevřela oči a podívala se, kde leží. Beau v posteli nebyl!

Překvapilo ji to. Posadila se a poslouchala, zda neuslyší nějaký zvuk z koupelny. V domě bylo ticho. Beau ještě nikdy nevstal dřív než ona. Náhle se lekla, zda se mu nezhoršila včerejší chřipka.

Oblékla si župan a bosa odešla do obývacího pokoje. Chystala se ho zavolat, když si všimla, že stojí u akvária. Nakláněl se nad ně a pozoroval rybičky. Byl tak soustředěný, že ji ani neslyšel vejít. Sledovala ho. Přitiskl ukazováček ke sklu.

Vypadalo to, jako by se kolem špičky jeho prstu soustředilo fluoreskující světlo z akvária a prst zářil.

Cassy ten pohled fascinoval, stála a dívala se. Ve chvíli se všechny ryby shlukly k místu, kde se Beauv prst dotýkal skla. Když jím pohnul, ryby ho poslušně následovaly.

"Jak to děláš?" zeptala se.

Beaua její přítomnost překvapila. Narovnal se a spustil ruku podél těla.

Ryby se opět rozprchly do všech stran.

"Neslyšel jsem tě vejít," řekl s milým úsměvem.

"To jsem si všimla. Jak jsi přilákal ty ryby ke sklu?"

"Já vážně nevím. Asi si myslely, že je jdu krmit." Přistoupil ke Cassy a objal ji. Na tváři měl stále ten zářivý úsměv.

"Vypadáš báječně!"

"Jak jinak," prohlásila ironicky. Prohrábla si prsty husté vlasy a pak je dlaní uhladila. "Jsem připravena stát se Miss Amerika." Podívala se Beauovi do očí. Byly jasně modré a bělmo bylo bělejší než sníh.

"Pokud tu někdo vypadá báječně, tak jsi to ty," řekla vážně.

"Je mi báječně," souhlasil Beau. Sklonil hlavu, aby ji políbil na rty, ale Cassy uhnula.

"Počkej," zarazila ho. "Tvoje kandidátka na Miss si musí nejdřív vyčistit zuby. Nechci být diskvalifikovaná kvůli tomu, že mi smrdí z pusy."

"Neměj obavy," ujišťoval ji a smyslně si ji prohlížel.

Sklonila hlavu ke straně a zkoumavě ho pozorovala.

"Vidím, že jsi v dobré kondici," poznamenala.

"Už jsem ti řekl že je mi báječně."

"Ta chřipka měla vážně rychlý průběh. Vzpamatoval ses obdivuhodně brzo."

"Asi bych ti měl poděkovat, žeš mě donutila jít do nemocnice. Tam se všechno obrátilo k lepšímu."

"Ale doktor ani sestra s tebou nic nedělali," divila se. "Sami to tvrdili."

Pokrčil rameny.

"Pak je to nějaký nový druh bleskové chřipky. Na ten rychlý průběh si ale nemůžu stěžovat."

"Ani já ne," souhlasila. "Uděláš kafe, než se osprchuju?"

"Káva už je připravená," oznámil. "Přinesu ti ji."

"No ne, ty jsi dnes po ránu aktivní," zavolala cestou do koupelny.

"V tomto pětihvězdičkovém hotelu je naprosto dokonalý servis," žertoval.

Cassy stále žasla nad Beauovým rychlým uzdravením. Když si vzpomněla, jak vypadal, když včera odpoledne nasedala před školou do auta, nemohla tomu uvěřit. Pustila sprchu a upravila si teplotu vody. Když byla akorát, postavila se pod ni. První na řadě byly vlasy. Myla si je každý den.

Hlavu měla ještě plnou pěny, když zaslechla zaklepání na sklo sprchového koutu. Aniž by otevřela oči, požádala Beaua, aby jí hrnek s kávou postavil na umyvadlo. Strčila hlavu pod proud vody a začala vymývat šampon. V ten okamžik si uvědomila, že Beau stojí ve sprše. Překvapeně otevřela oči. Stál oblečený vedle ní. Měl i sandály na nohou. "Co to, proboha, děláš?" vyprskla. Nemohla se ubránit smíchu. Bylo to tak nečekané a směšné.

Beau nic neřikal. Natáhl ruce a chtivě si přitáhl Cassyino mokré tělo k sobě a hledal její rty. Dlouze a vášnivě ji políbil. Trochu se odtáhla, aby se mohla nadechnout. Smála se absurditě celé situace. Beau se také smál. Voda mu stékala po hlavě a vlasy se mu lepily na čelo.

"Jsi blázen," prohlásila. Ve vlasech měla stále pěnu.

"Přesněji řečeno, jsem blázen do tebe," zasmál se a začal si rozepínat pásek.

Pomohla mu rozepnout knoflíky na promáčené košili a stáhla mu ji ze svalnatých ramen. Situace byla velmi nekonvenční, zejména když si uvědomila, jaký je Beau obvykle pořádný a důstojný, ale o to víc ji vzrušovala. Bylo to nádherně spontánní a Beauova dychtivost byla nakažlivá.

Ve víru vášně si Cassy uvědomila ještě něco: situace byla neobvyklá nejen tím, že se milovali v nezvyklé situaci, ale milovali se jinak než obvykle.

Nedokázala by říct jak jinak, ale bylo to nejspíš způsobeno tím, že Beau byl mnohem jemnější a citlivější než dřív.

Pitt natáhl ruce za hlavu, protáhl se a podíval se na hodiny na stole pohotovostní ambulance. Bylo skoro půl osmé -jeho čtyřadvacetihodinový pracovní maraton se chýlil ke konci. Už si představoval, jak příjemné bude lehnout si do postele a uložit znavené tělo pod deku. Praxe v nemocnici mu dala dostatečnou představu, co ho čeká, až začne v nemocnici pracovat jako mladý sekundář a bude sloužit šestatřicet hodin bez přestávky, jak bývá zvykem.

"Měl by ses jít podívat do pokoje, kde našli toho chudáka co uklízel," řekla Cheryl Watkinsová. Cheryl byla denní sestra, která přišla před chvílí do služby.

"Co se stalo?" zeptal se Pitt. Dobře si na něj pamatoval. Přivezli ho na ambulanci něco po půlnoci, lékaři zahájili okamžitě resuscitaci, ale když si uvědomili, že jeho tělesná teplota je prakticky stejná jako pokojová, nechali toho. Bylo snadné konstatovat, že ten muž je mrtvý. Obtížné bylo zjistit, na co vlastně zemřel, kromě křečí, které evidentně prodělal. V ruce měl podivnou díru bez kapky krve, která mohla být způsobena elektrickým proudem. Byl však nalezen v pokoji, kde neměl přístup k vysokému napětí.

Další lékař si všiml, že mrtvý měl těžký zákal. To bylo divné, protože v jeho kartě při poslední pravidelné prohlídce nebyla o oční chorobě ani zmínka.

Jeho spolupracovníci se dušovali, že viděl výborně. Nabízelo se, že zákal vznikl náhle, což lékaři považovali za nemožné. Něco podobného nebylo popsáno ani při zásahu elektrickým proudem.

Nejistota ohledně příčiny smrti vedla k mnoha spekulacím. Dokonce se uzavíraly sázky. Bylo zřejmé, že nikdo neví nic určitého. Odeslali proto tělo na patologii, aby tam rozhodli o příčině smrti.

"Nebudu ti vykládat, proč se tam máš podívat," napíjala ho Cheryl.

"Kdybych ti to řekla, myslel bys, že si z tebe dělám srandu. Musí ti stačit, když řeknu, že je to divné."

"Aspoň mi něco naznač," prosil Pitt. Byl tak unavený, že pouhá myšlenka na cestu na oddělení potlačovala jakoukoli zvědavost, pokud by se ovšem nejednalo o něco naprosto mimořádného.

"Musíš to vidět," trvala na svém Cheryl a vyrazila na vizitu.

Pitt si tůkal tužkou na čelo a zvažoval, co má dělat. Bylo jasné, že okolnosti uklízečovy smrti byly velmi podivné.

Zavolal ještě na Cheryl, aby mu řekla, v kterém pokoji se to stalo.

"Bylo to na studentském oddělení," zavolala Cheryl přes rameno.

"Nemůžeš to minout, jsou tam davы lidí. Všichni se snaží přijít na to, co se tam vlastně stalo."

Zvědavost zvítězila nad únavou. Když je tam tolik lidí, asi to opravdu stojí za to. Pitt vstal a vlekl své znavené tělo chodbou. Studentské oddělení bylo naštěstí blízko. Cestou ho napadlo, že pokud to bude opravdu tak podivné, jak všichni říkají, měl by o tom říct Cassy a Beauovi. Bylo to přece oddělení, kde Beau strávil celý večer.

Zahnul za poslední roh a dostal se na chodbu studentského lůžkového oddělení. Okamžitě si všiml hloučku lidí. Když se k nim přiblížil, jeho zvědavost dosáhla vrcholu. Ať se tu stalo cokoli, událo se to právě v Beauově pokoji.

32

"Co se tu děje?" zašeptal Pitt své spolužačce, která také pracovala v nemocnici. Jmenovala se Carol Grossmanová.

"To bych taky ráda věděla," odpověděla Carol. "Když jsem to viděla, napadlo mě, jestli se tu nestavil Salvador Dali, ale nikdo se tomu nesmál."

Pitt se na ni tázvě podíval, ale nic víc se nedozvěděl. Protlačil se ke dveřím. Stála tam spousta lidí a musel se mezi nimi složitě prodírat. Při tom se mu nechtěně podařilo strčit do jedné lékařky tak silně, že jí na plášť vystříkla káva z hrnku, který držela v ruce. Když se na Pitta naštvaně otočila, zjistil, že při své směle vrazil právě do doktorky Millerové!

"Do háje!" zaklela Sheila a setřásla horkou tekutinu z ruky. Měla na sobě dlouhý bílý plášť. Na pravém rukávu se vyjímalo několik čerstvých skvrn od kávy.

"Moc se omlouvám," dostal ze sebe Pitt.

Sheila zvedla hlavu a svýma zelenýma očima se zabodla do Pitta. Světlé vlasy měla stažené do hladkého uzlu, což jí dodávalo mimořádně přísný výraz. Tváře jí zčervenaly rozčilením.

"Pane Hendersone!" vyštěkla. "Doufám, že nemáte v úmyslu věnovat se oboru, který by vyžadoval jemnou koordinaci, třeba oční chirurgii!"

"Byla to nešťastná náhoda," omlouval se.

"Jo, to říkali někteří i o první světové válce," prohlásila jízlivě. "A podívejte se na ty následky! Pracujete na pohotovostní ambulanci, ne? Tak co proboha děláte tady?"

Pitt se zoufale snažil vymyslet vhodné vysvětlení, aby nemusel přiznat obyčejnou lidskou zvědavost. Současně rychle přelétl očima pokoj - doufal, že ho něco napadne. To, co uviděl, ho ohromilo.

Na první pohled ho upoutalo čelo postele znetvořené tak, jako by je někdo nahřál až k bodu tání a vytáhl směrem k oknu. Noční stolek vypadal podobně. Když si prohlédl celý pokoj, zjistil, že stejně byla znetvořena většina nábytku.

Vypadalo to, jako by byl z vosku. Okenní tabulky se musely také roztavit, jejich zbytky vypadaly jako stalaktity visící z vrchního okenního rámu.

"Co se tu, proboha, stalo?" zeptal se Pitt.

Sheila zavřela: "Proč myslíte, že jsou tu všichni ti odborníci? A teď se vraťte na pohotovost!"

"Už běžím," odpověděl rychle.

Ještě jednou se podíval na podivně znetvořený pokoj a protlačil se zpátky.

Uvažoval, jaké ponese následky za to, že naštvál Dračici.

"Omlouvám se za to přerušení," řekla Sheila. Hovořila s poručíkem Jessem Kemperem a jeho partnerem Vincem Carbonem.

"Nic se neděje," mávl Jesse rukou. "Mně to beztak nedává smysl. Je to vážně podivná situace, ale nepřipadá mi to jako místo zločinu. Můj šestý smysl mi napovídá, že skutečně nešlo o vraždu. Asi by se na to měli podívat odborníci a říct nám, jestli tím oknem mohl do místnosti zasáhnout blesk."

"Ale v noci nebyla bouřka," argumentovala Sheila logicky.

"Já vím," souhlasil Jesse a řečnický rozkládal rukama. "Ale řekla jste, že

33

vaši inženýři vyloučili poruchu na vedení. Vypadá to, že ten chlápek zemřel na následky zásahu elektrickým proudem, a pokud je to tak, mohl to být blesk."

"Tomu nemůžu uvěřit," odporovala stále Sheila. "Nejsem sice soudní lékař, ale pamatuji si, že když je někdo zasažen bleskem, nemá v těle díru. Blesk projde tělem a vjede do země, obvykle nohama, někdy dokonce shodí boty.

Ale tady nejsou známky vstupu ani výstupu blesku. Případá mi to spíš jako zásah velice silným laserovým paprskem."

"Vidíte," zajásal Jesse. "To mě nenapadlo. Máte v nemocnici laser? Možná že jím někdo namířil do okna."

"Samozřejmě že máme v nemocnici lasery," odpověděla, "ale žádný z nich není schopen udělat v těle takovou díru, jakou jsme viděli v ruce pana Arnolda. Navíc si nedokážu představit, že by laser způsobil tu paseku na nábytku, kterou tu vidíme."

"Tak vám děkuju za pomoc," prohlásil poručík. "Pokud pitva ukáže, že se jednalo o vraždu, budeme se tím dál zabývat. Jinak myslím, že máte pěkný oříšek pro tým přírodovědců."

"Už jsme volali na katedru fyziky," odtušila.

"To je dobrý nápad," souhlasil policista. "Tady je moje vizitka." Přistoupil k Sheile a podal jí kartičku. Další dal Richardu Halprinovi, řediteli univerzitní nemocnice, a Wayneu Maritinezovi, vedoucímu nemocniční bezpečnostní služby. "Zavolejte mi, až budete něco vědět. Moc mě to zajímá. Za poslední dvě noci se stalo víc podivných věcí než za celých třicet let, co jsem u policie. Není náhodou úplněk?"

V závěru představení vyřcholila hudba crescendem. Při závěrečném víření bubnů planetárium ztemnělo. Pak se rozsvítila světla v hledišti. Všichni bouřlivě tleskali, ozvalo se pochvalné zapískání a vzrušené diskuse. Většina míst byla obsazena dětmi základních škol. S výjimkou učitelů a dalšího školního doprovodu byli Cassy a Beau jedinými dospělými diváky.

"Bylo to zábavné," poznamenala Cassy. "Už jsem zapomněla, jak vypadá představení v planetáriu. Naposled jsem byla na něčem podobném ve čtvrté třídě s paní učitelkou Korthovou."

"Taky se mi to líbilo," souhlasil horlivě Beau. Bylo fantastické dívat se na Galaxii ze Země."

Cassy se zarazila a zadívala se na něj. Celé dopoledne ji překvapoval něčím neobvyklým.

"Pojď," vybídl ji a vstal ignoruje její překvapení. "Zkusíme se odtud dostat, dřív než se rozeběhnou všechny ty ukřižované děti."

Ruku v ruce vyšli z hlediště na rozlehlý trávník, který odděloval planetárium od přírodovědného muzea. U stánku si koupili párek v rohlíku s čili omáčkou a cibulí. Posadili se do stínu mohutného stromu a v klidu jedli.

"Taky jsem zapomněla, jaké to je chodit za školu," prohlásila Cassy mezi sousty. "Mám štěstí, že jsem dnes neměla učit. Vynechat přednášku je jedna věc, ale nepřijít učit je něco docela jiného. To bych tu s tebou vážně nemohla být."

34

"Jsem rád, že to vyšlo," řekl Beau.

"Překvapilo mě, když jsi mi to navrhl," přiznala. "Že je to poprvé, co jsi za školou?"

"Jo, je," přisvědčil.

Rozesmála se.

"Co se to s tebou děje? Jsi jako někdo jiný! Nejdřív se na mě vrhneš oblečený ve sprše jako sexuální maniak a pak se úmyslně vykašleš na tři přednášky. Ale nesmíš to špatně chápat, nestěžuju si!"

"Za to můžeš ty," vysvětloval Beau. Odložil jídlo, přitáhl Cassy k sobě a zamilovaně ji objal. "Jsi neodolatelná." Pokusil se ji políbit, ale Cassy mu v tom zabránila.

"Počkej chvilku," smála se. "Mám pusku od čili."

"Aspoň ten polibek nebude mdlý," žertoval Beau.

Utřela si ústa ubrouskem.

"Co to do tebe vjelo?"

Beau neodpověděl. Místo odpovědi ji dlouze políbil. Stejně jako ve sprše ji jeho impulzivnost vzrušila.

"No ne, ty se měníš v prvotřídního Casanovu," prohlásila. Opřela se a zhluboka se nadechla, aby se vzpamatovala.

Překvapilo ji, že se může tak snadno vzrušit za bílého dne, a ještě k tomu na veřejnosti.

Beau se vrátil k jídlu. Rozhlédl se a zaclonil si oči dlaní, aby se mohl podívat na slunce.

"Jak daleko říkali, že je Země od Slunce?" zeptal se.

"Já nevím," přiznala. Po náhlém vzplanutí touhy jí dělalo obtíže soustředit se na něco tak složitého, jako jsou vzdálenosti vesmírných těles. "Něco přes sto čtyřicet milionů kilometrů."

"Ano, máš pravdu. Asi sto čtyřicet devět. To znamená, že sluneční záření sem dorazí asi za osm minut."

"Prosím?" zeptala se překvapeně. Byl to další důkaz, že je Beau jaksi jiný.

Ona sama ani pořádně nevěděla, co sluneční záření je.

"Podívej," upozornil ji vzrušeně a ukazoval na západ. "Támhle je vidět Měsíc, přestože je den."

Zastínila si oči a podívala se směrem, kam Beau ukazoval. Měl pravdu, zahlédla bělavý obraz Měsíce. Pohlédla zpět na Beaua. Měl téměř dětinskou radost ze života. Jeho nadšení bylo nakažlivé. Cassy byla též spokojená, že může v klidu vychutnávat okolí.

"Jak tě vůbec napadlo jít do planetária?" zeptala se.

Pokrčil rameny: "Zajímalo mě to. Je to vhodná příležitost naučit se něco nového o téhle krásné planetě. Pojď, zajdeme se podívat do muzea. Jsi pro?"

"Proč ne?" souhlasila.

Jonathan si odnesl oběd ven. Byl krásný den a on netoužil sedět v narvané kantýně, obzvlášť když tam nebyla Candee. Obešel vlajkový stožár a zamířil k baseballovému hřišti. Věděl, že to je Candeeino oblíbené místo, kam utíká před davem. Když se přiblížil, viděl, že bude za své úsilí odměněn. Candee seděla v nejvyšší řadě lavic pro diváky.

IN VAZE Z GALAXIE /35

Zamávali na sebe a Jonathan vyběhl nahoru. Foukal vítr a pohrával si s Candeeinou sukni tak, že občas odhalil značnou část jejích stehů. Jonathan se snažil, aby nebylo příliš zřejmé, jak ho ten pohled fascinuje.

"Čau," řekla Candee.

"Čau," odpověděl Jonathan. Posadil se vedle ní a vytáhl si svůj oblíbený sendvič, s arašídovým máslem a banány.

"Fuj," odvrátila se. "Nechápu, jak to můžeš jíst."

Jonathan se podíval na sendvič a pak se do něj zakousl.

"Chutná mi to," opáčil prostě.

"Co říkal Tim o tom rádiu?"



"Je pěkně podebranej," konstatoval Jonathan. "Ale aspoň si už nemyslí, že za to můžeme my. Totéž se stalo kamarádovi jeho bráchy."

"Půjčí nám ještě někdy auto?"

"To asi sotva," pochyboval. "Kéž by naši neměli takový předsudky, co se týče našeho rodinného fára. Chovají se, jako by mi bylo dvanáct. Nechají mě řídit jedině tehdy, když jedou se mnou."

"Aspoň ti dovolili udělat si řidičák. Naši se rozhodli, že si musím počkat až do osmnácti," stěžovala si.

"To je zločin," souhlasil. "Kdyby to zkoušeli se mnou, asi bych zdrhnul z domova. Ale stejně nevím, k čemu mi bude řidičák bez auta. Je to ponižující, když mě rodiče tak podceňují. Nejsem přece žádnéj blbec, nefetuju a dobře se učím." Candee obrátila oči k nebi.

"Tu trávu, co jsme vyzkoušeli, nepovažuji za fet," ohradil se. "A zkusili jsme to jen dvakrát!"

"Hele. koukni se!" Candee ukazovala k rampě, kde se skládalo zboží. Byla asi třicet metrů od nich a vedla od silnice kolem zadní mety baseballového hřiště.

"Není to pan Partridge se školní sestrou?" zeptala se.

"Jo, máš pravdu," souhlasil. "Nevypadá moc dobře. Podívej se, jak ho slečna Goldenová podpírá. Slyšíš, jak dědek kašle. Div se neudusí!"

V tom okamžiku vyjel zpoza budovy starý lincoln a pomalu sjížděl z rampy. Za volantem seděla paní Partridgeová, které děti přezdívaly Vepřice.

Kašlala stejně jako její manžel.

"To je ale dvojka," poznamenal Jonathan.

Jonathan a Candee pozorovali, jak slečna Goldenová opatrně pomohla zesláblému řediteli sejít zbývajících pár schodů k silnici a nasednout do auta.

Paní Partridgeová ani nevystoupila.

"Vypadá, jako by měl smrt na jazyku," poznamenala Candee.

"Vepřice vypadá ještě hůř," podotkl Jonathan.

Auto vycouvalo, otočilo se a přejelo rampu. Cestou lehce zavadilo o betonovou zídku. Jonathan se při tom skřípavém zvuku odvrátil.

"Byla nedávno natřená," řekl.

36

"Co tu proboha děláš?" vyptávala se Cheryl Watkinsová. Seděla u stolu na pohotovostní ambulanci, když se lítacími dveřmi přivlekl Pitt Henderson.

Vypadal naprosto vyčerpaně a pod očima měl tmavé kruhy.

"Nemůžu spát," odpověděl. "Napadlo mě, že bych se mohl vrátit a zachránit, co se dá."

"O čem to mluvíš?" nechápala.

"Když jsem se šel ráno podívat na ten zničený pokoj, kam jsi mě poslala, spáchal jsem hrozný zločin."

"Co jsi provedl?" ptala se. Viděla, že to Pitt myslí vážně a měla o něj starost. Na oddělení ho měli všichni rádi.

"Omylem jsem vrazil do Dračice, rozlil jsem jí kafe a pocákal ji čistý plášť," vysvětloval. "Můžu ti říct, že byla vážně vztekla. Vyptávala se, co tam dělám, a já blbec si nedokázal nic pořádného vymyslet."

"Jo, jo," přitakala. "Doktorka Millerová nemá ráda, když si ušpiní čistý plášť hned po ránu."

"Jak všichni víme," usklíbl se. "Taky to nijak netajila. A tak mě napadlo, že se sem vrátím. Třeba na ni zapůsobím svým zájmem a pracovitostí."

"Tím nic nezkažíš, ale je to vážně nad rámec tvých povinností," prohlásila Cheryl. "Na druhou stranu ti můžu říct, že se tu nebudeš nudit. Postarám se, aby se to naše neohrožená velitelka dozvěděla. Můžeš zatím napsat pár běžných příjmů. Před hodinou sem přivezli nějakou havárii a tak všechno ostatní muselo počkat. Všechny sestry mají plné ruce práce." Pitt byl rád, že má co dělat, navíc ho ta práce bavila. Vzal si první formulář a vyšel do čekárny. Pacientka se jmenovala Sandra Evansová a byly jí čtyři roky.

Pitt ji zavolal jménem. Z davu lidí netrpělivě poposedávajících na tvrdých židlích se vynořila matka s dcerou. Ženě bylo něco přes třicet a vypadala unaveně. Děvčátko bylo roztomilé, se světlými kudrnatými vlasy, ale vypadalo nemocně a ušmudlaně. Na sobě mělo pyžámko a dětský župánek.

Pitt je zavedl na vyšetřovnu. Zvedl dívku na vyšetřovací lehátko. Modré oči měla zarudlé, kůži bledou a opocenou. Bylo jí natolik špatně, že nevnímala cizí prostředí.

"Vy jste lékař?" zeptala se matka. Pitt ji připadal příliš mladý.

"Jen úředník, napíšu vám příjmové papíry," vysvětlil jí. Pracoval na pohotovosti dost dlouho a přijímal již dost nemocných na to, aby své postavení nepřeceňoval.

"Tak, slečno, co je ti?" vyptával se a omotával Sandře kolem paže manžetu tonometru.

"Mám brouka," řekla Sandra.

"Ona tím myslí bacil," vložila se do hovoru matka. "Plete si to. Asi má chřipku. Začalo to dneska ráno kašlem a rýmou. S dětmi jsou pořád starosti."

Tlak byl normální. Když sundával manžetu, všiml si barevné leukoplasti na Sandřině dlani.

"Zdá se, že máš i bebí," řekl. Vzal teploměr a chystal se Sandře změřit teplotu.

"Na dvorku mě štípnul kámen," vysvětlovala Sandra.

"Sandro, řekla jsem ti, že si nemáš vymýšlet," napomenula ji paní Evansová. Bylo jasné, že matce dochází trpělivost.

37

"Já si nevymýšlím," protestovalo děvčátko.

Paní Evansová se zatvářila, jako když chce říct: "Co s ní mám dělat?"

"Štíplo tě už hodně kamenů?" přisadil si Pitt. Podíval se na teploměr. Dítě mělo horečku téměř devětatřicet stupňů Celsia. Zapsal teplotu i tlak do karty.

"Jen jeden," řekla vážně Sandra. "Takový černý."

"Asi si budeš muset dát pozor na černé kameny," usmál se Pitt. Požádal matku, aby dítě hlídala, než přijde lékař.

Pak se vrátil ke stolu a položil kartu tam, kde si ji vezme první volný lékař.

Chystal se obejít stůl a vzít si další formulář, když se rozlétly hlavní dveře.

"Pomozte mi!" volal muž a nesl v náručí ženu v křečích. Vpotácel se na ambulanci a chvíli se zdálo, že se zhroutí.

Pitt k němu doběhl první. Bez zaváhání vzal ženu do náručí, aby mu ulevil.

Vzhledem ke křečím, které neustávaly, bylo obtížné ji udržet.

Vtom už přiběhla i Cheryl Watkinsová a několik lékařů. Také doktorka Millerová, která slyšela mužovo volání o pomoc, vyběhla ze své pracovny.

"Rychle na traumatologickou vyšetřovnu," nařídila.

Pitt nečekal na vozík a svlékající se ženu odnesl na vyšetřovnu sám. Se Sheilinou pomocí ji položil na vyšetřovací lehátko. Přitom se jejich oči setkaly - toho dne již podruhé. Nikdo neřekl ani slovo, ale výraz v jejich očích byl zcela odlišný od předchozího.

Pitt uvolnil místo vedle lůžka. Lékaři a sestry se vrhli do práce. Stál a sledoval jejich cílevědomou činnost a přál si, aby toho znal víc a mohl jim být užitečnější.

Tým, který Sheila řídila, rychle zbavil nemocnou křečí. V době, kdy ji vyšetřovali a pátrali po jejich příčině, dostala nemocná další záchvat, tentokrát ještě hrozivější.

"Co se to s ní děje?" zeptal se vystrašeně její manžel. Všichni zapomněli, že je sledoval až na vyšetřovnu. Jedna ze sester ho šetrně odvedla ven. "Je diabetička, ale nikdy neměla záchvaty. Tohle je hrozné. Měla jen kašel. Je mladá. Mně se to nelíbí," vykládal jí cestou.

Pár minut poté, co sestra odvedla pacientčina manžela do čekárny, zvedla Sheila hlavu, aby se podívala na kardiomonitor. Náhlá změna jeho zvuku ji upozornila, že se něco děje.

"Podívejte," zvolala. "Něco se děje a mně se to vůbec nelíbí!"

Pravidelná srdeční akce se změnila na nepravidelnou. Než stihl kdokoliv zareagovat, monitor spustil alarm. Pacientka fibrilovala.

"Resuscitace na příjmu!" opakoval automatický alarm. Na vyšetřovnu přiběhli další lékaři, kteří zareagovali na ohlášenou srdeční zástavu. Pitt se vtiskl do kouta, aby nepřekážel. Celá příhoda ho děsila i fascinovala zároveň.

Uvažoval, zda bude někdy znát tolik, aby se mohl zasloučeně podobné situace zúčastnit.

Tým pracoval intenzivně, ale bez efektu. Konečně se doktorka Millerová narovнала a setřela si předloktím pot z čela.

"Končíme," řekla s nechutí. "Ztratili jsme ji." Posledních třicet minut byla na monitoru jen rovná čára.

Všichni se rozcházelí se svěřenými hlavami.

38

## Kapitola 7

20.15

Stará pitevní váha zaskřípala, když doktor Curtis Lapree položil na její misku játra Charlieho Arnolda. Ručička se rozkývala.

"Váha je normální," prohlásil Curtis.

"čekal jste, že nebude normální?" zeptal se Jesse Kemper. Přišel se spolu s detektivem Vincem Carbonem podívat na pitvu mrtvého zaměstnance univerzitní nemocnice.

Oba policisté byli oblečeni v pláštích na jedno použití.

Jessemu ani Vinceovi nečinil pohled na pitvu žádné obtíže. Za léta služby u policie se zúčastnili nejméně stovky podobných akcí, především Jesse, který byl o jedenáct let starší než Vince.

"Ne," odpověděl patolog. "Játra vypadala normálně, měla normální konzistenci a čekal jsem, že budou mít i normální váhu."

"Napadá vás, co toho chudáka zabilo?" ptal se dál Jesse.

"Ne," zavrtil se Curtis hlavou. "Vypadá to, že to bude další záhada."

"To mi neříkejte," zamračil se Jesse. "Spoléhám na vás, že mi řeknete, jestli šlo o vraždu nebo o nehodu."

"Uklidněte se, poručíku," zasmál se Curtis. "Dělám si srandu. Měl byste vědět, že vlastní pitva těla je jen začátek. V tomhle případě čekám, že nám něco řekne až histologie. Myslím, že by nám mohla říct něco celkově u příčině smrti. Nevím, co si mám myslet o té díře v ruce. Jen se na ni podívejte!"

Curtis zvedl ruku Charlieho Arnolda do výšky. "Ta díra je dokonale kulatá!"

"Mohla by to být střelná rána?" zeptal se Jesse.

"Na tuhle otázku si nejlíp odpovíte sám," prohlásil patolog. "Viděl jste jiřh nejspíš víc než já."

"Máte pravdu, nevypadá to jako střelná rána," souhlasil Jesse.

"To bych řek, že ne," přitakal Curtis. "Ta kulka by musela letět rychlostí světla a být horká jako vnitřek Slunce."

Podívejte, jak jsou okraje spálené. Co se stalo s tou tkání, která chybí? Říkal jste, že na místě nebyla žádná krev ani jiná lidská tkáň."

"Ne, nebylo tam nic," přikývl Jesse. "Tedy žádné stopy fyzického násilí."

Bylo tam roztavené sklo a roztavený kovový nábytek, ale žádná krev nebu jiná tkáň."

"Říkal jste roztavený nábytek?" podívil se Curtis. Sundal játra z váhy a utřel si ruce o zástěru.

Poručík popsal, jak přesně pokoj vypadal. Patolog žasl.

"To mě podržte," prohlásil.

"Napadá vás něco?" vyptával se znovu Jesse.

"Možná," připustil Curtis. "Ale nebude se vám to líbit. Mně se to taky nelíbí. Je to šílenost."

"Jen mi to řekněte," nutil ho policista.

"Nejdřív vám něco ukážu," pronesl patolog. Odešel ke stolku s nástroji a přinesl si háky. Vsunul je mezi rty zemřelého a odhalil zuby. Mrtvý měl děsivou křečovitou grimasu.

"Ale fuj," zabručel Vince. "Budu z toho mít noční děsy."

39

"Dobrá, doktore," ozval se Jesse. "Co mám vidět kromě zkažených zubů?"

Vypadá to, že si je ten člověk nikdy v životě nečistil."

"Podívejte se, jak vypadá sklovina na předních zubech," upozornil ho Curtis.

"Koukám," přikývl Jesse. "Vypadá trochu poničeně."

"To je přesně ono," prohlásil patolog, vytáhl háky a vrátil je zpátky na stolek.

"Tak už konečně přestaňte chodit kolem horké kaše," řekl poručík netrpělivě. "Co máte na mysli?"

"Jediné, co podle mého názoru může tohle udělat se zubní sklovinou, je radioaktivní záření," prohlásil lékař.

Policista se zatvářil zklamaně.

"Upozornil jsem vás, že se vám to nebude líbit," uklidňoval ho Curtis.

"Jesse půjde za chvíli do důchodu," vložil se hovorů Vince. "Neměl byste si z něj takhle utahovat."

"Já to myslím vážně," přesvědčoval je patolog. "To je totiž jediné, co by odpovídalo všem nálezům, včetně díry v ruce a změnám skloviny. Dokonce i ten zákal, po kterém nebylo při posledním očním vyšetření ani stopy."

"Tak co se podle vás tomu chudákovi stalo?" zeptal se poručík.

"Vím, že vám to bude připadat přitažené za vlasy," varoval je Curtis. "Ale jediný způsob, jak bych mohl vysvětlit všechno, co jsem na něm našel, je předpokládat, že mu někdo hodil do dlaně kus plutonia. Od toho má tu díru v ruce a od toho taky dostal tu obrovskou dávku záření. Když říkám obrovskou, myslím tím letální dávku, která ho okamžitě usmrtila."

"To je absurdní," kroutil hlavou policista.

"Říkal jsem, že vám to bude připadat neskutečné," poznamenal patolog.

"Na místě, kde ho našli, nebylo žádné plutonium," protestoval Jesse.

"Zkoušel jste, jestli je tělo radioaktivní?"

"Ano, měřil jsem to," přikývl lékař. "Už z bezpečnostních důvodů jsem to musel udělat."

"No a?.."

"Není," přiznal Curtis. "Jinak bych se v něm takhle nehrabal."

Jesse zavrtěl hlavou. "Tehle případ je čím dál tím horší," zavrčel.

"Plutonium - do prdele! To abysme pomalu vyhlásili mimořádný opatření!"

Asi bych sem měl někoho poslat a nechat celou nemocnici proměřit. Můžu si zavolat?"

"Samozřejmě," řekl Curtis ochotně.

Náhly záchvat kašle upoutal jejich pozornost. Byl to pitevní sanitář Michael Schonhoff, který omýval vnitřnosti.

Záchvat trval několik minut.

"Proboha, Miku," ozval se Curtis. "Kašleš děsivě. A promiň, že to tak říkám, ale vypadáš, jako kdybys vstal z márnice."

"Promiňte, doktore Lapree," omlouval se Mike. "Asi mám chřipku. Snažil jsem se to přechodit, ale dostávám zimnici."

"Pro dnešek tu skonči, lehni si do postele a dej si čaj a acylpyrin."

"Já to tu dodělám a pak jen popíšu vzorky," přikývl Mike.

"Vykašli se na to," prohlásil Curtis. "Někdo to za tebe dodělá."

"Dobře, děkuju," řekl Mike. Byl rád, že může odejít.

40

"Tak mě napadá, proč sem vlastně nechodíme," prohodil Beau. "Je tu tak krásně." Kráčeli s Cassy a Pittem po pěší zóně. Dali si k večeři italské těstoviny a bílé víno a teď lízali zmrzlinu.

Před pěti lety byl střed města naprosto zanedbaný, většina lidí i restaurací se rozprchla na předměstí. Ale stejně jako v řadě dalších amerických měst i zde došlo před pár lety ke změně. Dnes bylo centrum nejen hezké na pohled, ale nabízelo i příjemné posezení a dobrou kuchyni. Pěší zóna byla plná lidí, kteří se dobře bavili.

"Fakt jste byli dneska za školou?" divil se Pitt. Nemohl tomu ani uvěřit.

"Proč ne," prohlásil Beau. "Byli jsme v planetáriu, přírodovědném muzeu, v muzeu umění a v zoo. Myslím, že jsme se naučili mnohem víc než za celý den ve škole."

"To je pozoruhodný argument," žasl Pitt. "Přeju ti, abys při zkouškách dostal pár otázek ze zoologie."

"Jen nám to závidíš," smál se Beau a poplácával kamaráda po rameni.

"Možná," připustil Pitt. Odtáhl se z Beauova dosahu. "Od včerejšího rána jsem strávil třicet hodin na pohotovosti."

"Třicet hodin?" divila se Cassy. "Vážně?"

"Vážně," řekl Pitt. Pak jim vyprávěl o pokoji, kde Beau ležel, a o tom, jak se mu nešťastnou náhodou podařilo vylít kávu vedoucí oddělení, doktorce Millerové, na rukáv.

Beau i Cassy byli zvědaví, vyptávali se, jak pokoj vypadal, a na smrt muže, který tam uklízel. Zejména Beau měl spoustu otázek, ale Pitt na většinu z nich neuměl odpovědět. "Čeká se na výsledek pitvy," dodal. "Všichni doufají, že poskytně nějaké vysvětlení. Zatím nikdo neví, co se tam vlastně stalo."

"Zní to děsivě," řekla Cassy a zatvářila se znechuceně. "Říkáš, že měl propálenou díru v ruce? Fuj, já bych nemohla být doktorka. Ani náhodou."

"Chtěl bych se tě na něco zeptat, Beau," prohodil Pitt po chvíli. "Jak se Cassy podařilo vytáhnout tě do tolika muzeí?"

"Počkej!" přerušila je Cassy. "To nebyl můj nápad. To byl jeho nápad!"

"Dej pokoj," řekl Pitt nedůvěřivě. "Vážně mám věřit tomu, že by něco takového udělal tady pan Šprt, který nikdy nevynechá ani přednášku?"

"Jen se zeptej!" nabádala Cassy.

Beau se jen zasmál.

Cassy chtěla, aby bylo jasné, že dnešní extravagantní den nebyl její nápad. Otočila se a zamířila zpět k Pittovi. "No tak, zeptej se ho!" trvala na svém.

Cassy se dívala na Pitta a srazila se s jedním z chodců, který se také nedíval na cestu. Oba se lekli, ale nikomu se nic nestalo.

Cassy se omluvila, omlouval se i chodec. Vtom si uvědomila, že toje pan Partridge, nevrlý ředitel školy Anny C. Scottové.

Ed Partridge se také zarazil.

"Počkejte chvíli," řekl se sladkým úsměvem. "Já vás přece znám! Vy jste slečna Winthropová, ta skvělá studentka, která je u nás na praxi, že?"

Cassy cítila, jak se červená. Napadalo ji, že spustila malé zemětřesení.

41

Ale pan Partridge se stále tvářil nadmíru přívětivě. "To je milá náhoda," pronesl. "Rád bych vás představil své ženě, Claře."

Cassy si poslušně potřásla rukou s ředitelovou manželkou a stěží potlačovala úsměv. Dobře věděla, jak ji studenti překřtili.

"A tohle je náš nový přítel," pokračoval pan Partridge. Položil muži stojícímu vedle něj ruku na rameno. "Seznamte se. To je Mike Schonhoff, jeden z nadšených civilních zaměstnanců nemocnice, pracuje na patologii."

Všichni si podali ruce navzájem. Beau se dal s Mikem Schonhoffem do řeči a zatímco se pan Partridge bavil s Cassy, živě spolu diskutovali. Pan Partridge oplýval chválou: "Slyšel jsem, jak dobře učíte," řekl. "A moc se mi líbilo, jak jste se ujala té třídy včera ráno, když se paní Edelmanová zpozдила."

Cassy nevěděla, jak na ten nečekaný přívál chvály zareagovat. Neměla též ponětí, jak se chovat pod zvědavým ředitelovým pohledem. Přejížděl jí očima po těle téměř bezostyšně. Nejdřív si myslela, že jeho pohled vnímá příliš intenzivně, když se to však opakovalo již potřetí, uvědomila si, že si ji opravdu důkladně prohlíží.

Po chvíli se obě skupinky rozloučily a každá pokračovala svou cestou.

"Proboha, kdo je ten Ed Partridge?" ptal se Pitt, hned jak byli z doslechu.

"Je to ředitel střední školy, kde jsem na praxi," vysvětlovala Cassy. Vrtěla stále nevěřícně hlavou.

"Je z tebe celý pryč," poznamenal Pitt.

"Viděl jsi, jak si mě prohlížel?" zeptala se.

"Myslíš, že jsem to mohl nevidět? Skoro jsem se za něj styděl, hlavně, když jsem viděl tu jeho almaru stát vedle. Co si o tom myslíš ty Beau?"

"Já jsem si ničeho nevšiml," prohlásil Beau. "Povídá jsem si s Michaelem."

"Takhle se přece nikdy nechoval," uvažovala Cassy nahlas. "Všichni ho mají za konzervativního morouse."

"Podívejte, tamhle je další zmrzlina," přerušil je Beau. Přešel na druhou stranu ulice a postavil se do řady.

"Už mi věříš, že jít za školu byl jeho nápad?" zeptala se Cassy.

"Když to říkáš..." pokrčil Pitt rameny. "Ale musíš chápat mou reakci, vůbec mi to k němu nesedí."

"To je slabé slovo," souhlasila Cassy.

Sledovali, jak Beau žertuje s dvojicí atraktivních spolužaček. Přes ulici se k nim nesl jeho charakteristický smích.

"Chová se jak utržený z řetězu," poznamenal Pitt.

"I tak se to dá říct," souhlasila Cassy. "Dneska jsme si užili, to je fakt, ale jeho chování mi dělá starosti."

"Proč?" divil se Pitt.

Cassy se zasmála.

"Je příliš hodný. Já vím, že to asi zní divně, možná dokonce cynicky, ale on se prostě nechová normálně. Není to ten Beau, jakého znám. Dnešní záškoláctví je jen jeden aspekt celé věci."

"Co je další?" vyptával se Pitt.

"No, to je trochu osobní," vykrucovala se Cassy.

"Hele, jsem přece kamarád, ne?" povzbuzoval ji. Přesto mu trochu strnul

úsmev. Nebyl si jistý, zda chce slyšet něco opravdu osobního. Přestože si to nepřipouštěl, jeho city vůči Cassy nebyly ryze platonické.

"Chová se jinak při sexu," řekla váhavě. "Dneska ráno....," zarazila se v půlce věty.

"Co bylo ráno?" zajímal se.

"Proč ti to vlastně říkám?" divila se. Rozpačitě pokračovala: "Řekněme, že je na něm prostě něco podivného."

"Je to jen dneska?" vyptával se dál.

"Včera v noci a dneska," připustila. Uvažovala, zdá má Pittovi říct, jak ji vytáhl nahou v noci na balkon, aby se podívala na spršku meteorů, ale zavrhla to.

"Každý z nás se někdy cítí mnohem vitálnější než obvykle," připustil. "Jsou dny, kdy ti připadá jídlo chutnější a sex... prostě lepší." Pokrčil rameny.

Připadal si trapně.

"Asi máš pravdu," řekla nepřesvědčivě. "Jen mě napadá, jestli ta změna chování nemá něco společného s tou chřipkou, kterou prodělal. Nepamatuju se, že by mu někdy bylo tak zle jako včera. Ale zbavil se toho neuvěřitelně rychle. Třeba ho to vyděsilo. Víš, třeba ho napadlo, že by mohl umřít, nebo tak něco. Chápeš, co chci říct?"

Pitt zavrtěl hlavou.

"Myslím, že tak zle mu zas nebylo."

"Napadá tě něco jiného?"

"Abych byl upřímný, jsem moc utahaný na to, abych mohl logicky uvažovat," přiznal.

"Kdyby....," začala, ale zarazila se. "Podívej se na něj!"

Pitt se podíval na Beaua. Narazil opět na pana Partridge, jeho manželku a přítele Michaela. Celá čtveřice byla zabraná do hovoru.

"O čem si můžou povídat?" uvažovala Cassy.

"Ať je to cokoli, zdá se, že si dobře rozumějí," poznamenal Pitt. "Všichni jen souhlasně přikyvuji."

Beau se podíval na hodiny na palubní desce svého vozu. Ukazovaly půl třetí ráno. Seděl spolu s Michaellem Schonhoffem v autě na parkovišti za patologii, hned vedle pohřebního vozu.

"Myslíš, že je to ta nejvhodnější doba?" otázal se Beau.

"Určitě," prohlásil Michael. "Uklízečí četa bude teď nahoře." Otevřel dvířka a chystal se vystoupit.

"Potřebuješ mě?" zeptal se Beau.

"Ne, zvládnú to sám. Počkej tady. Jestli potkám někoho z hlídačů, bude jednodušší, když budu sám."

"Jaká je pravděpodobnost, že na někoho narazíš?"

"Malá."

"Tak já jdu s tebou," rozhodl Beau a vystoupil z auta.

"Jak si přeješ," prohlásil klidně Michael.

Společně došli až ke dveřím. Michael použil své klíče a za okamžik byli uvnitř.

Michael naznačil beze slov Beauovi, aby ho následoval. V dálce hrálo rádio. Bylo naladěné na nějaký noční debatní klub.

Šli chodbou, pak po malé rampě, až vstoupili do místnosti, kde byla uložena těla. Jednu stěnu zabíraly chladicí boxy. Michael přesně věděl, který otevřít. Klikla hlasitě cvakla do ticha. Tělo vysunuli na nerezovém nosiči zcela bez námahy. Pozůstatky Charlieho Arnolda byly uloženy v průsvitném plastickém vaku. Tvář měl strašlivě bílou.

Michael, který se na patologii dobře vyznal, přivezl vozík. S Beauovu pomocí položil tělo na vozík a zavřel chladicí box. Zkontrolovali, zda je chodba stále prázdná, odvezli tělo na rampu a ven ze dveří. Trvalo jen chvíli, než ho naložili do auta.

Beau si sedl za volant, Michael vrátil vozík dovnitř. Za okamžik byl zpátky a nasedl do vozu. V dalším okamžiku už byli na cestě.

"Bylo to vážně docela jednoduché," prohlásil Beau.

"Říkal jsem ti, že to nebude problém," přisvědčil Michael.

Zamířili na východ do pouště. Sjeli z hlavní silnice na prašnou cestu a pokračovali tak dlouho, až se octli v naprosté pustině.

"Myslím, že by to mohlo stačit," mínil Beau.

Mně to připadá perfektní," souhlasil Michael.

Beau zastavil. Společně vytáhli tělo z auta a odnesli ho asi třicet metrů od cesty. Položili je na plochý kus pískovce.

Nad nimi se táhla nekonečná obloha s miliony hvězd.

"Připraven?" zeptal se Beau.

Michael o pár kroků ustoupil.

"Připraven," kývl.

Beau vytáhl jeden z těch černých disků, jež ráno našel, a položil jej na tělo.

Disk se téměř okamžitě rozzářil a intenzita jeho záření rychle stoupala.



"Půjdeme radši ještě dál," rozhodl Beau.

Pooděšli asi o dvacet metrů. To už se disk rozžhavil a nad ním se začala tvořit koróna. Tělo Charlieho Arnolda začalo také zářit. Záře disku přešla z červené do bílé a koróna se rozšířila a obklopila celé tělo.

Ozval se syčivý zvuk, zvedl se vítr a větrný vír nad tělem do sebe vtahoval nejdřív jen listy, pak drobné kamínky a konečně i větší kameny. Hluk nabýval na intenzitě, až byl zcela ohlušující, jako řev obrovského motoru. Beau a Michael se drželi navzájem, aby je vír nestrhl.

Náhle zvuk utichl a vzduchová vlna oběma muži zatřásla. Černý disk, tělo a množství kamení, listů a větviček zmizelo. Kámen, na němž tělo leželo, byl rozpalený a jeho povrch zkroucený do spirály.

"Myslím, že nastane správné pozdvižení," poznamenal Beau.

"To určitě," souhlasil Michael. "A na chvíli je to zaměstná."

44

Kapitola 8

8.15

"Nechceš mi říct, kdes byl v noci?" zeptala se Cassy nevrle. měla ruku na klíce a chystala se vystoupit z auta, Beau právě zastavil před školou Anny C. Scottové.

"Už jsem ti říkal, že jsem se byl jen projet," odpověděl klidně. "Tak co se děje?"

"Nikdy ses nebyl projet uprostřed noci," konstatovala. "Proč jsi mě neprobudil a neřekl mi, že jedeš pryč?"

"Vždyť jsi spala jak nemluvně," protestoval. "Nechtěl jsem tě budit."

"Nenapadlo tě, že bych se mohla probudit a mít o tebe strach?"

"Promiň mi to," omlouval se. Naklonil se k ní a pohladil ji po ruce. "Asi jsem tě měl probudit. V noci mi ale připadalo lepší nechat tě klidně spát."

"Vzbudíš mě, pokud se zase v noci někam vypravíš?"

"To ti slibuju," přikývl. "Už z toho nedělej drama."

"Vyděsilo mě to," trvala na svém umíněně. "Dokonce jsem volala do nemocnice, jestli tam zase neležíš. A taky na policii, abych se ujistila, že se ti nic nestalo."

"Dobrá," přerušil ji. "To už stačí."

Vystoupila z vozu a naklonila se zpět do okénka.

"Proč ses probíháš projet zrovna ve dvě hodiny v noci? Proč ses nešel projít, když jsi nemohl spát? Proč sis nepustil televizi? Nebo si nevzal knížku?"

"Už se o tom nebudeme dohadovat, ano?" prohlásil rezolutně, nikoli však vztekle. "Souhlasíš?"

"Dobře," přisvědčila neochotně. Alespoň se jí omluvil a vypadal, že toho opravdu lituje.

"Tak ahoj ve tři," ukončil Beau rozhovor.

Výjel na silnici a zamával. Když dorazil ke křižovatce, už se neotočil.

Kdyby se byl ještě podíval, zjistil by, že se Cassy nepohnula z místa.

Sledovala ho, jak odjíždí směrem od univerzity. Zavrtěla hlavou. Choval se čím dál podivněji.

Beau si tiše pohvizdoval a netušil, jaké starosti Cassy způsobil. Projel centrem města. Měl určitý cíl a spoustu plánů, ale přesto si všiml, kolik chodců a řidičů má rýmu a kašel. Vypadalo to, že každý druhý člověk trpí příznaky infekce horních cest dýchacích. Mnozí byli velmi bledí a potili se.

Beau dojel až na okraj města na opačné straně, než byla univerzita. Odbočil z Hlavní třídy do Goodwinovy ulice, kde byl zvířecí útulek. Vjel otevřenou brankou dovnitř a zaparkoval vedle panelové administrativní budovy.

Zpoza ní se ozýval divoký štěkot. Uvnitř našel Beau sekretářku, již vysvětlil svůj požadavek, a posadil se do malé čekárny. Mohl si číst, ale místo toho soustředěně poslouchal psí štěkot a ojedinělé kočičí mňoukání. Napadlo ho, že je to opravdu zvláštní způsob komunikace.

"Jmenuji se Ted Secolow," oslovil jej muž, který vešel dovnitř, a vytrhl ho tím z myšlenek. "Dozvěděl jsem se, že sháníte psa."

"Ano, sháním," přisvědčil Beau a vstal.

"Tak to jste na správném místě," pokračoval Ted. "Máme tu téměř všechny rasy, na které si vzpomenete. To, že jste ochoten ujmout se dospělého psa,

45

vám umožní mnohem větší výběr, než kdybyste trval na štěněti. Máte nějakou konkrétní představu o rase?"

"Nemám," odpověděl Beau. "Ale poznám psa, jakého si přeju, až ho uvidím."

"Promiňte?" zatvářil se Ted nechápavě.

"Říkal jsem, že poznám zvíře, které chci, hnedjak ho uvidím," zopakoval Beau.

"Chcete se nejdřív podívat na fotografie?" zeptal se Ted. "Máme fotografie všech psů, kteří jsou k dispozici."

"Radši bych se podíval přímo na zvířata," rozhodl se Beau.

"Dobře," souhlasil Ted. Vedl Beua kolem sekretářky do zadního traktu budovy, kde byly klece. Ve vzduchu se mísil zvířecí pach s vůní deodorantu.

Ted vysvětloval, že psi jsou v péči veterináře, který sem obden dochází.

Většina psů neštěkala, někteří byli již od pohledu nemocní.

Na dvoře stála řada klecí a dva psi výběhy. Podlaha celého dvora byla betonová a u zdi leželo několik srolovaných hadic.

Ted zavedl Beaua k první řadě klecí. Když je psi uviděli, divoce se rozštěkali. Ted vyzdvihoval přednosti jednotlivých ras. Nejdéle se zastavil u klece s pudlem. Byl to stříbřitě šedý pes s tmavými prosebnými očima. Zdálo se, že chápe vážnost situace.

Beau zavrtěl hlavou a vykročil dál.

Zatímco Ted vykládal cosi o kvalitách černého labradora, Beau se zastavil před mohutným běžovým psem, který se na něj zvědavě díval.

"Co tenhle?" zeptal se Beau.

Ted s údivem vytřeštil oči, když zjistil, kterého psa má Beau na mysli.

"To je nádherné zvíře," prohlásil. "Ale je obrovský a silný. Máte opravdu zájem o tak velkého psa?"

"Co je to za rasu?"

"Je to doga," vysvětloval Ted. "Lidé z nich mají obvykle strach, protože jsou tak mohutní. Kdyby chtěl, asi by vám klidně ukousl ruku. Ale je to mírný pes."

"Proč je tady?" vyptával se Beau.

"Budu upřímný," řekl Ted. "Jeho předchozímu majiteli se narodilo dítě a měl strach, jak na to pes bude reagovat.

Nechtěl nic riskovat. Ten pes rád loví drobnou zvěř."

"Otevřete dvířka," požádal ho Beau. "Zkusím, jestli si budeme rozumět."

"Dojdu pro obojek," kývl Ted a vrátil se do budovy.

Beau se sklonil a otevřel malý otvor určený pro krmení. Pes se postavil a přišel si očichat jeho ruku. Opatrně zavrtěl ocasem.

Beau sáhl do kapsy a vyndal další černý disk. Podržel jej mezi palcem a ukazovákem a přitiskl mu ho k lopatce. Téměř okamžitě pes tlumeně zakňučel a couvl. Tázavě naklonil hlavu.

Beau vrátil disk do kapsy právě ve chvíli, kdy se objevil Ted s vodítkem.

"To on kňučel?" zeptal se, když došel ke kleci.

"Asi jsem ho moc silně podrbal," odpověděl Beau.

Ted otevřel dvířka klece. Pes chvíli váhal a díval se z jednoho člověka na druhého.

46

"Tak pojď, brachu," pobízel ho Ted. "Při tvém vzrůstu bych nečekal tolik váhavosti."

"Jak se jmenuje?" chtěl vědět Beau.

"King."

"To je vhodné jméno," pokýval Beau souhlasně hlavou.

Ted nasadil psovi obojek a vyvedl ho z klece. Beau natáhl ruku, aby ho pohladil, ale King se odtáhl.

"No tak, Kingu," napomínal ho Ted. "Máš skvělou příležitost, nezkaž si to!"

"To je v pořádku," uklidňoval ho Beau. "Líbí se mi. Myslím, že je skvělý."

"Chcete tím říct, že si ho vezmete," ujišťoval se Ted.

"Samozřejmě," přisvědčil Beau. Vzal vodítko, sklonil se ke Kingovi a pohladil ho po hlavě. King opatrně zvedl ocas a pak s ním vesele zavrtěl.

"Nemám moc času," upozornila Cassy Pitta. Kráčeli chodbou od pohotovosti směrem ke studentskému lůžkovému oddělení. "Mám jen okno mezi hodinami."

"Bude to jen chvilka," ujišťoval ji. "Jen doufám, že nejdeme pozdě."

Došli až k pokoji, v němž nedávno ležel Beau. Nemohli dovnitř, protože odtud právě odnášeli pokroucenou a zničenou postel.

"Podívej se na čelo té postele," upozorňoval ji Pitt.

"To je divné," přikývla Cassy. "Vypadá jako roztavené."

Jakmile se dveře uvolnily, vešli do pokoje. Několik dělníků odstraňovalo další zničené kusy kovu včetně stropních podpěr. Jiní zasklívali okno.

"Mají už nějakou představu, co se tu vlastně stalo?" otázala se Cassy.

"Vůbec žádnou. Po pitvě se sice hodně diskutovalo o radioaktivním záření, ale měření v místnosti ani v blízkém okolí to nepotvrdilo."

"Myslíš, že mezi Beauovým chováním a těmi záhadnými událostmi může být nějaká souvislost?"

"Proto jsem chtěl, abys to tady viděla. Žádná mě nenapadá, ale když jsi říkala, jak se Beau divně chová, začal jsem o tom uvažovat. Koneckonců byl v téhle místnosti těsně před tím, než se tu něco stalo."

"Je to tak divné," vzdychla Cassy. Došla až k pokroucenému kovovému stojanu, na němž stávala televize. Vypadal stejně bizarně jako čelo postele. Když se chystala znovu připojit k Pittovi, její oči se náhodně setkaly s očima muže, který zasklíval okno.

Dělník se na Cassy podíval a pak jí dychtivým pohledem přešel po celém těle, stejně jako předchozího večera ředitel Partridge.

Cassy rychle došla k Pittovi a zatahala ho za rukáv. Právě se díval na velké nástěnné hodiny. Všiml si, že jim upadly ručičky.

"Pojď pryč," pobídla ho, a aniž se ohlédla, vyrazila ze dveří.

Pitt ji dohnal na chodbě.  
"Hej, počkej na mě," volal.  
Cassy zpomalila.  
"Viděl jsi, jak se na mě ten chlap u okna díval?" zeptala se.  
"Ne, neviděl," přiznal Pitt. "Co se stalo?"

47

"Prohlížel si mě stejně jako včera pan Partridge. Co se to s těmi chlapy děje? Chovají se jako pubertáci!"  
"To je přece u dělníků normální," uklidňoval ji.  
"Bylo to víc než obvyklé hvízdnutí a pokřikování," trvala na svém. "Jako by mě znásilňoval pohledem. Nevím, jak ti to mám vysvětlit, ale každá ženská by věděla, o čem mluvím. Je to nepříjemné, dokonce mě to vyděsilo."  
"Mám se tam vrátit a vynadat mu?" nabízel Pitt.  
Cassy se na něj podívala, jako by nestačila žasnout.  
"Neblázni kárala ho.  
Vrátili se zpět na pohotovost.  
"Tak já se vracím do školy," loučila se Cassy. "Díky, žeš mě sem zavolať, i když nemůžu říct, že by mě pohled na ten pokoj uklidnil. Vůbec nevím, co si o tom mám myslet."  
"Tak víš co?" navrhl, "dneska půjdeme s Beaumem jako obvykle hrát basket.  
Budu mít příležitost zeptat se ho, co se děje."  
"Ne abys mu vyslepičil, že jsem ti vyprávěla něco o sexu," varovala ho.  
"To víš, že ne," ujistil ji. "Zeptám se ho, proč chodí za školu. To bude pro začátek stačit. Pak mu rovnou řeknu, že se včera u večere i po ní nechoval tak, jako se obvykle chová. Není to žádný obrovský rozdíl, ale je to znát."  
"Dáš mi vědět, co ti řekl?" zeptala se Cassy.  
"Spolehni se," usmál se na ni přátelsky.

Ve služební místnosti na policejním velitelství bylo stále rušno, především kolem poledne. Jesse Kemper na to byl zvyklý a naučil se to nevnímat. Stůl měl až vzadu u prosklené stěny, jež oddělovala kapitánovu kancelář od pracovní detektivů.  
Poručík si pročítal předběžný pitevní nález, který mu poslal doktor Curtis Lapree. Ani trochu se mu nelíbil.  
"Doktor trvá na tom nápadu s ozářením," zavolať na Vince, jenž stál u konvice s kávou. Vince byl zvyklý vypít průměrně patnáct hrnků kávy denně.  
"Vysvětlil mi, že v okolí nebylo ani stopy po radioaktivním záření?" zeptal se.  
"To víš, že jo," odpověděl Jesse podrážděně. Odhodil jednostránkovou zprávu na stůl a vzal do ruky fotografii Charlieho Arnolda, na níž byla dobře viditelná díra v ruce. Podrbal se na hlavě, tam, kde mu nejvíc řídly vlasy, a prohlížel si fotografii. Byla to jedna z nejpodivnějších věcí, jaké kdy spatřil.  
Vince přistoupil k jeho stolu. Míchal kávu tak horlivě, až cinkal lžičkou o hrnek.  
"Je to všechno tak zatraceně divný," stěžoval si Jesse. "Pořád se mi vybavuje ten nemocniční pokoj a furt nevím, co se tam mohlo stát."  
"Máš nějaké zprávy od té doktorky, co slíbila, že se spojí s fyziky, aby si ten pokoj prohlédli?" připomněl Vince.  
"Jo," přikývl Jesse. "Volala mi a řekla, že nikoho nic převratného nenapadlo. Říkala jen, že jeden z fyziků přišel na to, že kov v místnosti byl zmagnetizovaný."

48

"Co to znamená?"  
"Mně to nic neříká," přiznal poručík. "Zavolať jsem doktora Lapreeho a řekl jsem mu to. Prohlásil, že to může způsobit i blesk."  
"Ale všichni se shodli na tom, že žádný blesk neviděli," odporoval Vince.  
"Přesně tak," přikyvoval Jesse. "Takže jsme tam, kde jsme začali."  
Na poručíkově stole zazvonil telefon. Jesse si ho nevšímal, a tak se pro něj natáhl Vince.  
Jesse se otočil na židli a fotografii s rukou Charlieho Arnolda hodil přes rameno na stůl. Fotka pňstála mezi ostatními papíry. Jesse byl rozčilený. Stále nevěděl, zda mají na krku zločin, nebo neštěstí způsobené přírodními živly.  
Na půl ucha vnímal, jak Vince opakuje do telefonu jedno ano za druhým.  
Nakonec řekl: "Dobře, já mu to vyřídím. Děkuju za zavolání, doktore."  
Než se Jesse stihl otočit ke stolu, zahlédl z kapitánovy pracovní vycházet dva policisty v uniformě. Jeho pozornost přilákalo to, jak oba vypadali: byli bledí, téměř tak bledí jako Charlie Arnold na fotografii, kterou před chvílí odhodil na stůl. Oba policisté kašlali a kýchali jak o závod.  
Poručík byl značný hypochondr a rozčilovalo ho, že lidé mohou být tak bezohlední a šířit bacily všude kolem. Byl přesvědčen, že by neměli vůbec chodit mezi zdravé lidi.  
Z kapitánovy pracovní se ozvalo tlumené "Au!" a odvrátilo jeho pozornost od nemocných policistů. Přes sklo spatřil, jak si kapitán cucá prst. Ve druhé ruce držel opatrně černý disk.  
"Jesse, posloucháš mě, nebo ne?" dožadoval se pozornosti Vince.  
Poručík se otočil.

"Promiň, říkal jsi něco?"

"Říkal jsem, že volal doktor Lapree," opakoval nevrle Vince. "Případ Charlieho Arnolda se ještě víc zkomplikoval. Jeho tělo zmizelo."

"Ty si děláš srandu!" rozčilil se Jesse.

"Vůbec ne," bránil se Vince. "Doktor chtěl odebrat vzorek kostní dřeně, a když otevřel chladicí box, kam uložili Charlieho Arnolda, byl prázdný."

"Do prdele!" vztekal se Jesse. Vyskočil ze židle. "Asi bude lepší, když se tam podíváme. To už je trochu moc."

Pitt se převlékl do dresu, v němž hrával basketbal, sedl na kolo a vyrazil z koleje na hřiště. On i Beau hráli basketbal velmi často, většinou tři na tři.

O soupeře nebyla nouze. Většina z nich mohla klidně hrát za školu, kdyby o to stáli.

Pitt přijel jako obvykle brzy, aby se rozcvičil. Měl pocit, že potřebuje na zahřátí delší čas než ostatní. Překvapilo ho, že Beau už tam byl.

Byl oblečen do sportovního, ale stál za plotem vedle hřiště, kde se živě bavil se dvěma muži a nějakou ženou.

Překvapující bylo, že všichni tři vypadali jako úředníci kolem třicítky. Všichni měli tmavé obleky. Jeden z mužů držel drahý kožený kufík.

Pitt si vzal míč a začal střílet na koš. Pokud ho Beau viděl, nedal to nijak najevo. Po několika minutách si Pitt uvědomil ještě další podivnost - v celé

49

skupince stále mluvil jen Beau! Ostatní poslouchali a občas souhlasně přikyvovali.

Postupně přicházeli další hráči včetně Tonyho Ciccona, který hrál v trojici s Pittem a Beauem. Když už byli všichni na hřišti, Beau ukončil konverzaci se třemi cizinci a přidal se k Pittovi, který se stále rozcvičoval.

"To jsem rád, že tě vidím, usmál se. "Měl jsem strach že v tom maratonu v nemocnici nepřijs." "

Pitt se narovnal a zvedl míč do výšky.

"Když si vzpomenu, jak vypadal předevčirem, žasnu, že tu jsi ty," odpověděl.

Beau se rozesmál: "Připadá mi to hrozně dávno. Cítím se báječně. Nikdy jsem se necítil tak dobře jako teď. Pěkně jim to dneska natřem!"

Ostatní tři hráči se rozehrávali u druhého koše. Tony si zavazoval tkaničky.

"Moc bych se nevytahoval," krotl Beua Pitt a mžoural do slunce. "Vidíš toho svalovce ve fialových trenýrkách?"

Jmenuje se Rocko. Umí si obstarat míč a perfektně střílí."

"To není problém," prohlásil Beau. Vzal Pittovi míč a vystřelil na koš. Míč proletěl obroučkou a zašustil jen o síť.

Pitt žasl. Stáli asi deset metrů od koše.

"Navíc máme obecenstvo," dodal Beau. Vsunul dva prsty do pusy a zahvízdal. Asi třicet metrů od hřiště se ze stínu pod stromy vynořil obrovský běžový pes a zamířil k nim. Položil se na okraji hřiště a opřel si čumák o přední tlapy.

Beau se k němu sklonil a hladil ho po hlavě. Pes párkrát zavrtěl ocasem, pak přestal.

"Čí je ten pes?" zeptal se Pitt. "Pokud se tomu dá říkat pes. Je to spíš tele."

"Je můj," řekl Beau. "Jmenuje se King."

"Ty máš psa?" divil se Pitt.

"Jo," přisvědčil Beau. "Zatoužil jsem po čtyřmohém kamarádovi, a tak jsem zajel ráno do útulku, a on tam na mě čekal."

"Ještě před týdnem jsi tvrdil, že není správné mít ve městě psa," divil se Pitt.

"Změnil jsem názor," prohlásil Beau. "Když jsem ho uviděl, bylo mi jasné, že je to pes mých snů."

"Víš o tom Cassy?"

"Ještě ne," přiznal Beau. Podrbal Kinga za uchem. "Myslíš, že bude překvapená?"

"To je slabé slovo," ušklíbl se Pitt a zvedl oči k nebi. "Ze psa téhle velikosti bude fakt nadšená. Ale co je mu? Není nemocný? Připadá mi nějaký unavený a má zarudlé oči."

"Špatně si zvyká," připustil Beau. "Před chvílí ho pustili z klece. Mám ho jen pár hodin."

"Podívej se, jak slintá," upozornil Pitt. "Víš jistě, že nemá vzteklinu?"

"Ani náhodou," ujistoval ho Beau. "To vím určitě." Zvedl ohromnou psí hlavu v dlaních. "No tak, Kingu. Už by ti mělo být líp. Potřebujeme, abys nám fandil."

Beau vstal, ale stále se díval na psa. "Možná že je unavený, ale je to nádherný pes, co říkáš?"

50

"Asi jo," připustil Pitt. "Ale poslouchej mě, Beau! Pořídít si takového velkého psa byl strašně unáhlený nápad. Vůbec bych to do tebe neřekl. Když o tom tak přemýšlím, provádíš teď spoustu věcí, které bych od tebe nečekal."

Děláš mi starosti. Myslím, že bychom si spolu měli promluvit."

"O čem si chceš promluvit?"

"O tobě," upřesnil Pitt. "O tom, jak se chováš, jak chodíš za školu. Mám dojem, že od té doby, cos měl tu chřipku..."

Než mohl domluvit, přišel k němu Rocko a přátelsky ho poplácal po zádech. Tak přátelsky, že Pitt ztratil rovnováhu a musel udělat několik kroků, aby ji vyrovnal.

"Budete hrát, nebo to vzdáte?" provokoval Rocko. "Pauli, Duff a já jsme připravený vás roztrhat na kusy."

"Promluvíme si později," šeptl Beau Pittovi. "Domorodci jsou neklidní."  
Hra začala. Rocko ovládl hru přesně tak, jak Pitt předpokládal. Všechny smetl. Pitt měl tu smůlu, že na něj připadlo ho krýt. Pokaždé když se Rocko zmocnil míče, dal si záležet, aby do něj pořádně vrazil, dřív než vystřelil.  
V polovině hry vedl Rockův tým. Při dalším faulu se Pitt ozval, protože mu Rocko úmyslně vrazil loktem do břicha.  
"Cože!" vztekal se Rocko. Praštil míčem o zem, až se odrazil nejmeně tři metry do výšky. "Ten posera mi bude tvrdit, že jsem ho fauloval? Ani náhodou. Míč je náš! Nemáte nárok!"  
"Míč je můj," trval na svém Pitt. "Byl to faul. Dokonce jsi stejnou sprostěárnu udělal už jednou."  
Rocko došel až k Pittovi a vypnul hrudník. Pitt o krok couvl.  
"Říkals sprostěárnu?" zavrčel Rocko. "Dobře, vejtahe. Kecy jsou na nic.  
Pojď si to rozdat. No tak! Čekám!"  
Pitt se nehodlal s Rockem prát. Jiní, kteří to zkusili, skončili s vyraženými zuby nebo přinejmenším s monoklem na oku.  
"S dovolením," vmísil se klidně Beau do hovoru. Postavil se mezi Pitta a Rocka. "Myslím, že není důvod se rozčilovat. Já vám řeknu, co uděláme.  
My vám necháme míč, ale změníme postavení. Já budu chvíli hlídat tebe, Rocko, a ty mě."  
Rocko se zasmál a prohlédl si Beua vyzývavě od hlavy k patě. Oba měli přibližně sto osmdesát centimetrů, ale Rocko vážil nejméně o osm kilo víc než Beau.  
"Nebude ti to vadit?" zeptal se Beau Pitta.  
"To víš, že ne," odpověděl Pitt.  
Když se domluvili, začali znovu hrát. Rocko se jízlivě usmíval. Když se dostal k míči, vyrazil přímo proti Beauovi. Beau mu v poslední chvíli neuvěřitelně elegantním pohybem uhnul.  
Výsledek byl téměř komický. Ve chvíli, kdy Rocko čekal náraz, nahnul trup vpřed, ale do prázdna. Když se neměl o co zastavit, rozplácl se na hřišti.  
Všichni zatajili dech, když viděli, jak se Rocko svezl po asfaltu. Po těle měl několik pořádných odřenin se zadřeným štěrskem.  
Beau byl ve vteřině u něj a podával mu ruku.  
"Promiň, Rocko," řekl omluvně. "Podej mi ruku pomůžu ti."

51

Rocko se na něj nenávisně požíval. Podanou ruku ignoroval a vstal sám.  
"Jé je," řekl Beau s účastí. "Pěkně ses odřel. Asi bysme měli skončit a vzít tě k doktorovi, aby to vyčistil."  
"Vlez mi na záda," zavrčel Rocko. "Dej sem míč. Dohraju to."  
"Jak chceš," mýnil klidně Beau. "Ale míč je náš. Tys o něj při pádu přišel."  
Pitt sledoval situaci s rostoucími obavami. Zdálo se, že si Beau neuvědomuje, co je Rocko zač, a zbytečně ho dráždí.  
Pitt měl strach, že odpolední přátelský zápas neskončí dobře.  
Vrátili se ke hře a Rocko se dál snažil využívat své fyzické převahy. Při každé příležitosti se Beau bez obtíží vyhnul kontaktu. Rocko ještě několikrát upadl a jeho zlost se násobila. Čím byl vzteklejší, tím snáz si s ním Beau dokázal poradit.  
Ve hře se Beau proměnil v tajfun. Když měl v ruce míč, vždy skóroval, ať se Rocko sebevíc snažil mu v tom zabránit. Několikrát dokonce oběhl Rocka tak rychle, že jeho protihráč zůstal stát a nezmohl se na zásah. Když dával Beau poslední vítězný koš, Rocko byl brunátný zlostí.  
"Díky, žeš nás nechal vyhrát," přistoupil k němu Beau a podával mu ruku.  
Rocko však toto přátelské gesto ignoroval. Odešel se svými spoluhráči na kraj hřiště a utíral si pot i krev.  
Beau, Pitt a Tony zamyšlili k místu, kde v trávě ležel King. Pes byl apatičtější než před začátkem hry.  
"Říkal jsem ti, že nám King pomůže," usmál se Beau.  
Tony vyndal něco studeného k pití. Pitt byl rád, že může trochu doplnit tekutiny, a přestože ještě lupal po dechu, obrátil do sebe plechovku v rekordním čase. Tony mu podal další.  
Pitt se ji právě chystal otevřít, když si všiml, že Beau si nepokrytě prohlíží dvojici studentek, které přecházely přes hřiště. Podle oblečení se chystaly jít běhat.  
"Pěkné nohy," poznamenal Beau.  
V tom okamžiku si Pitt uvědomil, že na rozdíl od něj a Tonyho není Beau vůbec udýchaný. Nebyl dokonce ani zpocený, a ještě se ani nenapil.  
Beau si všiml, jak se na něj nenápadně dívá.  
"Co se děje?" zeptal se ho.  
"My dva sotva popadáme dech, a ty ses ani nezadýchal!" divil se Pitt.  
"Asi jsem se na hřišti flákal a vy jste to oddřeli za mě."  
"A jé," přerušil je Tony. "Blíží se tank."  
Beau i Pitt se otočili ve stejnou chvíli a viděli, jak k nim přes hřiště běží Rocko.  
"Už ho nedráždí," zašeptal důrazně Pitt.  
"Kdo? Já?" zeptal se Beau nevinně.  
"Chceme odvetu!" zavrčel Rocko, když doběhl až k nim.  
"Mně už to pro dnešek stačilo," řekl opatrně Pitt. "Mám toho dost.  
"Já taky," přidal se Tony.  
"Tak, myslím, žeš to slyšel," komentoval vše Beau s úsměvem. "Nebylo by to fér, kdybych s vámi hrál sám."



Rocko se zadíval na Beaua. "Seš pěkně drzej na tak malýho smrada," zavrčel.  
"Neříkal jsem, že bych vyhrál," uklidňoval ho Beau. "Ale jsem si jistý, že

52

by to bylo dost těsný, hlavně, kdybyste hráli tak blbě, jako na konci minulé hry."

"Ty si vo to fakt říkáš!" zuřil Rocko.

"Byl bych rád, kdybys nezvyšoval hlas," napomínal ho Beau. "Můj pes spí hned vedle tebe a není ve své kůži."

Rocko se podíval na Kinga a pak znovu na Beaua.

"Na tvýho prašivýho psa ti kašlu," řekl.

"Počkej chvilku," požádal Beau. Vstal a postavil se proti Rockovi. "Ty jsi řekl o mém psovi, že je prašivý?"

"To je slabý slovo," šklebil se Rocko. "Je to chci"

Beau napřáhl ruku rychlostí, která všechny šokovala, a chytil Rocka pod krkem. Rocko reagoval rychle, sevřel levou ruku v pěst a předvedl perfektní levý hák.

Beau pohyb ruky viděl, ale nevšímal si ho. Pěst mu dopadla plnou silou do tváře, přímo před pravé ucho. Ozval se dunivý zvuk, až Pitt s leknutím přivřel oči.

Rocko cítil, jak ho po nárazu na Beauovu lícní kost rozbolely klouby. Rána byla vedená plnou silou a dopadla přesně tam, kam byla určená, ale Beau se tvářil naprosto klidně. Vypadalo to, jako by úder ani necítil.

Rocko byl překvapen, že se jeho dobře mířená rána minula účinkem - až dosud považoval pěsti za svou nejlepší zbraň. Nikdo nečekal první ránu ve rvačce v podobě tvrdého levého háku. Rockovi to vždy vycházelo a obvykle právě tento první úder rvačku i ukončil. S Beauem to bylo jiné. Jedinou změnu, kterou na něm Rocko po ráně zpozoroval, byly víc rozšířené zornice.

Dokonce se mu zdálo, že nějak divně svítí.

Rocko začal pociťovat nedostatek kyslíku. Tvář mu brunátněla a oči mu lezly z důlků. Snažil se z Beauova sevření vykrotit, ale nedařilo se mu to. Měl pocit, jako by ho svíraly mohutné železné kleště.

"Promiň," řekl Beau klidně, "ale domnívám se, že mému psovi dlužíš omluvu."

Rocko chytil Beaua za ruku a snažil se ji uvolnit, ale sevření krku nepovolilo. Pokusil se promluvit, ale sotva chroptěl.

"Nerozumím ti," vytkl mu Beau.

Pitt, který se ještě před pár minutami bál o Beaua, měl nyní značné obavy o Rocka. Mladík pomalu modral.

"Nemůže dýchat," upozornil přítele.

"Máš pravdu," souhlasil Beau. Pustil Rockův krk a pro změnu ho chytil za vlasy. Zatáhl a zvedl Rocka na špičky.

Rocko stále oběma rukama svíral Beauovo zápěstí, ale nemohl se z jeho sevření vyprostit.

"Čekám na tu omluvu," připomněl mu Beau. Trochu víc přitom zatáhl za jeho vlasy.

"Omlouvám se za to, co jsem říkal o tom psovi," dostal ze sebe Rocko.

"Mně to neříkej," podotkl Beau klidně. "Pověz to jemu."

Pitt žasl. Chvilí se zdálo, že Beau zvedl Rocka nad zem.

"Omlouvám se ti, pse," zamumlal Rocko.

"Jmenuje se King," upozornil ho Beau.

53

"Omlouvám se, Kingu," opravil se Rocko.

Beau ho pustil. Rocko se oběma rukama chytil za hlavu. Temeno ho pálilo jako čert. Jeho pohled vyzařoval směs vzteku, bolesti a ponížení. Otočil se a vrátil se ke svým spoluhráčům.

Beau si oprášil ruce.

"Fuj," poznamenal. "Zajímalo by mě, jaký svinstvo si patlá na vlasy."

Pitt i Tony byli stejně překvapeni jako Rockovi kamarádi a zírali na něj téměř s pusou dokořán. Beau se sehnul pro Kingovo vodítko a pak si všiml jejich výrazu.

"Co je to s váma?" zeptal se.

"Jaks to dokázal?" zeptal se Pitt.

"Co máš na mysli?" nechápal Beau.

"Jak se ti povedlo Rocka takhle zvládnout?" vysvětloval Pitt svou otázku.

Beau si ťukl prstem na spánek.

"S trochou intelligence snadno," prohlásil. "Chudák Rocko používá jen svaly. Svaly jsou dobrá věc, ale když narazí na mozek, jsou k ničemu. Proto lidi vládnou téhle planetě. Je to vlastně jen přirozená selekce, nic jiného."

Beau se náhle otočil směrem ke knihovně. "Jéje," prohlásil překvapeně.

"Asi vás budu muset opustit."

Pitt se podíval směrem, kam se Beau otočil. Asi třicet metrů od nich byla další skupinka lidí v oblecích. Mířila k nim. Ve skupince byli čtyři muži a dvě ženy. Všichni měli v rukou kufříky.

Beau se otočil ke spoluhráčům. "Skvělá hra, kluci," pronesl pochvalně.

Plácl oba přátelsky po rameni. Pak se obrátil na Pitta. "Promluvíme si spolu někdy jindy, Pitte."

Zatahal za vodítko a King se neochotně postavil a následoval svého pána přes trávník vstříc skupince cizinců.

Pitt se s tázavým výrazem obrátil na Tonyho. Ten pokrčil rameny a řekl:

"Netušil jsem, že má Beau takovou sílu."

"Jak může krucínál zmizet tělo z márnice?" ptal se Jesse Kemper doktora Curtise Lapreeho. "Už se to někdy stalo?" Jesse a Vince přijeli do márnice a stáli před otevřeným chladicím boxem, kam bylo uloženo tělo Charlieho Arnolda. "Bohužel ano," přiznal doktor Lapree. "Nestává se to často, díkybohu, ale stalo se to. Naposled to bylo asi před rokem. Tehdy zmizelo tělo mladé ženy, která spáchala sebevraždu." "Našlo se to tělo?" zeptal se poručík. "Ne," řekl patolog. "Oznámili jste nám to?" "Abych řekl pravdu, tak nevím. O celou věc se staral náměstek pro léčebně preventivní péči. Myslím, že jednal přímo s vaším komisařem. Byla to trapná záležitost, určitě se to snažili ututlat." "Co jste udělal tentokrát?" zeptal se policista. "Totéž co před rokem," odušil doktor Lapree. "Oznámil jsem to šéfovi

54

patologie a ten to ohlásil náměstkovi. Než se do něčeho pustíte, poradte se se svým nadřízeným. Obávám se, že jsem vám to oficiálně neměl říkat." "To je jasný," bručel Jesse. "Děkujeme za důvěru. Máte nějaké podezření, proč by někdo chtěl ukrást to tělo?" "Jako soudní lékař vím líp než kdokoliv jiný, že po světě běhá spousta podivných lidí," vysvětloval doktor Lapree. "Jsou lidi, kterým se mrtvolý líbí." "Myslíte, že to tak bylo i v tomhle případě?" vyptával se dál poručík. "Nemám ponětí," přiznal lékař. "Obávám se, že zmizení toho těla potvrzuje naši domněnku, že se jednalo o vraždu," uvažoval Jesse nahlas. "Vypadá to, že zločinec nechtěl nechat stopu," dodal Vince. "To chápu," přisvědčil Curtis. "Fakt je, že tělo zmizelo až po pitvě." "Ano, ale chystal jste se přece odebrat ještě další vzorky pro histologii, ne?" upozornil Jesse. "To je pravda. Zapomněl jsem si vzít vzorek kostní dřevě. Ale tu jsem chtěl jen proto, abych si případně potvrdil svou teorii o radioaktivním záření." "Pokud tělo zmizelo proto, abyste nemohl odebrat právě tenhle vzorek, vypadá to, že se o ně postaral někdo místní," přemýšlel Jesse. "To nás taky napadlo," souhlasil doktor Lapree. "Děláme seznam všech lidí, kteří měli k tělu přístup." Jesse si povzdychl: "To je teda případ," postěžoval si. "Začínám se těšit na důchod." "Když něco zjistíte, dejte nám vědět," řekl Vince. "Samozřejmě," přikývl patolog.

Jonathan zavřel a zamkl svou skříňku v šatně u tělocvičny. V tomto pololetí měl tělocvik poslední hodinu odpoledne a to ho štvalo. Líbilo se mu mít tělocvik uprostřed vyučování jako příjemnou pauzu mezi ostatními předměty. Prošel dlouhou chodbou od tělocvičny a vyšel ven na dvůr. V dálce viděl skupinku žáků postávajících kolem vlajkového stožáru. Jakmile přišel blíž, uslyšel, že hlasitě fandí. Když došel až k nim, zjistil, co se děje. Jeden kluk, kterého znal ze školy od vidění, šplhal nahoru. Jmenoval se Jason Holbrook. Jonathan ho znal proto, že hrál v žákovském basketbalovém družstvu. "Co se tu děje?" zeptal se jednoho ze svých spolužáků, který stál opodál. Jmenoval se Jeff. "Ricky Javetz a jeho parta si vybrali další oběť, kterou můžou šikanovat," vysvětloval Jeff. "Když ten kluk vyleze až na vrchol stožáru a dotkne se orla, přijmou ho do party." Jonathan si zastínil oči před sluncem. "Ten stožár je pěkně vysoký," prohlásil. "Řek bych tak patnáct metrů nebo i víc." "A nahore je pěkně tenký," dodal Jeff. "Nechtěl bych tam lézt." Jonathan se rozhlédl. Překvapilo ho, že se dosud neobjevil nikdo z učitelů, aby tu nesmyslnou záležitost zarazil. Vtom zahlédl Cassy Winthropovou, která právě vyšla ze severního křídla budovy. Jonathan šťouchl loktem do Jeffa.

55

"Hele, tamhle jde ta sexy studentka." Jeff se otočil. Cassy měla na sobě jako obvykle volné bavlněné šaty. Proti slunci se pod nimi rýsoval obrys těla včetně hodně vykrojených spodních kalhotek. "No né," poznamenal Jeff. "To je pěkněj zadek." Hoši sledovali Cassy jako v transu, dokud se neztratila v davu. Pak se vynořila těsně pod stožárem. Knihy, které nesla v ruce, odhodila na zem a zavolala na Jasona, aby slezl. Dav nesouhlasně mručel - Cassy se do toho neměla míchat. Jasonovi chyběla sotva čtvrtina, ale zaváhal. Stožár se začal kývat. Náhle mu připadal vyšší, než předpokládal. Cassy se rozhlédla. Studenti kolem ní a stožáru opět uzavřeli kruh. Většinou šlo o žáky z vyšších ročníků a byli mnohem větší než ona. Napadlo ji, že na mnoha amerických školách byli učitelé žáky fyzicky napadeni. Podívala se znovu na stožár. Zdola bylo jasně vidět, jak se jeho vrcholek kývá.

"Slyšels mě!" zavolala znovu a snažila se dav kolem sebe nevnímat. Opřela si ruce v bok. "Koukej okamžitě slézt!" Náhle ucítila, jak ji někdo chytil za paži. Leknutím poskočila. Ke svému překvapení zjistila, že vedle ní stojí ředitel Partridge a usmívá se.

"Vypadáte dnes báječně, slečno Winthropová," prohlásil.

Vymanila se z jeho sevření.

"Nahoře na stožáru máme jednoho studenta," upozornila ředitele.

"Viděl jsem ho," odtušil Ed. Znovu se zasmál, zaklonil hlavu a díval se na chlapce, který se nyní očividně bál. "Vsadím se, že to dokáže."

"Nejsem si jistá, jestli bychom ténhle sport měli podporovat," protestovala.

"Proč ne?" divil se ředitel. Zavolal na Jiona: "No tak, chlapče, přece to nevzdáš! Už jsi skoro nahoře!"

Jason se podíval nahoru. Zbývalo mu pár metrů. Když slyšel, jak mu dole fandí, pokračoval v lezení. Dlaně se mu však potily a klouzaly po stožáru. Při každém pohybu vzhůru sklouzl o polovinu délky zpět.

"Pane Partridgei" začala Cassy, "tohle není zrovna..."

"Uklidněte se, slečno Winthropová," řekl s úsměvem Ed. Musíme umožnit studentům, aby se mohli projevit. Navíc je nádherné vidět, že chlapec, jako je Jason něco takového dokáže."

Cassy zvedla hlavu. Stožár se kýval čím dál víc. Zachvěla se při pomýšlení, co by se stalo, kdyby chlapec spadl.

Ale Jason nespádl. Podpora davu mu dodala odvahy. Došplhal až nahoru, dotkl se orla na vrcholu stožáru a začal se spouštět dolů. Když stál na zemi, pan Partridge byl první, kdo mu poblahopřál.

"Dobře, chlapče," poplácal ho po zádech. "Netušil jsem, co v tobě je." Pak se rozhlédl kolem. "Fajn, je čas se rozejít."

Cassy hned neodešla. Sledovala, jak ředitel odchází s hloučkem studentů k centrální budově a živě s nimi hovoří. Byla zmatená. Podporovat něco takového jí připadalo maximálně nezodpovědné, a už vůbec to neodpovídalo povaze pana Partridge.

56

"Myslím, že ty knihy jsou vaše," ozval se vedle ní hlas.

Otočila se a spatřila Jonathana Sellerse, jak jí podává knihy. Vzala si je a poděkovala.

"Není zač," odpověděl Jonathan. Podíval se také za odcházejícím ředitelem.

"Najednou se úplně změnil," prohlásil a vyjádřil tak nahlas Cassyiny myšlenky.

"Ste ně ako naši," ozval se dívčí hlas.

Jonathan se otočil a uviděl Candee. Nevěděl, že byla u stožáru od samého začátku. Poněkud neohrabaněji představil Cassy a teprve pak si všiml, že má zarudlé oči a vypadá nevyspale.

"Jseš v pořádku?" zeptal se jí.

Candee přikývla: "Jo, jsem v pořádku, ale na dnešek jsem moc nespala."

Podívala se na Cassy a bylo vidět, že nechce mluvit před cizím člověkem. Na druhou stranu měla obrovské nutkání se někomu svěřit. Byla jedináček, a když měla starosti, neměla s kým promluvit. A starosti měla.

"Proč jsi nespala?" ptal se Jonathan.

"Naši se chovají hrozně divně," řekla Candee. "Jsou úplně jiní. Strašně se změnili."

"Jak se změnili?" zeptala se Cassy a okamžitě si vzpomněla na Beaua.

"Jsou jiní než dřív," vykládala Candee. "Nevím, jak bych to popsala. Prostě to nejsou oni. Stejně jako pan Partridge."

"Jak je to dlouho?" vyptávala se Cassy. Nestačila se divit, co se to s lidmi kolem děje.

"Poslední den nebo dva," odpověděla Candee.

57

## Kapitola 9

16.15

"Chceš fenytoin?" zavolal doktor Draper na doktorku Millerovou. Doktor Draper byl jedním ze starších sekundářů a pracoval v univerzitní nemocnici na pohotovosti.

"Ne!" křikla Sheila rázně. "Nechci riskovat arytmií. Dej mi deset miligramů diazepamů intravenózně, když už máme zajištěné dýchací cesty."

Chvilí před tím volala městská záchranná služba a hlásila, že veze dvačtyřicetiletého diabetika se záchvatem křečí. Při vzpomínce na veřejší případ diabetičky s epileptickým záchvatem nechtěl nikdo z týmu včetně doktorky Sheily Millerové ponechat cokoli náhodě.

Když pacienta přivezli, byl ihned dopraven na jednu z vyšetřoven. V první řadě se lékaři postarali o zajištění dýchacích cest. Poté mu odebrali krev a odeslali ji ke statimovému vyšetření. Pak nemocného napojili na monitory a do žíly mu zavedli infuzi s glukózou.

Křeče však pokračovaly, bylo třeba zvolit další léčbu. V té době se Sheila rozhodla pro diazepam.

"Diazepam do žíly," potvrdil Ron Severide podání léku. Ron byl zdravotní bratr z večerní směny.

Sheila sledovala monitor. Dobře si pamatovala průběh veřejšího případu a nechtěla, aby se zástava opakovala i u tohoto nemocného.

"Jak se ten člověk jmenuje?" zeptala se. Pacient byl na ambulanci sotva deset minut.

"Louis Devereau," odvětil Ron.

"Má v anamnéze něco důležitého kromě diabetu?" ptala se dál. "Nějakou srdeční chorobu?"  
"O ničem takovém nevíme," odpověděl doktor Draper.  
"Dobře," kývla Sheila. Byla už klidnější. Pacient zareagoval na léčbu.  
Po několika málo záškubech křeče ustaly.  
"Vypadá to dobře," poznamenal Ron.  
Sotva to dořekl, začal se pacient opět zmítat v křečích.  
"To snad není možné!" divil se doktor Draper. "Křečije navzdory diazepamu i glukóze. Chápete to?"  
Sheila neodpovídala. Sledovala kardiomonitor a ani na okamžik z něj neodtrhla oči. Objevilo se na něm pár ektopických stahů. Chtěla požádat o lidokain, ale vtom se pacient zastavil.  
"To ne!" vykřikla a spolu s ostatními začala okamžitě resuscitovat.  
Louis Devereau začal fibrilovat a velmi rychle se zastavil úplně. Celý průběh se nápadně podobal včerejšímu. Af se lékaři snažili sebevíc, srdeční akci se nepodařilo obnovit. Museli přiznat další neúspěšnou resuscitaci. Pacient zemřel. Sheila měla zlost, že jejich úsilí bylo opět bez efektu. Strhla rukavice a mrskla jimi do odpadu. Doktor Draper reagoval stejně. Společně vyšli ven z ambulance.  
"Zavolej patologa," řekla. "Pořádně mu vysvětlí, jak nám záleží na tom, aby objasnil příčinu úmrtí. Tohle se už nemůže opakovat. Oba byli docela mladí."

58

"Oba byli na inzulinu," namítl doktor Draper. Oba měli diabetes řadu let."  
Došli až k recepčnímu stolu ve vstupní hale pohotovosti. Kolem bylo rušno.  
"Odkdy je diabetes u člověka středního věku smrtelná choroba?" zeptala se.  
"Máš pravdu, není," přisvědčil.  
Sheila nahlédla do čekárny a vyřešila oči. Nahrnulo se tam tolik lidí, že nebylo kam si sednout. Než přivezli toho diabetika, byla čekárna poloprázdná. Obrátila se na jednoho z úředníků na příjmu, zda pro to má nějaké vysvětlení, a zjistila, že stojí vedle Pitta Hendersona.  
"Chodíte taky někdy domů?" zeptala se. "Cheryl Watkinsová mi říkala, že jste se pár hodin po čtyřiaadvacítce zase vrátil."  
"Jsem tu proto, abych se něco naučil," odtušil Pitt. Tuto odpověď měl pro Sheilu připravenou. Čekal jen na vhodnou chvíli.  
"Nesmíte to zas tak přehánět," kárala ho mírně. "Ještě jste nezačal studovat medicínu."  
"Slyšel jsem, že ten diabetik, kterého před chvílí přivezli, zemřel," poznamenal. "Musí to pro vás být nepříjemné."  
Sheila se na něj podívala. Překvapil ji. Ještě včera ráno ji naštval tím, že jí vylil kávu na plášť na místě, kde neměl co dělat. Teď se na budoucího studenta medicíny chová neuvěřitelně uvědoměle a citlivě. Navíc je hezký, má téměř černé vlasy a příjemné tmavé oči. Na okamžik ji napadlo, jak by reagovala, kdyby byl o dvacet let starší.  
"Něco bych vám rád ukázal," přerušil Pitt tok jejích myšlenek a podal jí výsledky z laboratoře.  
Vzala list do ruky a podívala se na něj.  
"Co je to?" zeptala se.  
"Laboratorní výsledky té diabetičky, která zemřela včera," vysvětloval.  
"Myslel jsem, že vás to bude zajímat. Všechno je totiž v normě, dokonce i glykemie."  
Sheila ještě jednou přelétla všechny hodnoty shora dolů. Pitt měl pravdu.  
"Jsem zvědavý, jaké bude mít výsledky ten dnešní diabetik," přiznal. "Z toho mála, co vím, mě nenapadá žádný důvod, proč by takový člověk měl dostat záchvat."  
Jeho projev na ni udělal obrovský dojem. Takový zájem u nikoho z budoucích studentů medicíny nezažila.  
"Dobře, přineste mi ty dnešní výsledky, až budou hotové."  
"Rád," odpověděl.  
"Mimochodem," změnila Sheila téma, "napadá vás, proč je v čekárně tolik lidí?"  
"Myslím, že ano," přikývl. "Je to nejspíš tím, že většina lidí přišla až po práci. Všichni mají chřipku. Když jsem se podíval na včerejší a dnešní záznamy, máme tu čím dál víc lidí se stejnými příznaky. Myslím, že byste se nad tím měli zamyslet."  
"Ale vždyť je chřipková sezona," ohradila se, ale v duchu ocenila Pitta ještě víc. Bylo vidět, že přemýšlí.  
"Já vím, že je chřipková sezona, ale tohle je přímo epidemie," trval na svém Pitt. "Ptal jsem se v laboratoři, ale zatím nemají test na chřipku."

59

"Někdy musí virus izolovat na tkáňových kulturách, než mohou běžně testovat. To může pár dní trvat."  
"Ano, to jsem se dočetl," přitakal. "Ale všichni tihle lidé mají výrazné příznaky onemocnění horních dýchacích cest, čekal bych, že se virus bude vyskytovat ve vysokém titru. Takhle to alespoň popisovali v té knize, kterou jsem četl."  
"Musím přiznat, že mě překvapujete," prohlásila.  
"Celá ta situace mi dělá starosti," přiznal. "Co když se jedná o nový typ viru, nebo dokonce o nové onemocnění? Můj kamarád ho měl před pár dny, bylo mu hrozně zle, ale trvalo to jen pár hodin. To nevypadá na běžnou chřipku. Navíc od té doby, co se uzdravil, to není on. Ne že by mu něco bylo, je úplně v pořádku, ale chová se divně."  
"Jak divně?" zeptala se Sheila. Napadlo ji, zda by se nemohlo jednat o virovou encefalitidu. To byla poměrně vzácná

komplikace chřipky.

"Jako kdyby to byl někdo jiný," vysvětloval Pitt. "No ne úplně jiný, ale trochu jiný. Totéž se stalo s ředitelem střední školy."

"Máte na mysli mírnou změnu osobnosti?" upřesňovala.

"Ano, asi by se to tak dalo popsat," souhlasil. Báł se doktorce Millerové vykládat o Beauově výrazně zvýšené fyzické síle a rychlosti a o tom, že ležel právě v tom podivně zničeném nemocničním pokoji těsně před tím, než se v něm něco přihodilo - měl strach, že by mu lékařka nevěřila. Byl nervózní, když s ní mluvil a nebyl by si troufl ji oslovit sám.

"Je tu ještě jedna věc," dodal. Uvažoval, že když už toho řekl tolik, může přidat ještě něco. "Prohlédl jsem si kartu té diabetičky, která včera zemřela.

Před záchvatem křečí měla taky tu chřipku."

Sheila se dívala Pittovi přímo do očí a zvažovala závažnost toho, co právě vyslechla. Pak zavolala doktora Drapera a zeptala se ho, zda neměl Louis Devereau před tím, než jej přivezli s křečovým záchvatem na pohotovost, také chřipku.

"Ano, měl," přisvědčil doktor Draper. "Proč se ptáte?"

Ignorovala jeho otázku a otočila se zpět na Pitta: "Kolik už tu bylo lidí s chřipkou a kolik jich je v čekárně?"

"Třiapadesát," odpověděl. Zvedl list, na kterém měl seznam lidí s chřipkou.

"Prokristapána!" vydechla Sheila. Na okamžik se zahleděla do prázdna a rychle uvažovala. Pak vyzvala Pitta: "Pojďte se mnou a vezměte taky ten papír!"

Vyrazila tak rychle, že měl co dělat, aby jí stačil.

"Kam jdeme?" zeptal se jí, když vcházeli do hlavní budovy nemocnice.

"K řediteli," opáčila klidně.

Pitt se vmáčkl do výtahu vedle doktorky Millerové. Snažil se vyčíst něco z jejího výrazu, ale nedařilo se mu to. Netušil, proč ho vede na ředitelství.

Napadlo ho, zda to není z disciplinárních důvodů.

"Potřebovala bych ihned mluvit s doktorem Halprinem," oznámila Sheila sekretářce paní Kaplandové.

"Doktor Halprin má teď nějakou práci," řekla paní Kaplandová přívětivě.

"Ohláším mu, že jste tady. Můžu vám zatím nabídnout kávu nebo něco studeného k pití?"

60

"Vyřídte mu, že to spěchá," upozornila Sheila.

Čekali dvacet minut, pak je sekretářka doprovodila do ředitelovy kanceláře.

Sheila i Pittovi bylo hned jasné, že se ředitel necítí dobře. Byl bledý a téměř neustále kašlal.

Když se oba přichodzí posadili, Sheila shrnula to, co jí Pitt sdělil, a navrhla, že by nemocnice měla přijmout příslušná opatření.

"Počkejte," zarazil ji doktor Halprin mezi záchvaty kašle. "Padesát případů chřipky ještě není důvod vyděsit celé město. Jak vidíte, chytil jsem to taky a není to zas tak hrozné. Přiznávám, že kdybych si to mohl dovolit, byl bych radši doma v posteli."

"Je to víc než padesát případů ošetřených jen v naší nemocnici," vysvětlovala Sheila.

"Ano, ale my jsme největší zdravotnické zařízení v okolí," namítal Halprin.

"Máme vždy od každé choroby nejvíce případů."

"Byla tu i dvě úmrtí nemocných s dosud dobře kompenzovaným diabetem, která mohla s touto chřipkou souviset," pokračovala Sheila.

"To se při chřipce stává," přisvědčil doktor Halprin. "Bohužel je známo, že chřipka může být pro staré a oslabené jedince velmi závažnou komplikací."

"Pan Henderson ví o dvou lidech, u nichž po prodělání této chřipky došlo ke změnám osobnosti. Jedním z nich je jeho kamarád."

"Výrazné změny osobnosti?" zeptal se doktor Halprin.

"Ne výrazné," připustil Pitt "ale zcela zjevné."

"Popište mi je," požádal doktor Halprin a hlasitě se vysmrkal.

Pitt popsal náhlou změnu Beauova přístupu ke škole, jeho bezstarostnost i fakt že místo přednášek strávil celý den v muzeu a v zoologické zahradě.

Doktor Halprin odložil kapesník a prohlížel si Pitta. Usmál se. "Promiňte, ale to není právě tragická změna!"

"Musel byste Beaua znát, abyste pochopil, jak je to zarážející. bránil se Pitt.

"I moje kancelář už má s tou chorobou nějaké zkušenosti. Dneska jsem ji chytil já, včera ji měly obě sekretářky." Ředitel stiskl tlačítko a požádal obě sekretářky, aby se dostavily do jeho pracovny.

Paní Kaplandová přišla jako první a za ní vešla mladší žena. Jmenovala se Nancy Casadová.

"Doktorce Millerové dělá starosti chřipkový virus, který se šíří po městě," oznámil jim doktor Halprin. "Můžete ji popsat průběh té chřipky a trochu ji uklidnit?"

Obě ženy se na sebe podívaly, jako by se chtěly dohodnout, která bude mluvit. Paní Kaplandová jako starší promluvila první.

"Začalo to velmi náhle a cítila jsem se opravdu mizerně," řekla. "Ale po čtyřech nebo pěti hodinách už obtíže ustupovaly. Teď se cítím báječně.

Mnohem lépe, než jsem se v posledních měsících cítila."

"U mě to probíhalo prakticky stejně," přidala se Nancy Casadová. "Začalo to bolestmi v krku a kašlem. Určitě jsem měla



horečku, ale neměřila jsem se, tak nevím, jak byla vysoká."

"Máte některá dojem, že by se po chřipce změnila osobnost té druhé?" zeptal se přímo doktor Halprin.

61

Obě ženy se rozesmály a spiklenecky se na sebe podívaly.

"Co je na tom k smíchu?" nechápal doktor Halprin.

"To je takový soukromý žertík," vysvětlovala paní Kaplandová. "Ale k vaší otázce: žádná z nás nemá pocit, že by se ta druhá změnila. Vy jste si snad něčeho takového všiml, doktore Halprine?"

"Já?" divil se doktor Halprin "Já na takové věci nemám čas, ale když se ptáte - ne, myslím, že jste se nezměnily."

"Znáte někoho jiného, kdo tu chřipku prodělal?" zeptala se Sheila sekretářek.

"Ano, je jich hodně," prohlásily obě ženy shodně.

"Všimly jste si u někoho jakékoliv změny osobnosti?" ptala se Sheila dál.

"Já ne," odpověděla paní Kaplandová.

"Ani já ne," připojila se Nancy Casadová.

Doktor Halprin rozpřáhl ruce do boдрého gesta.

"Nezdá se mi, že by v tom byl nějaký závažný problém," uzavřel s úsměvem. "Ale jsem rád, že jste mě přišli informovat."

"Domnívali jsme se, že byste o tom měl vědět," konstatovala Sheila a vstala.

Pitt se také postavil a kývnutím hlavy se rozloučil s ředitelem i sekretářkami. Když se jeho oči setkaly s očima Nancy Casadové, všiml si, že si ho nápadně provokativně prohlíží. Rty měla pootevřené a zevnitř olizoval jazykem. Když zjistila, že se na ni dívá, přejela ho pohledem nahoru a dolů.

Pitt se rychle otočil a následoval doktorku Millerovou ven z kanceláře. Cítil se nesvůj. Pochopil, o čem to Cassy mluvila, když se mu snažila vysvětlit své pocity mezi dělníky v nemocničním pokoji.

Cassy se podařilo v jedné ruce udržet knihy, kabelku a pytlík s hotovým čínským jídlem, druhou rukou vytáhla klíče a odemkla. Vešla dovnitř a nohou za sebou přibouchla dveře.

"Beau, jsi doma?" zavolala a odložila svůj náklad na stolek vedle dveří.

Když zaslechla hluboké výhrůžné zavrčení, lekla se a ztuhla. Ten zvuk se ozval zblízka, skoro se zdálo, že nějaké zvíře stojí přímo za ní. Podívala se do zrcadla nad stolem. Vlevo od jejího vlastního obrazu byl obrovský běžový pes, který na ni cenil zuby.

Pomalou, aby zvíře ještě víc nepodráždila, se otočila tváří k němu. Pes měl oči jako dva černé oblázky. Sahal jí výš než do pasu a šel z něho strach.

Ze dveří kuchyně se vynořil Beau s nakousnutým jablkem v ruce.

"No tak, Kingu, klid. To je Cass!"

Pes přestal vrčet, obrátil se k Beauovi a naklonil hlavu trochu na stranu, jako by se divil.

"To je Cassy," opakoval Beau. "Bydlí tady."

Otevřel dveře dokořán, pohladil Kinga po hlavě, pochválil ho: "Hodnej pejsek" a pak dal Cassy pusku na uvítanou.

"Vítám tě, miláčku," řekl vesele.

"Chybělas nám. Kde jsi byla tak dlouho?"

Přešel k pohovce a posadil se na opěradlo.

Cassy se ani nepohnula. Pes se také nehýbal, jen se letmo podíval na Beaua.

Nevrčel, ale nespouštěl ji z očí.

62

"Proč se ptáš, kde jsem byla?" žasla Cassy. "Měls mě přece vyzvednout."

Čekala jsem na tebe půl hodiny."

"Jé, promiň," omlouval se Beau. "Měl jsem důležitou schůzku a nemohl jsem ti zavolat. Posledně jsi říkala že tě může někdo svést."

"Ano, pokud bych to řekla včas," zlobila se. "Když jsem pochopila, že pro mě nepřijedeš, byli už všichni dávno pryč. Musela jsem si zavolat taxík."

"No tak," uklidňoval ji Beau. "Vážně mě to mrzí. Najednou se děje tolik věcí. Co kdybych tě pozval na dobrou večeři do tvé oblíbené restaurace?"

"Večeřeli jsme ve městě včera," odporovala Cassy. "Ty nemáš žádnou práci? Přinesla jsem nějakou činu."

"Jak si přeješ, miláčku," souhlasil. "Mám špatné svědomí, že jsem tě nechal čekat před školou. Rád bych ti to nějak vynahradil."

"Mně stačí, že jsi ochotný se za to omluvit," mávla rukou. Pak se podívala na dogu.

"Co je to za psa?" zeptala se. "Tý ho někomu hlídáš?"

"Ne," odušil vesele. "Je to můj pes. Jmenuje se King."

"TY si děláš srandu!" nechtěla uvěřit.

"Ale vůbec ne," ohradil se. Vstal z pohovky a šel ke Kingovi. Podrbal ho za ušima. King radostně zavrtěl ocasem a olízl mu svým obrovským jazykem ruku. "Napadlo mě, že se nám dobrý hlídač může hodit."

"Proč by nás měl hlídat?" divila se Cassy.

"Jen tak," řekl Beau neurčitě. "Takový pes má lepší čich a sluch než my dva dohromady."  
"Nemyslíš, že jsme si o tom měli předem promluvit?" zeptala se. Její strach se pomalu měnil v zlost.  
"Můžeme si o tom promluvit teď," navrhoval nevinně.  
"Proboha!" vztekala se. Zvedla ze stolku jídlo a šla do kuchyně. Vyndala krabičky z pytlíku, sáhla do skříně pro talíře a přibouchla dvířka. Ze zásuvky vzala příbory, třískla s nimi o stůl a hlučně prostřela.  
Beau se objevil ve dveřích.  
"Nemáš důvod se rozčilovat," uklidňoval ji.  
"Nemám?" obrátila se na něj se slzami v očích. "Tobě se to řekne. Já se nechovám divně, nechodím uprostřed noci na procházku a nevracím se domů se psem, který je velký jako tele."  
Došel až k ní a pokusil se ji obejmout. Odstrčila ho a utekla do ložnice. Teď už hlasitě vzlykala.  
Šel za ní a objal ji. Už se nebránila. Chvilí oba mlčeli a Cassy tiše plakala.  
Po chvíli ji Beau otočil a podíval se jí do očí.  
"Dobře," řekl. "Omlouvám se i za toho psa. Měl jsem ti o tom nápadu říct předem, ale měl jsem tolik jiných starostí. Kdybys jen věděla, co se všechno děje. Ozvali se mi Niteovi lidé. Pojedu se představit."  
"Kdy se ti ozvali?" zeptala se a utírala si slzy. Dobře věděla, jak moc mu záleží na tom, aby ho firma Cipher Software zaměstnala. Snad je tím možné vysvětlit i jeho podivné chování.  
"Ozvali se dneska," odpověděl Beau. "Vypadá to slibně."  
"Kdy tam pojeděš?"

63

"Zítřka."  
"Zítřka!" zopakovala Cassy. Věci se opravdu vyvíjejí velmi rychle. Bylo toho na ni moc. "Tys mi to nechtěl říct?"  
"Samozřejmě že jsem ti to chtěl říct," uklidňoval ji.  
"Ty opravdu chceš mít psa?" změnila náhle téma. "Co s ním budeš dělat, až pojeděš pryč?"  
"Vezmu ho s sebou," prohlásil bez váhání.  
"Ty ho vezmeš s sebou na pracovní pohovor?" divila se.  
"Proč ne? Je to skvělý pes."  
Cassy se snažila vstřebat všechny překvapivé novinky. Pes jí připadal naprosto nevhodný, nezapadal do jejich způsobu života.  
"Kdo s ním bude chodit ven, až budeš mít školu? Kdo ho bude krmit? Mít psa je spousta starostí!"  
"Já vím, já vím," opakoval Beau a zvedl ruce, jako by se vzdával. "Slibuju ti, že se o něj postarám. Budu s ním chodit ven, krmit ho, uklízet po něm, a když ti rozkouše boty, potrestám ho."  
Cassy se musela těm slibům usmát. Beau mluvil jako malý kluk, který slibuje mámě cokoliv, jen aby směl mít psa, zatímco matka dobře ví, že všechny starosti zbydou na ní.  
"Přivezl jsem ho z útulku," vysvětloval. "Určitě se ti bude líbit, ale kdybys ho vážně nechtěla, odvezu ho zpátky. Ber to jako malou zkoušku. Za týden se rozhodneme definitivně."  
"Myslíš to vážně?" zeptala se.  
"Naprosto. Počkej, přivedu ho, ať se pořádně seznámíte. Je to skvělý pes."  
Cassy přikývla a Beau odešel. Zhluboka se nadechla. Dělo se příliš mnoho divných věcí. Odešla si umýt obličej a cestou si všimla, že Beau má v počítači nějaký divný program. Zarazila se a podívala se pořádně na monitor. Na obrazovce se neskutečně rychle objevoval text a grafy, vše se měnilo a zase mizelo. Pak si všimla ještě něčeho divného. Před mechanikou pro disketu ležel ten divný černý předmět, který Beau před pár dny našel na parkovišti.  
Cassy už na něj zapomněla, teď si vybavila, že se Beau i Pitt divili, jakje těžký, a natáhla pro něj ruku.  
"Tady je to zvíře," ozval se Beau a odvedl její pozornost od černého disku.  
King poslechl jeho pokyny, otřel se o Cassy a olízl ji ruku.  
"Ten má ale drsný jazyk," poznamenala.  
"Je to skvělý pes," mínil Beau spokojeně.  
Cassy Kinga pohládila.  
"Je to pořádný kus," řekla. "Kolik může vážit?" Uvažovala, kolik plechovek žrádla denně spořádá.  
"Asi sedmdesát kilo."  
Podrbala Kinga za uchem, pak ukázala hlavou na počítač: "Co je s tím počítačem? Zbláznil se?"  
"Nahrává něco z Internetu," vysvětloval Beau. Vstal a šel k počítači. "Asi bych mohl vypnout obrazovku."  
"To chceš všechno tisknout?" vyzvíдалa. "Budeš si muset sehnat papír, tolik ho nemáme."

64

Beau vypnul obrazovku, ale ještě se přesvědčil, že světelná kontrolka pevného disku bliká.  
"Tak, co si dáme?" zeptal se. "Čínu, nebo půjdeme na něco do restaurace?  
Vyber si!"

Beau otevřel oči přesně ve stejnou chvíli jako King. Opřel se o loket, pohlédl na spící Cassy a pak na budík. Bylo půl třetí ráno.  
Opatrně sundal nohy z postele, snažil se, aby nevrzala a vstal. Pohládl Kinga po hlavě a oblékl se. Pak se šel podívat

na počítač. Chvilí před tím, než se oba probudili, přestalo světélko blikat. Beau zvedl černý disk a strčil ho do kapsy. Vzal ze stolu blok a napsal na něj vzkaz: Šel jsem se projít. Vráť se brzy. Beau. List papíru položil na polštář a pak s Kingem opustil byt. Vyšli z domu a pokračovali okolo parkoviště. King šel Beauovi u nohy i když nebyl na vodítku. Byla nádherná noc a Mléčná dráha jim zářila přímo nad hlavou. Měsíc nesvítal a hvězdy se zdály o to jasnější. Na konci parkoviště bylo volné prostranství. Beau vyndal černý disk z kapsy a položil ho na zem. Téměř v tom okamžiku, kdy jej pustil z ruky, začal disk zářit. Beau se s Kingem vzdálil. Když byli asi dvacet metrů od disku, vytvořila se nad ním koróna a disk měnil barvu z červené do žhnoucí bílé.

Cassy spala celou noc neklidně - pronásledovaly ji strašidelné sny. Nevěděla, co ji probudilo, ale náhle si uvědomila, že se dívá na strop. Byl ozářen neobvykle jasným světlem. Posadila se. Celý pokoj byl naplněn zvláštním narůstajícím jasným světlem, který dovnitř pronikal oknem. Když se chystala vstát z postele a jít se podívat z okna, všimla si, že Beau je pryč stejně jako předcházející noc. Podívala se na polštář a našla lístek se vzkazem. Zvedla ho a šla s ním k oknu. Okamžitě objevila zdroj světla. Byla to zářící koule, která svítila čím dál intenzivněji, až auta na parkovišti vrhala stíny jako v denním slunci. V dalším okamžiku světlo zhaslo, jako by přes ně někdo hodil černou deku. Cassidy měla pocit, jako by se smrštilo do sebe. Následoval hlasitý syčivý zvuk, ale i ten náhle ztlchl. Cassidy neměla tušení, co vlastně viděla, napadlo ji dokonce, zda by neměla zavolat policii. Zvažovala co dělat a téměř už se obrátila do pokoje, když její pozornost upoutal jakýsi pohyb na parkovišti. Snažila se proniknout tmou a zahlédla muže se psem. Poznala Beaua a Kinga. Byla si jistá, že Beau viděl tu světelnou kouli, a chtěla na něj zavolat. Než se stihla vyklonit z okna, spatřila, jak se ze tmy vynořily další postavy. K jejímu překvapení se na parkovišti tajemně objevilo třicet či čtyřicet lidí. Kolem parkoviště bylo jen pár pouličních lamp, proto viděla do tváře jen několika málo lidem. Nejdřív nikoho z nich nepoznávala, pak zahlédla dva lidi, které znala - byli to pan a paní Partridgeovi!

65

Přinutila se několikrát zamrkat, aby se přesvědčila, že se jí to nezdá. Zachvěla se. Děsilo ji, že si sama není jistá tím, co ve skutečnosti vidí. Na okamžik ji napadlo, zda se nezbláznila. Když se uklidnila a podívala se znovu ven, spatřila, že se většina lidí shromáždila uprostřed parkoviště. Vypadalo to jako tajné sročení. Uvažovala, zda se nemá obléknout, jít ven a pokusit se zjistit, o co se vlastně jedná, ale měla z toho strach. Celá situace jí připadala neskutečná. Náhle měla dojem, že se King podíval do okna a uviděl ji. Pes otočil hlavu přímo proti oknu a oči mu svítily jako kočky. Když zaštěkal, všichni včetně Beaua zvedli hlavy. Cassidy s leknutím couvla od okna. Oči všech lidí svítily stejně jako Kingovy. Zachvěla se a opět ji napadlo, zda to není jen zlý sen. Potmě se vrátila do postele a rozsvítila lampičku. Přčetla si vzkaz od Beaua - doufala, že v něm najde nějaké vysvětlení. Vzkaz byl naprosto strohý. Odložila list papíru na stůl a opět přemýšlela, co by měla dělat. Má zavolat policii? Pokud zavolá, co jim řekne? Vždyť by se jí vysmáli! A kdyby náhodou přijeli a celá situace se jednoduše vysvětlila, cítila by se trapně. Vzpomněla si na Pitta. Zvedla sluchátko a začala vytkávat číslo. Náhle si uvědomila, že jsou tři hodiny ráno. Co by pro ni mohl Pitt v tuto dobu udělat? Bezradně vzdychla a zavěsila. Rozhodla se, že počká, až se Beau vrátí. Netušila, co se venku děje, ale rozhodla se na to přijít. Zeptá se Beaua přímo a bude trvat na vysvětlení. Toto rozhodnutí ji trochu uklidnilo. Opřela se o polštář a snažila se nepřemýšlet o tom, co zahlédla z okna. Pokoušela se dál uklidnit tím, že se soustředila na hluboké a pravidelné dýchání. Když zaslechla vrznout dveře od bytu, rychle se posadila. Uvědomila si, že spala, a znovu ji napadalo, zda se jí to všechno nezdálo. Podívala se na stůl vedle postele a viděla tam Beauův vzkaz. Lampička vedle postele také svítila, což byl další důkaz, že to všechno nebyl jen sen. Beau se objevil s Kingem ve dveřích. V ruce nesl boty a snažil se jít tiše, aby ji nevzbudil. "Ty jsi ještě vzhůru?" podivil se. Znělo to zklamaně. "Čekám na tebe." "Doufám, že jsi našla můj vzkaz," usmál se. Odhodil boty do skříně a začal se svlékat. "Našla," přisvědčila. "Jsem ráda, žeš mi ho nechal." Přemáhala se. Chtěla se zeptat na spoustu věcí, ale dostala strach. Připadalo jí to znovu jako zlý sen. "Fajn," poznamenal Beau klidně a odešel do koupelny. "Co se to venku dělo?" zavolala za ním, když sebrala veškerou odvalu. "Šli jsme se projít, napsal jsem ti to," zavolal Beau. "Kdo byli ti lidé na parkovišti?" pokračovala ve výtávání. Beau se objevil ve dveřích s ručníkem v ruce. "Jen pár lidí, kteří se šli projít stejně jako já." "I Partridgeovi?" zeptala se jízlivě. "Ano, byli tam," odpověděl klidně. "Jsou to milí lidé. A nadšení pro věc."

66

"O čem jste se bavili?" vyzvíдалa. "Vidělajsem vás z okna. Vypadalo to, jako kdybyste se o něčem radili."

"Vím, žeš nás viděla. My jsme se před nikým neschovávali. Jen jsme si povídali. Hlavně o životním prostředí."

Cassy se ironicky zašklebila a zasmála. Nemohla uvěřit, že by Beau říkal něco tak absurdního.

"Ano, jistě," řekla jízlivě. "Ve tři ráno je nejvhodnější doba na přátelské setkání sousedů k projednání ekologických problémů."

Beau se posadil na okraj postele. Tvářil se velmi zaujatě.

"Cassy, co se to s tebou děje? Ty jsi zase podrážděná!"

"To víš, že jsem podrážděná!" vykřikla.

"Ale miláčku, uklidni se," pronesl mírně.

"No tak, Beau! Za co mě máš? Co se to s tebou děje?"

"Nic. Cítím se báječně a všechno se mi daří," namítl.

"Ty si vůbec neuvědomuješ, jak divně se chováš?" žasla.

"Já vážně nevím, o čem to mluvíš," divil se. "Je fakt, že jsem trochu přehodnotil žebříček hodnot, ale vždyť na to mám nárok, studuju a objevuju nové věci!"

"Poslední dobou to nejsi ty," trvala na svém.

"Ale jsem to já, Cass," uklidňoval ji. Jsem Beau Erik Stark, stejný člověk jako před týdnem a před dvěma týdny. Narodil jsem se v Brookline v Massachusetts, moji rodiče jsou Tami a Ralph Starkovi. Mám sestru, která se jmenuje Jeanine a jsem..."

"Přestaň, Beau!" vykřikla. "Vím, kdo jsi, ale chováš se jinak! Copak to nevíš?"

Pokrčil rameny.

"Nevím. Promiň, ale jsem to pořád já."

Cassy zoufale vzdychla.

"Ne, nejsi a já nejsem jediná, kdo si toho všiml. Poznal to i tvůj přítel Pitt."

"Pitt?" divil se. "Když už o něm mluvíš, máš pravdu, říkal, že jsem udělal něco, co nečekal."

"Přesně tak," prohlásila vítězoslavně. "To ťse. ti právě snažím vysvětlit."

Poslouchej mě! Chtěla bych, abys navštívil nějakého odborníka. Půjdem k němu oba. Co ty na to?" Rozesmála se.

"Možná že jsem opravdu blázen já!"

"Dobře půjdeme," souhlasil.

"Opravdu půjdeš se mnou?" ujíšťovala se. Čekala odpor.

"Když tě to uklidní, určitě půjdu," zopakoval Beau. "Ale bude to muset počkat, než se vrátím z pohovoru s těmi lidmi od Nitea. Nevím přesně, kdy to bude."

"Myslela jsem, že tam pojeděš jen na den," divila se.

"Ne, bude to trvat pár dní," vysvětloval. "Ale nevím přesně kolik, to se dozvím až na místě."

67

## Kapitola 10

9.50

Nancy Sellersová pracovala, pokud to bylo jen trochu možné, doma. Počítač měla propojený do firemní sítě Serotec Pharmaceuticals a v laboratoři byl skvělý tým spolehlivých laborantů. Doma měla klid a udělala mnohem víc práce než v laboratoři. Zbavila se tak průběžného přílivu administrativních problémů, které s vedením výzkumné laboratoře souvisejí. V klidném prostředí domova pracovala efektivněji a rychleji.

Byla zvyklá pracovat doma v naprostém klidu, a tak ji bouchnutí předních dveří před desátou hodinou dopoledne okamžitě vyrušilo. Napadlo ji, že se muselo stát něco nepříjemného. Zavřela program s rozdělaným úkolem a vyšla z pracovny.

Zastavila se u zábradlí a podívala se dolů do haly. V hale se objevil Jonathan.

"Proč nejsi ve škole?" zavolala na něj. Rychle si ho prohlédla a usoudila, že vypadá zdravě. Chůzi měl normální a barvu dobrou.

Jonathan došel ke schodům a podíval se nahoru na matku.

"Potřebujeme si s tebou promluvit," zavolal.

"Jak to, potřebujeme?" zeptala se Nancy. Než to dořekla, uviděla mladou dívku, která vešla za Jonathanem do haly a zvedla hlavu, aby se na ni podívala.

"To je Candee Taylorová, mámi," představil ji Jonathan.

Nancy zkameněla. Viděla dívčí tvářičku na dobře vyvinutém ženském těle.

První, co ji napadlo, bylo, že dívka je těhotná. Být matkou dospívajícího syna je opravdu složité - člověk nikdy netuší, kdy se objeví nějaká pohroma.

"Hned jsem dole," zavolala. "Přijdu za vámi do kuchyně."

Odběhla do koupelny spíš proto, aby se uklidnila, než aby se upravila. Od doby, kdy upozorovala Jonathanův vzrůstající zájem o opačné pohlaví se obávala, aby se nedostal do podobných problémů. Navíc se jí v posledním roce

odmítal s čímkoliv svěřovat.

Když se trochu uklidnila, sešla dolů do kuchyně. Děti si zatím nalily kávu, kterou měla v kávovaru stále teplou. Nancy si také nalila a posadila se na jednu z vysokých barových židliček u kuchyňského pultu. Děti seděly u stolu.

"Tak," pronesla neutrálně a připravila se na nejhorší, "ven s tím."

Jonathan začal, protože Candee byla tak nervózní, že se nezmohla na slovo.

Vysvětlil, jak se její rodiče začali chovat divně, že u nich včera byl a sám to může dosvědčit.

"O tom jste se mnou chtěli mluvit?" ujišťovala se Nancy. "O Candeeiných rodičích?"

"Ano," přisvědčil Jonathan. "Víš, Candeeina máma pracuje v Serotec Pharmaceuticals jako účetní."

"Tak to musí být Joy Taylorová," prohlásila Nancy. Usilovně se snažila nedat najevo, jaký balvan jí spadl ze srdce. "S tou jsem mnohokrát mluvila."

"O to jsme tě chtěli poprosit," pokračoval Jonathan. "Mysleli jsme, jestli bys byla ochotná s ní promluvit. Candee má vážně starosti."

"Jak to, že se paní Taylorová chová tak divně?" vyptávala se Nancy.

"Oba se chovají divně," ozvala se Candee. "Máma i táta."

68

"Můžu ti to říct z mého pohledu," vysvětloval Jonathan. "Až do včerejška mě dost neradi viděli. A včera byli tak milí, že jsem tomu nemohl uvěřit."

Dokonce mi navrhl, jestli u nich nechci zůstat přes noc."

"Proč bys u nich měl zůstat na noc?" žasla Nancy.

Jonathan a Candee se na sebe podívali a začervenali se.

"Chcete říct, že vám navrhovali, abyste spali spolu?"

"No, přesně tak to neřekli," upřesňoval Jonathan, "ale vyznělo to tak."

"Ráda si s ní promluví," slíbila Nancy a myslela to naprosto vážně.

Nestačila se divit.

"Oni se chovají divně," dodala Candee, "a zdá se mi, že jsou to najednou úplně cizí lidé. Před několika dny se prakticky s nikým nestýkali. Teď jsou samá návštěva ve dne i v noci, povídají si o deštných pralesích, znečištění ovzduší a tak. Po domě chodí lidi, které ještě před týdnem ani neznali. Začala jsem se zamykat v ložnici."

Nancy odložila šálek s kávou. Cítila se trapně za své původní podezření.

Podívala se na Candee a místo svůdkyně vlastního syna v ní konečně uviděla vyděšené dítě. Ten obraz pobouřil její mateřské city.

"Ráda si s tvou matkou promluví," opakovala. "A pokud chceš, můžeš přespat u nás v pokoji pro hosty. Ale řeknu vám na rovinu, že si nepřeju žádné hlouposti! Předpokládám, že víte, co mám na mysli."

"Co to bude?" zeptala se Marjorie Stephanopolisová. Cassy i Pitt si všimli jejího nápadně zářivého úsměvu. "To máme dneska krásně, že?"

Cassy s Pittem se na sebe tázavě podívali. Bylo to poprvé, co se Marjorie pokusila navázat nějakou konverzací. Seděli v Costově jídelně, kde se sešli na oběd.

"Já si dám hamburger, hranolky a kolu," objednala si Cassy.

"Já taky," přidal se Pitt.

Marjorie si od nich vzala jídelní lístky.

"Přinesu vám to co nejdřív," ujišťovala je. "Doufám, že vám bude chutnat."

"Aspoň někdo má z dneška radost," poznamenal Pitt a sledoval, jak Marjorie rychle mizí v kuchyni. "Za poslední tři a půl roku, co sem chodím, jsem ji neslyšel říct tolik slov najednou."

"Ty přece nejíš hamburgery ani hranolky," uvědomila si Cassy.

"Ty obvykle taky ne," připomněl jí.

"Bylo to první, co mě napadlo," přiznala. "Jsem tak vyděšená, že nemůžu ani myslet. To, co jsem ti říkala o dnešní noci, je pravda. Skutečně se mi to nezdálo!" přesvědčovala ho.

"Ale sama jsi přiznala, že tě napadlo, jestli se ti to všechno jen nezdá," oponoval.

"Přesvědčila jsem se, že nespím," prohlásila rozzlobeně.

"Dobrá, uklidni se," napomenul ji. Rozhlédl se kolem. Několik lidí v okolí je sledovalo.

Cassy se naklonila přes stůl a pošeptala: "Když se na mě podívali, všem včetně toho psa svítily oči."

69

"Ale Cassy, nepřeháněj to!"

"Já nepřeháním!" zlobila se.

Pitt se znovu rozhlédl. Teď je sledovalo ještě víc lidí než dřív. Cassyin hlas přilákal jejich pozornost.

"Nekřič tolik!" pokáral ji.

"Dobře," přikývla našťavaně. I ona si všimla, jak je všichni pozorují.

"Když jsem se Beaura zeptala, o čem si ve tři v noci venku povídali, odpověděl mi, že o životním prostředí," pokračovala tišeji.

"Nevím, jestli se tomu mám smát nebo nad tím plakat," uvažoval Pitt.



"Nebyl to jen vtip?"

"Vůbec ne, myslel to vážně," prohlásila s jistotou.

"Ale představa, že se někdo ve tři v noci schází na parkovišti a diskutuje o životním prostředí, je přece absurdní!" protestoval.

"Stejně tak je absurdní, že všem svítily oči," trvala na svém. "Ale ještě jsi mi nevyprávěl, co ti Beau řekl, když jste spolu včera mluvili."

"Neměl jsem možnost s ním pořádně promluvit," vysvětloval. Pak Cassy vyprávěl všechno, co se událo včera při basketbalu. Napjatě ho poslouchala, zejména tu část, kdy se zmínil o lidech v oblecích, kteří Beua navštívili.

"Víš, o čem si povídali?" zeptala se.

"Vůbec ne," přiznal.

"Myslíš, že to mohl být někdo od Cipher Software?" Doufala, že alespoň pro některé události najde rozumné vysvětlení.

"To nevím. Proč se ptáš?" Než Cassy stihla odpovědět, všiml si Pitt Marjorie, která stála vedle ní se dvěma kolami v ruce. Když zjistila, že se na ni dívá, položila pití na stůl.

"Jídlo bude za okamžik," ujistila je vesele.

Když Marjorie odešla, řekl: "Asi začínám být paranoidní, ale vsadil bych se, že stála vedle stolu a poslouchala nás."

"Proč by to dělala?" divila se Cassy.

"Nemám tušení," přiznal. "Ale řekni mi, šel Beau dneska na přednášky?"

"Ne, letěl na pohovor do Cipher Software," vysvětlovala. "Proto jsem se tě ptala na ty lidi. Říkal, že s nimi mluvil včera. Předpokládala jsem, že mu volali, ale možná že přijeli osobně. V každém případě letěl na pohovor."

"Kdy se vrátí?"

"To nevěděl."

"No, to je možná dobře," uvažoval Pitt. "Třeba bude zase normální, až se vrátí."

Marjorie přinesla jídlo. Položila je před ně a pečlivě narovnala talířky, jako kdyby Costova jídelna byla nějaká drahá restaurace.

"Dobrou chuť!" popřála jim ještě s úsměvem a zmizela v kuchyni.

"Není to jen Beau, kdo se chová divně," prohlásila Cassy. "Je to i pan Partridge, jeho žena a slyšela jsem i o dalších. Ať je to cokoliv, šíří se to."

Myslím, že to má něco společného s tou chřipkou, která se v posledních dnech objevila."

"Je to tak," souhlasil. "Já si myslím totéž. Dokonce jsem to včera řekl šéfové na pohotovosti."

"Jak na to reagovala?"

70

"Líp, než jsem čekal," vyprávěl. "Vedoucí pohotovostní ambulance je doktorka Sheila Millerová, poněkud upjatá a přísná ženská, ale byla ochotná mě vyslechnout, a dokonce mě odvedla k řediteli nemocnice."

"Co na to říkal on?"

"Bylo mu to jedno," přiznal Pitt. "Ale když jsme s ním mluvili, měl přesně tytéž chřipkové příznaky jako ostatní."

"Je jídlo v pořádku?" zeptala se Marjorie, která se opět objevila u jejich stolu.

"Ano, je výborné," odpověděla Cassy a povzdychla nad dalším vyrušením.

"Ale vždyť jste se ho ještě ani nedotkli!" divila se Marjorie. "Pokud vám nechutná, přinesu vám něco jiného," nabízela.

"Ne, je to v pořádku" řekl nervózně Pitt.

"Pokud byste cokoliv potřebovali, zavolejte," usmála se na ně Marjorie, než odešla.

"Já se z ní zblázním," zoufala si Cassy. "Byla příjemnější, když moc nemluvila."

Cassy i Pitta náhle napadlo totéž.

"Proboha!" vykřikla Cassy. "Myslíš, že měla taky tu chřipku?"

"Taky mě to napadlo," přiznal Pitt. "V každém případě se chová jinak než obvykle."

"Musíme s tím něco udělat," naléhala. "Na koho se můžeme obrátit?"

"Napadá tě něco?"

"Nic moc," pokrčil rameny. "Ale mohli bysme ještě jednou zajít za doktorkou Millerovou. Ta mě aspoň vyslechla. Rád bych ji upozornil, že těch lidí se změnou osobnosti je mnohem víc, než jsem si původně myslel. Zmínil jsem se jí jen o Beauovi."

"Nevadilo by ti, kdybych šla s tebou?" zeptala se.

"Vůbec ne. Naopak budu docela rád. Zajdeme za ní hned."

"Jsem pro" souhlasila.

Pitt se rozhlédl po Marjorii, aby ji požádal o účet. Když ji nikde neviděl, povzdechl si. Nejdřív je neustále obtěžovala u stolu, a když ji potřebuje, není k nalezení.

"Marjorie je za tebou," upozornila ho Cassy. Ukázala hlavou přes jeho rameno. "Stojí u pokladny a vesele se baví s Costou."

Pitt se otočil. V okamžiku, kdy se obracel na židli, Marjorie i Costa se podívali k jejich stolu. Setkali se očima. Dívali se tak upřeně, až se Pitt otřásl.

Obrátil se zpět ke Cassy: "Pojď, vypadneme odtud. Asi začínám být vážně paranoidní. Nevím, proč jsem si tím tak jistý, ale Marjorie si s Costou určitě povídala o nás."

Beau nebyl nikdy v Santa Fe, ale slyšel o něm vyprávět jen to nejlepší a těšil se tam. Nebyl zklamán, město se mu opravdu zalíbilo.

Přiletěl na místní malé letiště, kde ho vyzvedl řidič s džípem Cherokee.

Beau jel takovým autem poprvé v životě, nejdřív mu připadalo legrační, ale pak pochopil, že je mnohem pohodlnější než normální limuzína, protože bylo vyšší. Musel si však přiznat, že dosud moc aut nevyzkoušel.

71

Santa Fe se mu líbilo, ale byl to jen stín toho, co poznal v areálu firmy Cipher Software. Když projeli hlavní branou, uvědomil si, že celý komplex připomíná spíš luxusní sídlo než firemní pozemek. Mezi moderními budovami se rozprostíraly dobře udržované travnaté plochy doplňované shluky jehličnanů a obraz dokreslovala tu a tam rozhozená malá jezírka.

Řidič ho vysadil před hlavní budovou, která byla stejně jako ostatní obložená mramorem a okna měla z kouřového skla. Beaua přivítalo několik lidí, které už znal. Oznámili mu, že pan Randy Nite na něj čeká ve své pracovně.

Beau vyjel v doprovodu jednoho z nich proskleným výtahem do haly plné květin. Tam se ho průvodce zeptal, zda si přeje něco k jídlu nebo k pití. Beau s díky odmítl.

Pracovna Randyho Nitea byla prostorná, zaujímal většinu třetího patra západního křídla budovy. Ze tří stran ji tvořila okna sahající od podlahy až ke stropu. Randyho pracovní stůl stál uprostřed. Jeho deska byla z mohutného kusu černého mramoru.

Když Beau vešel, Randy právě telefonoval, ale okamžitě vstal a pokynul mu, aby se posadil na jednu z moderních černých kožených židlí. Naznačil, že bude brzy končit. Beauův doprovod se tiše vzdálil.

Beau viděl Randyho na fotografiích a několikrát i v televizi. Ve skutečnosti vypadal právě tak mladě, až chlapecky, jako na snímcích. Měl husté rezavé vlasy a tvář posypanou pihami. Jeho šedozelené oči se smály. Byl téměř stejně vysoký jako Beau, ale méně svalnatý. Vypadal však naprosto zdravě.

"Nový software bude k dispozici za měsíc," říkal do sluchátka. "Reklama začne příští týden. Bude to převratná věc! Vypadá to skvěle! Za chvíli se rozletí po celém světě, věřte mi!"

Zavěsil a široce se usmál. Měl na sobě pohodlné modré sportovní sako, světle modré džíny a tenisky. Beau byl oblečen podobně.

"Vítám vás," řekl Randy a podal mu ruku. "Musím přiznat, že mi moji spolupracovníci nikoho nedoporučovali tak horlivě, jako právě vás. Slyšel jsem na vás samou chválu. Jak může mladý absolvent získat tak skvělé renomé?"

"Předpokládám, že to je kombinace štěstí, zájmu a obyčejné staromódní dřiny," mínil Beau.

Randy se usmál.

"To jste řekl hezky. Také jsem se dozvěděl, že nechcete začínat odzdrůla, ale rovnou jako můj asistent."

"Každý musí někde začít," pokrčil Beau rameny.

Randy se rozesmál.

"To se mi líbí. Máte sebedůvěru a smysl pro humor. Připomíná mi to, jak jsem začínal já. Pojdte, provedu vás!"

"Na té pohotovosti je pěkně rušno," řekla Cassy.

"Takhle plno tu obvykle nebývá," vysvětloval Pitt.

Přicházeli přes parkoviště ke vchodu na pohotovost. Před ním bylo několik sanitek se zapnutými majáky. Na silnici mimo parkoviště stálo několik aut

72

a bezpečnostní služba se snažila udržet pořádek. Před vchodem postávali lidé, kteří se nevešli do čekárny.

Pitt a Cassy se museli doslova prodrat ke stolu. Pitt zahlédl Cheryl Watkinsovou a zavolal na ni: "Co se tu probíhá děje?"

"Jsme zavaleni chřipkou," odpověděla. Pak sama kýchlá a zakašlala.

"Bohužel, ani personál není imunní."

"Je tu doktorka Millerová?" zeptal se.

"Pracuje na ambulanci s ostatními doktory."

"Počkej tady," řekl Cassy. , Podívám se po ní."

Pospěš si " požádala ho. "Nemám nemocnice ráda."

Pitt si vzal bílý plášť a připnul si na náprsní kapsu jmenovku. Pak se vydal na průzkum jednotlivých ambulančí.

Doktorku Millerovu našel u starší pacientky, která se dožadovala přijetí. Žena seděla na sedačce a čekala na odvoz domů.

"Je mi líto," vysvětlovala jí Sheila. Dopsala zprávu a vsunula ji do kapsy na opěradle sedačky. "Vaše chřipkové příznaky nevyžadují hospitalizaci.

Potřebujete jen klid na lůžku, nějaké analgetikum a dostatek tekutin. Manžel si vás tu za okamžik vyzvedne a odveze vás domů."

"Ale já domů nechci!" trvala na svém žena. "Chci zůstat v nemocnici. Mám z manžela strach. Chová se divně, není to prostě on."

V ten okamžik přivedl sanitář manžela nemocné. Byl stejně starý jako jeho paní, ale mnohem čilejší jak fyzicky, tak duševně.

"Ne, prosím vás, ne!" zvolala žena, když ho spatřila. Pokusila se chytit doktorku Millerovou za rukáv, ale manžel ji rychle vyvezl z vyšetřovny a zamířil s ní k východu.  
"No tak, miláčku, uklidni se," utěšoval ji cestou. "Přece tu nechceš být na obtíž."  
Sheila si sundala rukavice a všimla si Pitta.  
"Měl jste pravdu, že se ta chřipka šíří jako lavina. Slyšel jste tu ženu, kterou jsem právě vyšetřovala?"  
Přikývl: "Působí to na mě dojmem, že se ten manžel v posledních dnech také změnil."  
"Taky mě to napadlo," přiznala a odhodila rukavice do odpadu. "Ale staří lidé mohou být při horečce dezorientovaní."  
"Vím, že máte spoustu práce," začal opatrně, "ale kdybyste mi mohla věnovat pár minut, byl bych moc rád. Moje kamarádka by si s vámi ráda promluvila. Nevíme, na koho jiného se obrátit."  
Sheila souhlasila, ač bylo na pohotovosti opravdu narváno. Pittův včerejší odhad se ukázal pravdivý. Dnes byla i ona přesvědčená, že se nejedná o běžnou chřipku, navíc dosud nebyl izolován virus, který ji vyvolává.  
Odvedla Pitta a Cassy do své pracovny. Když se za nimi zavřely dveře, připadali si jako v oáze uprostřed všeho zmatku, který vládl kolem. Sheila se posadila. Byla unavená.  
Cassy jí stručně vylíčila celý průběh Beauovy proměny. Přestože jí některé části byly nepříjemné, nic nevynechala. Vyprávěla i to, co se odehrálo v noci - světelnou kouli, sročení lidí i to, jak všem svítily oči.

73

Když domluvila, doktorka Millerová chvíli mlčela a zamyšleně si pohrávala s tužkou. Pak zvedla hlavu.  
"Za normálních podmínek bych vás za takové vyprávění poslala na psychiatrii. Ale tohle nejsou normální podmínky. Nevím, co si o tom mám myslet, ale měli bychom si shrnout všechna fakta, která známe. Beau onemocněl před třemi dny."  
Cassy i Pitt souhlasně přikývl.  
"Ráda bych se na něj podívala," pokračovala Sheila. "Myslíte si, že by byl ochotný se mi přijít ukázat?"  
"Říkal, že ano," odpověděla Cassy. "Ptala jsem se ho, zda by nechtěl zajít za nějakým odborníkem."  
"Mohla byste ho přivést ještě dneska?"  
Cassy zavrtěla hlavou: "Dneska ne, letěl do Santa Fe."  
"Kdy se vrátí?"  
Cassy se zarazila.  
"Já nevím," dostala ze sebe. "Neřekl mi to."

"Tohle je moje nejoblíbenější místo v celém areálu, nebo v Zóně, jak tady říkáme," vysvětloval Randy. Zastavil elektrické golfové vozítko a vystoupil.  
Beau následoval softwareového magnáta do mírného travnatého svahu. Když vyšli na vrchol, otevřel se jim nádherný pohled. Před nimi leželo průzračné jezírko, na jehož hladině plavaly divoké kachny. Pozadí tvořil panenský les, za nímž se tyčily Skalnaté hory.  
"Co vy na to?" zeptal se hrdě Randy.  
"Je to úžasné," rozzářil se Beau. "Je z toho zřejmé, jak prospěšný může být zájem o životní prostředí a dává mi to přece jen nějakou naději. Je tragické, co takoví inteligentní tvorové, kterými lidé bezpochyby jsou, mohou napáchat za škody na tak krásné planetě: znečištění ovzduší, politické problémy, rasová diskriminace, přelidnění, špatná kontrola genového fondu..."  
Randy souhlasně přikyvoval, dokud se Beau nedostal ke svému poslednímu příkladu. Rychle se na něj podíval, ale viděl, že Beau se zasněně dívá na vzdálené hory. Randy přemýšlel, co mohl mít Beau na mysli slovy o špatné kontrole genového fondu. Dřív než se stačil zeptat, Beau pokračoval: "Takové negativní síly je potřeba zvládnout, a já věřím, že je to možné. Jsem přesvědčený, že existuje způsob, jak zvrátit dosavadní poškození této planety. Bude to vyžadovat osvětleného jedince, který jako první zvedne pochodeň, který zná všechny problémy, má sílu vést a nebude se bát obtíží."  
Randy se chápavě usmál. Beau si jeho reakce koutkem oka všiml. Z toho úsměvu pochopil, že má Randyho přesně tam, kde ho chce mít.  
"To jsou na mladého absolventa opravdu pozoruhodné názory," poznamenal Randy. "Opravdu si myslíte, že lidstvo může být ovlivněno natolik, aby bylo možné takové pozitivní změny dosáhnout?"  
"Chápu, že lidstvo je velmi obtížně zvladatelné," souhlasil Beau. "Ale domnívám se, že s veškerými finančními zdroji a společenskými kontakty, kte-

74

ré jste s Cipher Software získal po celém světě, je možné překonat nejednu překážku."  
"Je hezké mít takovou krásnou ideu," řekl Randy. Považoval Beaua za příliš velkého idealistu, přesto však na něj udělal dojem. Ne však takový, aby ho zaměstnal jako svého osobního asistenta. Beau začne od expedice a cestu nahoru si bude muset vyšlapat tak jako ostatní.  
"Co je to tam na té hromadě štěrku?" zeptal se Beau.  
"Kde?"  
Beau došel až k hromadě, sklonil se a předstíral, že zvedl jeden z černých disků, který měl připravený v ruce. Podržel ho v dlani a podával ho Randymu.

"Nevím, co to je," zavrtěl Randy hlavou, "ale viděl jsem něco podobného u některých svých spolupracovníků. Z čeho to je?"

"Já nevím," pokrčil Beau rameny. "Je to dost těžké, mohl by to být kov.

Vezměte si to do ruky, třeba vás napadne, co to je."

Randy uchopil disk a potěžkal ho.

"Je to vážně těžké," poznamenal. "A krásně hladké. Všimněte si, jak to má symetricky rozmístěné výstupky po obvodu!"

"Au!" vykřikl náhle. Upustil disk a chytil se za prst. Objevila se na něm kapička krve. "Píchlo mě to!"

"To je divné," uvažoval Beau. "Ukažte podívám se."

"Vím i o dalších lidech se změnou osobnosti," vyprávěla Cassy Sheile.

"Například ředitel školy, kde jsem na praxi: od té doby, co prodělal chřipku, se chová úplně jinak než dřív. Slyšela jsem o dalších, ale neznám je osobně."

"Přiznávám, že právě ta změna osobnosti mě zajímá ze všeho nejvíc," prohlásila doktorka Millerová.

Cassy, Pitt a Sheila se znovu vydali do pracovny doktora Halprina. Sheila byla přesvědčená, že s novými informacemi se jí podaří ředitele nemocnice přesvědčit, že se jedná o závažnou věc. Na ředitelství je však čekalo zklamání.

"Omlouvám se, ale doktor Halprin dnes ráno zavolal, že si bere pár dní volno," oznámila jim paní Kaplandová.

"Nepamatuji, že by si doktor Halprin vzal někdy dovolenou," divila se Sheila. "Udal vám nějaký důvod?"

"Povídal, že se musí věnovat své ženě," odpověděla paní Kaplandová. "Ale slíbil, že zavolá. Chcete mu nechat vzkaz?"

"Ještě se tu zastavíme," řekla Sheila.

Obrátila se na podpatku a Cassy s Pittem spěchali za ní. Doběhli ji až u výtahu.

"Co teď?" zeptal se Pitt.

"Je načase, aby někdo zavolal lidem, kteří by se o tenhle problém měli zajímat," prohlásila rozhodně Sheila. "To, že si Halprin vzal dovolenou z osobních důvodů je příliš neuvěřitelné."

75

"Nenávídím sebevraždy," pronesl Vince a odbočil na Hlavní třídu. Vpředu byl shluk policejních aut a sanitek. Policejní páska udržovala dav zvědavců v uctivé vzdálenosti. Bylo pozdní odpoledne a pomalu se stmívalo.

"Víc než vraždy?" zeptal se Jesse.

"Jo," přikývl Vince. "Při vraždě nemá obět' na vybranou. Při sebevraždě je to naopak. Nedovedu si představit, co se s člověkem stane, že se chce zabít.

Běhá mi z toho mráz po zádech."

"Ty jsi divnej," uvažoval Jesse. On sám to viděl úplně opačně. Jemu připadala děsivá právě ta nevinnost oběti vraždy. Vůči sebevrahovi necítil takovou soustrast. Říkal si, že když se někdo chce zabít, je to jeho věc.

Problém byl zjistit, zda sebevražda je opravdu sebevražda, a ne dobře maskovaná vražda.

Vince zastavil co nejbližší místa neštěstí. Na chodníku ležela žlutá pokrývka, která zakrývala mrtvolu. Od okraje silnice se k tělu táhla krvavá cestička.

Oba detektivové vystoupili z auta a podívali se nahoru. V okně pátého patra viděli několik policistů.

Vince několikrát hlasitě kýchl.

"Pozdravpámbu," řekl bezmyšlenkovitě Jesse. Pak přistoupil k policistovi v uniformě, který stál vedle bariéry.

"Kdo tady velí?" zeptal se ho.

"Kapitán," odpověděl policista.

"Chcete říct, že je tu kapitán Hernandez?" divil se Jesse.

"Ano, je nahoře," potvrdil policista.

Jesse s Vincem se na sebe nechápavě podívali a zamířili ke vchodu. Kapitán obvykle nejezdil na místo neštěstí.

Budova patřila firmě Serotec Pharmaceuticals. Byla v ní administrativa a výzkumné laboratoře. Vlastní výroba probíhala ve firemním objektu za městem.

Vince se ve výtahu rozkašlal. Jesse se od něj odtáhl, jak nejdál mohl.

"Proboha," vrčel, "co je to s tebou?"

"Nevím," zahuhlal Vince. "Třeba jsem na něco alergický."

"Tak si aspoň přikrej pusu, když kašleš," napomínal ho poručík.

Dojeli do pátého patra. V části budovy, která měla okna k silnici, byly výzkumné laboratoře. U otevřeného okna postávalo několik policistů v uniformě. Jesse se zeptal na kapitána a jeden z nich mu ukázal ke kanceláři na straně chodby.

"Myslím, že vás tu nebudu potřebovat," oznámil jim kapitán Hernandez, když je uviděl. "Celá ta věc je natočená na pásku."

Kapitán Hernandez představil Jesseho a Vince skupince zaměstnanců firmy, kteří postávali v místnosti, a vyšetřovateli, jenž našel záznam.

"Promítni nám ten pásek ještě jednou, Tome," požádal ho kapitán Hernandez.

Byl to černobílý film natočený širokoúhlou bezpečnostní kamerou. Zvuk měl jakousi podivnou ozvěnu. Proti kaměře se objevil malý muž v bílém laboratorním plášti. Couval k oknu a tvářil se zděšeně. Před ním stála skupina zaměstnanců Serotec Pharmaceuticals ve stejných bílých pláštích. Na filmu byli vidět jen zezadu, protože stáli čelem k malému muži. Jesse předpokládal, že jsou to ti samí lidé, kteří zůstali v kanceláři.

"Jmenuje se Sergej Kalinov," poznamenal kapitán Hernandez. "Začal zničehonic křičet, aby ho nechali na pokoji. To je na pásce před tímhle záběrem.

"Vidíte, že se ho nikdo ani nedotkl, ani mu nevyhrožoval.

"Začal bláznit," podotkl jeden ze zaměstnanců. "Nevěděli jsme co dělat."

Sergej začal vzlykat, říkal, že je nakažený a že to nevydrží. Jeden z ostatních zaměstnanců se k němu přiblížil.

"To je vedoucí laborant Mario Palumbo," komentoval kapitán Hernandez.

"Snažil se Sergeje uklidnit. Je ho špatně slyšet, protože skoro šeptal."

"Říkal jsem mu, že mu chceme pomoci," ohradil se Mario.

Sergej se otočil a vrhl se k oknu. Zalomcoval klikou a snažil se ho otevřít. Horlivost, s jakou se o to snažil, naznačovala, že má strach, aby mu v tom někdo nezabránil. Ale nikdo z lidí v místnosti včetně Maria se nepokusil ho zadržet.

Když se mu podařilo okno otevřít, vylezl na římsu. Ještě jednou se otočil do kamery a vyskočil do prostoru.

"Ale fuj...", poznamenal Vince a odvrátil pohled jinam.

I Jesse pocítil nepříjemné šimrání v žaludku, když sledoval, jak se ten vyděšený člověk vrhá ven z okna. Film běžel dál.

Jesse viděl, jak někteří zaměstnanci včetně Maria přistoupili k oknu a podívali se ven. Nezdálo se, že by byli zděšení.

Vypadali spíš zvědavě.

I K jeho obrovskému překvapení zavřeli okno a vrátili se k práci. v Tom film zastavil a Jesse se rozhlédl po zaměstnancích Serotec Pharmaceuticals. Po tom, co na filmu zhlédli celou tu otřesnou scénu ještě jednou, čekal, že budou nějak emocionálně reagovat. Nic takového na nich nepozoroval. Všichni se tvářili, jako by se jich to nijak nedotklo.

Tom vyndal kazetu a chtěl ji strčit do sáčku s popiskou, v němž se uchovávaly doličné předměty. Kapitán Hernandez mu ji vzal z ruky.

"O tohle se postarám sám," prohlásil.

"Ale to není...", protestoval Tom.

"Řekl jsem, že se o to postarám," zopakoval kapitán rozhodně.

"Dobře," souhlasil Tom, přestože věděl, že to není obvyklý postup.

Jesse sledoval, jak kapitán s kazetou odchází. Podíval se na Toma.

"On je kapitán," řekl Tom na svou obranu.

Vince se za Jesseho zády opět rozkašlal. Jesse se otočil a nevraživě se na kolegu podíval.

"Proboha," zasyčel, "chceš, abysme se všichni nakazili? Dej si aspoň ruku před pus!"

"Promiň," omlouval se Vince. "Udělalo se mi najednou slabo. Je tu zima?"

"Ne, není," odpověděl Jesse.

"Krucinál, tak to mám určitě horečku!"

"Možná že bychom si mohli někam zajít a dát si nějaké mexické jídlo," navrhl Pitt.

"Ne, mám chuť něco uvařit," odporovala Cassy. "Uklidňuje mě to."

Kráčeli pod žárovkami zavěšenými nad tržištěm. Prodávalo se tu hlavně

ovoce z okolních farem, ale našly se tu i stánky, kde se nabízelo všechno možné: ryby, starožitnosti a umělecké předměty. Brzy zvečera tu bylo plno.

"Co budeš vařit?" zeptal se Pitt.

"Těstoviny," odpověděla Cassy, "Pasta primavera."

Pitt nesl tašku a Cassy vybírala. Rajčata přebírala nejdéle ze všeho.

"Nevím, co budu dělat, až se vrátí," uvažovala nahlas. "Teď právě mám pocit, že si ani nepřeju, aby se vrátil. Aspoň do té doby, dokud zas nebude normální. Všechno mě to děsí."

"Mám klíče od jednoho bytu," prozradil Pitt.

"Vážně?" zeptala se.

"Je to blízko Costovy jídelny," vysvětloval. "Ten byt patří mému vzdálenému příbuznému. Učí na katedře chemie, ale má studijní volno a je ve Francii.

Chodím mu tam krmít rybičky a zalévat kytky. Nabízel mi, že tam můžu bydlet, ale mě se nechtělo stěhovat."

"Nevadilo by, kdybych tam přespala?"

"Určitě ne, je to velký byt se třemi ložnicemi. Zůstanu tam s tebou, pokud chceš."

"Myslíš, že to přeháním?" vyptávala se.

"Vůbec ne," ujistňoval ji. "Po tom, co předvedl na basketu, jsem se s ním taky cítil nesvůj."

"Proboha," vzdychla, "nechce se mi věřit, že takhle mluvíme o Beauovi."

Pitt bezmyšlenkovitě natáhl ruku a vzal ji kolem ramen. Cassy stejně podvědomě udělala totéž. Tiskli se k sobě a nevnímali ruch tržiště. Po chvíli zvedla Cassy hlavu a zadívala se Pittovi do očí. Oba pocítili náznak něčeho, co mezi nimi mohlo být. Pak se rychle pustili a pokračovali v nákupu.

Když měli všechno, co potřebovali, včetně lahve suchého italského vína, zamířili zpět k autu. Šli přes část tržiště, která se spíš podobala blešmu trhu. Před jedním stánkem se Pitt náhle zastavil.



"Propána!" vykřikl.

"Co je?" lekla se. Byla tak vyděšená, že byla ochotná dát se okamžitě na útěk.

"Podívej se!" ukazoval na pult.

Cassy přelétla pohledem hromadu harampádí, jež prodavač vydával za starožitnosti. Byly tam keramické nádoby, popelníky, zvířata, ale i velké sádrové sochy a lampičky na noční stolek. V několika krabicích viděla starou levnou bižuterii.

"Na co se mám podívat?" zeptala se.

"Tam, na horní policičku," ukazoval Pitt, "mezi tím půllitrem a zarážkami do knihovny."

Popošli blíž ke stánku. Vtom zahlédla, co měl Pitt na mysli.

"To je zajímavé," souhlasila. Vřadě stálo šest černých disků, stejných jako ten, který Beau našel na parkovišti před Costovou jídelnou. Natáhla po jednom z nich ruku, ale Pitt ji zarazil.

"Nesahej na to!" varoval ji.

"Já to nerozbiju," ohradila se. "Chtěla jsem si to jen potěžkat."

"Já jsem se bál, aby to spíš neublížilo tobě!" vysvětloval. "Ne naopak. Beau

78

se o to píchl. Nebo si to aspoň myslel. To je ale náhoda že jsem si jich tu všiml. Na ten disk, co Beau našel, jsem už zapomněl." Naklonil se a disky si opatrně prohlížel. Vzpomněl si, že si nebyli jistí, z čeho by ta věc mohla být.

"Ten, co Beau našel jsem viděla naposled včera večer. Ležel před počítačem, když si Beau nahrával spoustu dat z Internetu."

Pitt se snažil upoutat pozornost prodavače a zeptat se, co jsou ty disky zač, ale ten se věnoval jinému zákazníkovi.

Když si tak prohlíželi disky a čekali na prodavače, objevil se před nimi rozložitý muž se ženou.

"Hele, tady mají také ty černé kameny, o kterých nám včera Gertruda říkala," upozornila žena.

Muž něco nesrozumitelně zabručel.

"Gertruda říkala, že našla čtyři na dvorku u baráku," pokračovala žena. Pak se smíchem dodala: "Myslela si, bůhvíco nenašla, než zjistila, že je lidi nacházejí skoro všude!"

Žena natáhla ruku a jeden disk zvedla. "Jé, ten je těžký," divila se. Sevřela ho do dlaně. "A jak je studený," dodala.

Chystala se podat disk svému muži, vtom náhle vykřikla: "Au." a rychle ho hodila zpět na policičku. Disk se skutálel dolů a spadl na porcelánový popelník který se rozletěl na tisíc kousků.

"Nemyslete si, že vám to zaplatím," ohradila se hned žena. "Ta černá potvora mě píchla do prstu." Na důkaz zvedla prostředník na kterém se objevila kapka krve. Její gesto rozzuřilo prodavače, který zahlédl jen ono gesto, jež považoval za projev vulgárnosti.

Žena se pustila s prodavačem do hádky, Cassy s Pittem se na sebe podívali, oba si chtěli potvrdit, že ten druhý viděl totéž. Žena držela prst stále ve vzduchu. Zdálo se, že jemně modře září!

"Co to může být?" zašeptala Cassy. "

"Mě se ptáš?" divil se Pitt. "Já si tím nejsem jistý. Byl to jen okamžik.

"Ale viděli jsme to oba!" trvala na svém Cassy.

Žena a prodavač se hádali dalších dvacet minut, než se uklidnili. Když konečně se svým manželem odešla, zeptal se Pitt prodavače na ty tajemné černé disky.

"Co o nich chcete vědět?" ptal se prodavač našťavaně. Za popelník dostal jen poloviční náhradu.

"Víte, co jsou zač?" zeptala se Cassy.

"Nemám ponětí," přiznal prodavač.

"Za kolik je prodáváte?"

"Zpočátku jsem za ně dostával až deset dolarů," svěřil se jim, "ale to bylo včera. Teď jich je tu plno. Ale něco vám navrhu: tyhle jsou extratřída, dám vám všech šest za deset dolarů."

"Ublížily ty disky ještě někomu?" zeptal se Pitt.

"No, o jeden z nich jsem se píchnul sám," přiznal. Pokrčil rameny. "Ale nic to není, bylo to, jako bych se píchnul o špendlík. Jenom si nedokážu vysvětlit, o co jsem se vlastně píchnul." Vzal jeden z nich do ruky. "Jsou hladíoučké jako dětská prdelka."

79

Pitt vzal Cassy za loket a vedl ji pryč. Prodavač za nimi volal: "Hej, co takhle za osm dolarů?"

Pitt ho ignoroval. Začal vyprávět Cassy o té malé holčičce, kterou viděl v čekárně na pohotovosti. Řekl jí, jak se na ni maminka zlobila za to, že tvrdila, že ji štípnul černý kámen.

"Myslíš, že to byl jeden z těch disků?"

"Napadlo mě to," přiznal Pitt. "Měla chřipku, proto přišla na pohotovost."

"Chceš mi naznačit, že ten černý disk měl něco společného s její nemocí?"

"Vím, že to zní jako pitomost," připustil Pitt, "ale stejně tak to bylo i s Beauem. Píchl se a za pár hodin onemocněl."

80

Kapitola 11

9.15

"Kdy ses dozvěděl o té konferenci s Randym Nitem?" zeptala se Cassy Pitta.

"Ráno, když jsem se díval na televizní show Dnes. Hlasatel oznamoval, že ji budou přenášet živě."

"A říkáš, že se zmínil o Beauovi?"

"To mě na tom zarazilo. Vždyť tam letěl jen na pohovor, a teď by se měl zúčastnit tiskové konference! To se mi nezdá!" Cassy s Pittem seděli v lékařském pokoji na pohotovosti a dívali se na televizi. Sheila Millerová zavolala Pitta a požádala ho, aby přivedl Cassy.

Místnosti se oficiálně říkalo lékařský pokoj, ale užívali ho všichni, kdo na pohotovosti sloužili a měli možnost si na chvíli odpočinout a najíst se.

"Proč nás sem zavolala?" zeptala se Cassy. "Nerada se ulevjám z praxe."

"Nic mi neřekla," odpověděl. "Ale myslím, že se spojila s někým místo doktora Halprina a chce, abysme si s ním taky promluvili."

"Řekneme jí o včerejšku?"

Pitt zvedl ruku, aby ji přerušil. Televizní hlasatel oznamoval že Randy Nite vešel do místnosti. Za okamžik se na obrazovce objevila Randyho známá chlapecká tvář.

Než začal mluvit, odvrátil se od mikrofonu a zakašlal. Omluvil se za svůj hlas a řekl: "Právě se vzpamatovávám z chřipky, mějte se mnou trpělivost."

"No ne," zavrtěl hlavou Pitt. "On ji má taky!"

"Přeji vám všem dobré ráno," začal Randy. "těm, kdo mě neznají, bych se rád představil. Jmenuji se Randy Nite a obchoduji se softwarem."

Obecenstvo v natáčecí místnosti se rozesmálo. Randy se odmlčel a hlasatel jej pochválil za nečekanou skromnost. Poté upřesnil, že Randy Nite je jedním z nejbohatších mužů světa a v civilizovaném světě snad není nikdo, kdo by jeho jméno ještě neslyšel.

"Svolal jsem na dnešek tiskovou konferenci, abych vám oznámil, že zahajuji nový projekt. Je to nejzajímavější a nejdůležitější věc, jakou jsem kdy dělal."

Obecenstvo dychtivě zašumělo. Čekali zajímavé zprávy a zdálo se, že nebudou zklamáni.

"Tento nový projekt," pokračoval Randy, "se jmenuje Institut pro Nový začátek a bude podporován firmou Cipher Software. Nyní bych vám rád představil mladého muže, který má fantastické cíle. On vám řekne podrobnosti o tomto velkolepém projektu. Dámy a pánové, dovoluji, abych vám představil svého osobního asistenta pana Beua Starka."

Cassy a Pitt se na sebe podívali s pusou dokořán.

"Já tomu prostě nevěřím," kroutila hlavou Cassy.

Beau, provázen bouřlivým potleskem, se postavil za řečnický pult. Měl na sobě na míru ušitý oblek a vlasy sčesané dozadu. Čísela z něj sebedůvěra úspěšného politika.

"Děkuji vám všem, že jste přišli," začal Beau s oslňujícím úsměvem. Modré oči mu z opálené tváře zářily jako dva safíry.

"Institut pro Nový začátek je přiléhavý název pro náš nový projekt. Budeme vyhledávat nejnovější a nejdůležitější poznatky ze všech vědních oborů včetně medicíny, strojírenství

81

i architektury. Naším cílem je zvrátit negativní trend vývoje, do něhož se tato planeta dostala. Můžeme skoncovat se znečištěním životního prostředí!

Můžeme skoncovat se sociálními a politickými problémy! Můžeme vytvořit svět vhodný pro budoucí novou společnost! Můžeme, a také to uděláme!"

Reportéři odměnili jeho slova bouřlivým potleskem. Beau se je snažil mírným gestem uklidnit.

"Dnes se nebudeme zabývat podrobnostmi a nebudeme odpovídat na otázky. Účel této schůzky byl pouze informativní, chtěli jsme vás seznámit s existencí našeho projektu. Za týden svoláme další tiskovou konferenci, na níž vás seznámíme s podrobnostmi. Pro dnešek vám děkuji."

Přestože reportéři vykřikovali otázky, Beau odešel od řečnického pultu, objal Randyho Nitea a společně s ním opustil místnost.

Hlasatel se snažil zaplnit pauzu, která vznikla jejich náhlým odchodem.

Začal spekulovat, jaké budou ty slibované cíle nového institutu, a co měl Randy Nite na mysli, když říkal, že celý projekt bude podporován firmou Cipher Software. Vyzdvihl, že suma, kterou tato společnost disponuje, je vskutku značná a výrazně převyšuje hrubý národní produkt mnohých zemí.

"Proboha, Pitte!" ozvala se Cassy. "Co se to s Beauem děje?"

"Řekl bych, že jeho pohovor proběhl velmi dobře," zavtipkoval Pitt ve snaze trochu ji rozesmát.

"To není sranda," zlobila se. "Bojím se čím dál víc. Co řekneme doktorce Millerové?"

"Myslím, že jsme jí toho řekli dost," uvažoval.

"Ale ne," odporovala. "Musíme jí přece říct o tom co jsme viděli včera večer na tržišti, co víme o těch černých discích, musíme..."

"Cassy, počkej chvíli!" přerušil ji Pitt a chytil ji za ramena. "Uvažuj, jak jí to bude připadat! Ona je naše jediná naděje, jen ona se může spojit s někým důležitým, kdo se tím bude zabývat. Myslím, že bychom to neměli přehánět!"

"Ale ona ví jen o té divné chřipce," bránila se Cassy.

"To ti právě chci vysvětlit. Upozornili jsme ji na tu chřipku a na fakt, že vede ke změnám osobnosti. Bojím se, že

kdybysme začali mluvit o tom, že tu chřipku šíří malé černé disky, nebo dokonce o tom, že někomu, když se píchne o disk, světlkuje prst, asi by nás přestala brát vážně. Už přece naznačila, že by nás za normálních podmínek poslala na psychiatrii."

"Ale my jsme to modré světlo viděli," vzdorovala.

"My si myslíme, že jsme ho viděli," opravil ji. "Podívej, musíme nejdřív najít lidi, kteří se o to budou zajímat. Až začnou pátrat po původci té zvláštní chřipky a zjistí, že se děje něco podivného, můžeme jim říct víc."

Otevřely se dveře a v nich se objevila Sheila.

"Právě přišel ten člověk, se kterým jsem vás chtěla seznámit," oznámil jim.

"Měl hrozný hlad, tak jsem ho poslala do kantýny. Pojdte zatím do mé pracovny, počkáme tam na něj."

Cassy i Pitt poslušně vstali a následovali ji.

82

"Dobře," vysvětlila Nancy Sellersová Jonathanovi a Candee. „Já půjdu nahoru a promluví si s Candeeinou matkou, vy tu na mě počkáte. Souhlasíte?"

Jonathan i Candee souhlasně přikýkli.

"Jsem moc ráda, že to pro mě uděláte, paní Sellersová," řekla Candee.

"Nemusíš mi děkovat," usmála se Nancy. "To, že vaši měli včera večer moc práce a neměli ani čas si se mnou promluvit v telefonu, a ani se sami později neozvali, mě přesvědčilo, že se něco děje. Vždyť oni ani nevěděli, že nejsi doma!"

Nancy vystoupila z auta, zamávala dětem a záměřila ke vchodu do Serotec Pharmaceuticals. Na chodníku byla dosud patrná skvrna v místě, kam dopadl pan Kalinov. Neznala ho, pracoval na biochemickém oddělení velmi krátce, ale ta zpráva ji šokovala. Věděla, že byl ženatý a měl dvě dospívající dcery.

Vešla do budovy a uvažovala, na co se má připravit. Potvčerejší tragické události nevěděla, zda bude firma normálně fungovat. Odpoledne se měl konat pohřeb. Když však vešla, pochopila, že je normální pracovní den.

Účtárna byla ve třetí patře. Vyšla nahoru nacpaným výtahem a vyslechla cestou naprosto obvyklou konverzaci. Lidé se dokonce normálně smáli.

Nejdřív byla ráda, že lidé přijali tu tragickou epizodu tak lehce, když se však skupina lidí ve výtahu vesele rozesmála, začala se cítit nesvá. To bujné veselí jí připadalo nevhodné.

Joy Taylorovou našla snadno. Byla jednou ze starších úřednic a měla svou vlastní kancelář. Když Nancy vešla otevřenými dveřmi dovnitř, Joy seděla u počítače a byla zabraná do práce. Nancy si ji pamatovala jako nevýraznou hubenou osobu. Usoudila, že Candee je spíš po otci.

"Promiňte," řekla hodně nahlas.

Joy zvedla hlavu. V její tváři se na okamžik objevil výraz vyjadřující nelibost nad vyrušením z práce.

Ten se téměř okamžitě rozplynul a Joy se usmála.

"Dobrý den," pozdravila. "Jak se máte?"

"Výborně," odpověděla Nancy. "Bála jsem se, že si mě nebudete pamatovat, jsem Nancy Sellersová. Můj syn Jonathan a vaše dcera Candee jsou spolužáci."

"Samozřejmě že si vás pamatuju," ujistovala ji Joy.

"To je hrozné, co se tu včera stalo, vidíte?" řekla Nancy a uvažovala, jak se dostat k tomu, proč přišla.

"Ano i ne," odpověděla Joy klidně. "Je to jistě hrozné pro jeho rodinu, ale slyšela jsem, že pan Kalinov měl nemocné ledviny."

"Vážně?" zeptala se Nancy. Ta věta ji překvapila.

"Ano," vysvětlila Joy. "Už řadu let chodil na dialýzu. Hovořilo se i o možnosti transplantace, ale jeho bratr měl tutéž chorobu. Bylo to něco dědičného."

"O jeho zdravotním stavu jsem nic nevěděla," přiznala Nancy.

"Mohu pro vás něco udělat?" změnla Joy téma.

"Ano, vlastně můžete," přitakala Nancy a posadila se. "Chtěla jsem si s vámi promluvit. Věřím, že se nejedná o nic vážného ale měla jsem pocit, že bych se vám o tom měla zmínit. Přála bych si, abyste totéž udělala pro Jonathanu, kdyby se na vás obrátil."

83

"Candee přišla za vámi?" divila se Joy. "Proč?"

"Má starosti," vysvětlila Nancy. "A přiznám se, že je mám i já."

Nancy postřehla, jak Joy ztvrdly rysy.

"Proč má Candee starosti?" zeptala se.

"Má dojem, že se doma všechno změnilo. Říkala, že najednou pořádáte spoustu večírků. Necítí se doma dobře. Někdo za ní přišel dokonce až do její ložnice."

"Měli jsme nějaké lidi na návštěvě," souhlasila Joy. "Já i můj manžel se v poslední době zabýváme problematikou životního prostředí. Vyžaduje to spoustu času a práce, ale oba jsme ochotni to obětovat. Nechcete se u nás dnes večer zastavit?"

"Ne, děkuji, snad až někdy jindy," pronesla vyhýbavě Nancy.

"Dejte mi určitě vědět, až se vám to bude hodit," naléhala Joy. "Promiňte, musím se teď vrátit k práci."

"Věnujte mi ještě chvíli," prosila Nancy. Ten rozhovor probíhal docela jinak, než si představovala. Ať se snažila sebevíc, Joy jí nevěnovala patřičnou pozornost. Bylo nutné jít přímo k věci. "Můj syn a vaše dcera měli dojem, že jste jim naznačovali, aby spolu spali. Ráda bych vám řekla, že s tím nesouhlasím. Jsem rozhodně proti něčemu takovému." "Ale vždyť jsou oba zdraví a geneticky se k sobě hodí," řekla Joy nechápavě.

Nancy měla co dělat, aby zachovala klid. Tak absurdní argument ještě nikdy neslyšela. Nechápala, jak se Joy může vyjadřovat o takových věcech s naprostým klidem, zvláště v době, kdy narůstá množství těhotných středoškolaček. Joyin klid ji ještě víc rozčiloval.

"Jonathan a Candee jsou roztomilá dvojice," souhlasila neochotně. "Ale je jim teprve sedmnáct a nejsou připraveni na nějakou celoživotní zodpovědnost."

"Pokud to vidíte takhle, budu to samozřejmě respektovat," odpověděla Joy.

"Ale my se domníváme, že na světě jsou mnohem závažnější problémy, třeba zánik deštných pralesů."

Nancy už to nemohla vydržet. Pochopila, že s Joy Taylorovou není rozumná řeč. Vstala.

"Děkuji, že jste mi věnovala tolik času," řekla odměřeně. "Chtěla bych vám poradit, abyste věnovala trochu pozornosti také své dceři. Je vyděšená."

Obrátila se ke dveřím.

"Počkejte ještě," zarazila ji Joy.

Nancy zaváhala.

"Připadáte mi hrozně nervózní," pokračovala Joy. "Myslím, že bych vám mohla pomoci." Vytáhla horní zásuvku a opatrně zvedla malý černý disk.

Položila si jej na dlaň a podávala jí ho. "Tady máte malý dárek."

Nancy byla přesvědčená, že Joy je přinejmenším poněkud výstřední osoba.

Tento nabízený talisman ji v tom jen utvrdil. Naklonila se a podívala se na něj. Neměla ani potuchy, co by to mohlo být.

"Vezměte si to," pobízela ji Joy.

Nancy po něm ze zvědavosti natáhla ruku, pak si to však rozmyslela a opět ji odtáhla.

"Děkuji," řekla, "už půjdu."

84

"Vezměte si to. Změní to celý váš život," přesvědčovala ji Joy.

"Jsem se svým životem spokojená," prohlásila Nancy, otočila se a vyšla na chodbu. Cestou k výtahu uvažovala nad celým rozhovorem a vůbec s ním nebyla spokojená. Představovala si to všechno jinak. Teď ji trápilo, co řekne Candee. Bylo jí však jasné, co řekne Jonathanovi. Nařídí mu, aby se od Taylorových držel co nejdál.

Dveře do pracovny doktorky Millerové se otevřely. Pitt i Cassy okamžitě vstali. Dovnitř vešel relativně mladý muž s řídnoucími vlasy v nevýrazně šedém pomačkaném obleku. Na širokém nose měl brýle bez obrouček. Sheila Millerová vešla za ním.

"To je doktor Clyde Horn," představila ho. "Epidemiolog z Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice v Atlantě. Pracuje přímo na oddělení, které se zabývá chřipkou."

Pitt i Cassy se představili.

"Vy jste snad ti nejmladší sekundáři, jaké jsem kdy viděl," poznamenal doktor Horn.

"Já nejsem sekundář," vysvětloval Pitt. "Od podzimu budu teprve studovat medicínu."

"A já budu učitelka, momentálně jsem ve škole na praxi," doplnila Cassy.

"Aha," přikývl doktor Horn, ale moc to nechápal.

"Pitt a Cassy tu jsou proto, aby vám celý problém popsali z osobního hlediska," vysvětlovala Sheila a pokynula mu, aby se posadil.

Všichni si sedli.

Doktorka Millerová odreferovala všechny případy chřipky tak, jak je viděla na pohotovosti. Připravila si pro kolegu z Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice několik tabulek a grafů. Nejzajímavější z nich byl ten, který ilustroval rychlý nárůst počtu onemocnění za poslední tři dny. Další dokumentoval počet úmrtí pacientů s chřipkovými příznaky. Jednalo se vesměs o jednotlivce, kteří trpěli nějakou další závažnou chorobou, například diabetem, revmatoidní artritidou, onemocněním jater či ledvin a podobně.

"Podařilo se vám určit virus?" zeptal se doktor Horn. "Když jsme spolu mluvili telefonicky, říkala jste, že dosud nebyl určen."

"A stále není," konstatovala doktorka Millerová. "Virus se nám dosud nepodařilo izolovat."

"To je divné," uvažoval epidemiolog.

"Jediné, co jsme opakovaně zjistili, je zvýšený počet lymfokinů v krvi," pokračovala Sheila a podala Clydeovi další tabulku.

"No, to jsou opravdu vysoké cifry," prohlásil. "Říkáte, že příznaky jsou stejné jako u běžné chřipky?"

"Ano," potvrdila. "Jsou jen poněkud výraznější než obvykle, ale většinou omezené jen na horní dýchací cesty. Žádnou pneumonii jsme neviděli."

"Rozhodně to podráždilo imunitní systém," hodnotil Clyde a studoval tabulku s titrem lymfokinů.

"Průběh onemocnění je rychlý a krátký," pokračovala Sheila. "Na rozdíl od

85

normální chřipky dosáhne vrcholu již po několika hodinách, obvykle po pěti nebo šesti. Za dvanáct hodin je pacient většinou bez obtíží."

"Dokonce se cítí lépe než před onemocněním," dodal Pitt.

Clyde zvedl hlavu.

"Říkal jste lépe?" zeptal se.

Sheila přikývla.

"Je to pravda. Když se nemocný vzpamatuje z choroby, chová se jaksi euforicky a má spoustu energie. Co nás znepokojilo je to, že ti lidé jednají jinak, jako by u nich došlo ke změně osobnosti. Proto je tu Pitt a Cassy. Mají společného přítele, který se chová jako jiný člověk od té doby, co tuto chřipku prodělal.

Jeho případ je velmi zajímavý už jen tím, že byl pravděpodobně první, kdo to onemocnění prodělal."

"Máte nějaké neurologické vyšetření?" zeptal se doktor Horn.

"Ano, dokonce u několika nemocných, ale všechno včetně moku bylo normální."

"Co ten jejich přítel, jak se jmenuje?"

"Jmenuje se Beau," ozvala se Cassy.

"Ten nemá neurologické vyšetření," vysvětlovala Sheila. "Máme ho v plánu, ale on je momentálně mimo město."

"Jak se Beau změnil?" zeptal se Clyde.

"Téměř ve všem," vysvětlovala Cassy. "Před chřipkou nevynechal jedinou přednášku, po ní už nebyl na žádné. Budí se v noci a chodí ven, kde se schází s cizími lidmi. Když jsem se ho zeptala, o čem si povídají, říkal, že o životním prostředí."

"Je orientován osobou, časem a prostorem?" zeptal se Clyde.

"To určitě," odpověděl Pitt. "Dokonce bych řekl, že mu to myslí lépe než dřív. Dokonce je i podstatně silnější."

"Máte na mysli fyzickou sílu?" upřesňoval Clyde.

Pitt přikývl.

"Změna osobnosti po chřipce je opravdu neobvyklá," uvažoval epidemiolog a škrábal se na lysém temeni hlavy.

"Tahle chřipka je zvláštní v mnoha aspektech. O tak rychlém průběhu virózy slyším poprvé. To je divné! Setkali se s tímto onemocněním i v okolních nemocnicích?"

"To nevíme," pokrčila Sheila rameny. "Ale to je snadné zjistit, pro vás jistě snazší než pro nás."

Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře. Sheila vyskočila. Zanechala jednoznačný pokyn, že si nepřeje být rušena - lekla se, že přivezli nějaký akutní případ.

Ve dveřích stál doktor Halprin. Za ním se krčil Richard Wainwright, vedoucí laborant, který pomáhal doktorce Millerové sestavit všechny tabulky a grafy. Richard byl rudý v obličeji a neklidně přešlapoval na místě.

"Dobrý den, doktorko Millerová," zvolal ředitel nemocnice vesele. Ze své choroby se už zotavil a teď z něj přímo číselo zdraví. "Richard mi řekl, že máme oficiální návštěvu."

Doktor Halprin vešel dovnitř a představil se Clydeovi jako ředitel nemocnice. Richard zůstal stát ve dveřích.

"Obávám se, že vás sem zavolali na základě nepřesvědčivých údajů,"

86

omlouval se doktor Halprin Clydeovi. Laskavě se na něj usmíval. "Správně by žádost o vaši návštěvu měla projít mými rukama - taková jsou přece pravidla. Samozřejmě, pokud se nejedná o chorobu, která podléhá povinnému hlášení.

Chřipka ale hlášení nepodléhá, že?"

"Já se omlouvám," znejistěl doktor Horn. "Domníval jsem se, že jsme obdrželi oficiální žádost, nechtěl jsem nijak zpochybnit vaši pravomoc."

"Nic se nestalo," ujišťoval ho doktor Halprin. "Je to jen malé nedorozumění. Podstatné je, že pomoc Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice nepotřebujeme. Ale pojďme do mé pracovny, všechno si vyjasníme." Objal Clydeho kolem ramen a zamířil s ním ke dveřím.

Sheila si povzdychla. Cassy byla vyděšená a tušila, že přicházejí o jedinečnou příležitost získat spojení. Náhle se rozhodla a zastoupila oběma mužům dveře.

"Prosím vás, doktore Horne," začala, "vyslechněte nás. V tomhle městě se děje něco podivného. Lidé se po nemoci úplně mění a ta chřipka se rychle šíří!"

"Cassy!" okřikla ji Sheila.

"Ale vždyť je to pravda," trvala na svém Cassy. "Neposlouchejte doktora Halprina, on tu chřipku také prodělal! Je jeden z nich!"

"Cassy, to už stačilo!" vykřikla vyděšeně Sheila a odtáhla ji od dveří.

"Omlouvám se, Clyde," nasadil ředitel nemocnice uklidňující tón. "Můžu vám tak říkat?"

"Jistě," přikývl doktor Horn a nervózně se rozhlížel, jako by čekal, že bude zákeřně napaden.

"Jak vidíte, tahle bezvýznamná choroba tu způsobila značné pozdvižení," pokračoval doktor Halprin a postrkoval epidemiologa ze dveří na chodbu.

"Bohužel je v tom spousta emocí a málo objektivity. Probereme to v mé pracovně a pak vám zajistím odvoz na letiště. Mám tu něco, co bych po vás rád poslal do Atlanty. Něco, co by Ústřední hygienicko-epidemiologickou stanicí mohlo zajímat."

Sheila za nimi zavřela dveře a opřela se o ně.

"Cassy, to nebylo rozumné!"



"Omlouvám se," šeptla Cassy. "Nemohla jsem si pomoci."  
"To kvůli Beauovi," vysvětloval Pitt. "Cassy a Beau jsou zasnoubeni."  
"Nemusíte se omlouvat," řekla Sheila. "Já z toho mám taky zoufalý pocit.  
Skutečnost je taková, že jsme zase tam, kde jsme byli."

Pozemek byl fantastický. Přestože se v průběhu let scvrkl na necelých pět akrů, hlavní budova byla v dobrém stavu - postavili ji na začátku století ve francouzském zámeckém stylu. Pro stavbu byla použita místní žula.  
"Líbí se mi to," prohlásil Beau. Otočil se dokola uprostřed ohromného tanečního sálu a rozpráhl ruce. King seděl u dveří, jako by se bál, aby ho v tom obrovském domě nezapomněli. Randy a majitelka realitní kanceláře Helena Bryerová stáli u stěny.  
"Celý pozemek má čtyři celé šest desetin akru," vysvětlovala paní Bryerová Randymu. "Na takové stavení to není moc, ale vzhledem k tomu, že přímo

87

sousedí s pozemkem firmy Cipher Software, nemělo by to činit žádné problémy."  
Beau došel až k oknu a zůstal stát tak, aby na něj dopadaly sluneční paprsky. Výhled byl úžasný. V popředí bylo malé jezírko, jež mu připomínalo výhled, který měl při procházce s Randym.  
"Slyšel jsem ráno vaši tiskovou konferenci, pane Nite. Musím vám říct, že nápad zřídit Institut pro Nový začátek se mi moc líbí. Lidstvo vám bude jednou opravdu vděčné!"  
"Nové lidstvo," řekl Randy.  
"Ano, jistě," souhlasila. "Nové lidstvo, které se probudilo a stalo se vnímavým k potřebám životního prostředí. Myslím, že něco takového jsme už dlouho potřebovali."  
"Ani nevíte jak dlouho," zavolal od okna Beau. Pak se vrátil k Randymu a paní Bryerové. "Ten dům je pro Institut jak dělaný. Vezmeme si ho!"  
"Promiňte?" zeptala se majitelka realitní kanceláře, přestože si byla jistá, že slyšela dobře. Odkáslala si a podívala se na Randyho - čekala nějaké vysvětlení. Randy přikývl. Beau se usmál a odešel z pokoje. King ho následoval.  
"To je báječné," rozplývala se paní Bryerová, když se zmohla na slovo.  
"Je to nádherný objekt. Nechcete vědět, kolik za něj současný majitel žádá?"  
"Spojte se s mými právníky," odpověděl Randy a podal jí navštívenku. "Ať s vámi sepíší smlouvu," dodal a vyšel za Beauem.  
"Samozřejmě, pane Nite," volala za ním ještě paní Bryerová. Její hlas se s ozvěnou odrazil od prázdných zdí ohromného sálu. Usmála se. Byl to nejpodivnější obchod, jaký kdy uzavřela, ale ta provize!

Děšť bubnoval na okno vedle Jesseho stolu. Atmosféru dokreslovalo občasné zahřmění. Jesse Kemper měl rád bouřky. Připomínaly mu dětská léta prožitá v Detroitu.  
Bylo pozdní odpoledne a za normálních okolností by se pomalu chystal jít domů. Bohužel Vince Garbon se ráno omluvil a zůstal doma s chřipkou.  
Poručík měl práci za dva. Teď ho čekala ještě nejméně hodina různého papírování. Vzal hrnek na kávu a vstal. Věděl, že další hrnek kávy mu pomůže dotáhnout zbytek dne a nebude mu pak bránit ve spánku.  
Zamířil ke konvici s kávou a cestou si uvědomil, kolik dalších policistů kašle a kýchá. Někteří zůstali doma jako Vince. Něco bylo ve vzduchu a Jesse byl rád, že se mu to zatím vyhýbalo.  
Když se vracel ke stolu, podíval se přes sklo do šéfovy kanceláře. Kapitán stál u okna s rukama za zády a díval se na něj. Spokojeně se usmíval. Když viděl, že se na něj Jesse dívá, přátelsky na něj kývl hlavou.  
Jesse jeho pozdrav opětoval. Posadil se a uvažoval, co se to s kapitánem stalo. Bylo neobvyklé, aby zůstal tak dlouho v kanceláři, činil tak jen za zcela mimořádných okolností, a navíc mívá odpoledne mizernou náladu. Jesse si nepamatoval, že by ho kdy viděl po poledni s úsměvem na tváři.  
Pohodlně se usadil u svého stolu, vzal pero do ruky a chystal se vyplnit další z řady formulářů. Než začal psát, zvedl hlavu a ještě jednou se nedůvěřivě

88

podíval na kapitánovu kancelář. Šéf stál dosud na stejném místě u skleněné přepážky a stále se usmíval. Poručík na něj zíral a uvažoval, proč se tak spokojeně usmívá. Nebyl to pobavený úsměv, spíš výraz vyjadřující uspokojení.  
Jesse zavrtěl nechápavě hlavou a věnoval se svým formulářům. Papírování nenáviděl, ale někdo to udělat musel.  
O půl hodiny později, poté co vyplnil několik formulářů, se znovu zvedl od stolu. Přinutila ho příroda. Káva jako obvykle rychle protékla tělem.  
Zamířil na toaletu na konci chodby a cestou se podíval do kapitánovy pracovny. S úlevou zjistil, že je prázdná. Na záchodě se zdržel jen nejnnutnější dobu, protože tam bylo plno policistů kteří kašlali a smrkali.  
Cestou zpět si natočil trochu vody k pití. Prošel kolem stolu, kde se evidoval veškerý zabavený majetek. Za stolem seděl seržant Alfred Kinsella a volal na něj:  
"Ahoj Jesse! Co je nového?"  
"Nic moc," odpověděl poručík. "Co ta tvoje choroba?"  
"Je to pořád stejný," postěžoval si Alfred. Odkáslal si. "Pořád musím tu a tam na transfuzi."

Jesse pokýval hlavou. Stejně jako ostatní policisté dával i on krev v Alfredův prospěch. Bylo mu ho líto. Neuměl si představit, jaké to je žít s nemocí, kterou lékaři nedokázali ani pořádně určit.

"Chceš se podívat na něco divného?" zeptal se Alfred. Zakašlal nejdřív mírně, pak se rozkašlal přímo hrozivě.

Instinktivně si přitiskl ruku na hrudník.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Jesse.

"Jo, snad jo," přikývl Alfred. "Ale posledních pár hodin je mi pěkně zle."

"Stejně jako polovině ostatních," přisvědčil Jesse. "Co tam máš divného?"

Tyhle malý věcičky," ukazoval Alfred.

Jesse přistoupil až k pultu před stolem uzavřeným v drátěné kleci. Alfred měl před sebou řádku malých černých disků, každý z nich měřil asi čtyři centimetry v průměru.

"Co to je?" zeptal se Jesse.

"Nemám tušení," pokrčil Alfred rameny. "Myslel jsem, že bys to mohl vědět ty."

"Odkud je máš?"

"Vzpomínáš si na tu bandu lidí, kterou předvedli minulou a předminulou noc pro takový bláznivý nařčení, jako je podivný chování na veřejnosti nebo srocování na veřejnosti bez povolení?"

Jesse přikývl. O tom věděl skoro každý. On sám byl v poslední době svědkem podobného neobvyklého chování.

Každý z těch lidí měl tenhle miniaturní disk."

Poručík přitiskl nos na drátěnou klec, aby se na ně mohl lépe podívat. Ty drobné disky vypadaly jako víčka malých kontejnerů. Bylo jich tam asi dvacet.

"Z čeho to je?" zajímal se.

"To fakt nevím, ale jsou strašně těžký," řekl Alfred. Několikrát kýchl a vysmrkal se.

"Ukaž mi jeden," požádal ho Jesse. Protáhl ruku otvorem mezi dráty a chystal se jeden z nich zvednout. Alfred ho chytil za ruku.

89

"Pozor!" vykřikl. "Vypadají úplně hlad'ounce, ale píchají. Je to trochu divný, protože jsem na nich nenašel žádný ostrý výčnělek. Ale už jsem se o ně píchl několikrát. Bylo to, jako když mě píchne včela."

Jesse si vzal Alfredovu radu k srdci, vytáhl z kapsy pero a do jednoho disku jím strčil. Překvapilo ho, že se disk opravdu neposunul lehce. Jistě vážil víc, než Jesse předpokládal. Pokoušel se ho převrátit, ale nedařilo se mu to. Vzdal to.

"Asi ti nepomůžu," přiznal. "Nemám ani potuchy, co by to mohlo být."

"Díky, že ses na ně aspoň podíval," vypravil ze sebe Alfred mezi dalšími záchvaty kašle.

"Když se tak na tebe dívám, mám pocit, že je ti hůř, než když jsem před pár minutama přišel," řekl Jesse. "Měl bys jít radši domů."

"Už to tu vydržím," prohlásil Alfred. "Přišel jsem teprve v pět."

Jesse zamířil ke svému stolu. Chystal se věnovat další půlhodinu vyplňování formulářů. Ke stolu však nedošel.

Zaslechl za sebou další záchvat kašle a pak ránu.

Otočil se a zjistil, že Alfred zmizel. Doběhl zpět k pultu. Pak uslyšel rány, jako kdyby někdo kopal do skříněk. Natáhl se přes pult a podíval se dolů. Na zemi ležel Alfred, tělo měl prohnuté do oblouku a končetiny sebou škubaly v křečích. Vypadalo to na epileptický záchvat.

"Hej, kluci!" zakřičel Jesse. "Potřebuju pomoci! Tady, u pultu!"

Seskočil z pultu dovnitř a smetl většinu věcí, které na něm ležely, na zem.

Dolů se skutálelo i dvacet černých disků. Jesse se soustředil na Alfreda, a proto si nevšiml, že všechny disky dopadly na zem stejnou stranou.

Ze všeho nejdřív našel Alfredovy klíče a položil je na pult, aby ostatní mohli odemknout dveře klece a dostat se dovnitř. Sám měl od klece svůj vlastní klíč, ale ostatní ne. Pak vsunul Alfredovi mezi zuby papírový blok. Chystal se mu rozepnout vrchní knoflík u košile, když si všiml něčeho podivného.

Alfredovi vytékala z očí jemná pěna!

Poručík ten pohled tak vyděsil, že se rychle odtáhl a vstal. Nikdy nic takového neviděl. Bylo to jako pěna ve vaně!

Za okamžik se seběhli ostatní. Všichni s údivem zírali na přibývající pěnu.

"Co to má znamenat?" zeptal se jeden z policistů.

"Na tom teď nesejde," vyštěkl Jesse, který se jako první vzpamatoval z leknutí. "Zavolejte okamžitě sanitku!"

Zároveň s rachocením hromu se rozletěly dveře na pohotovost a sanitář vtačil dovnitř vozík s nemocným. Pár kroků za vozíkem spěchal Jesse Kemper. Alfred Kinsella ležel na vozíku a stále se zmítal v křečích. Obličej měl promodralý a z očí mu pořád vytékala pěna jako ze dvou lahví roztřepaného šampaňského.

Sheila, Pitt a Cassy vyběhli z pracovny, kde většinu dne diskutovali o všech případech chřipky, které se během dne objevily na pohotovosti. Doktorka Millerová zaslechl venku ruch a okamžitě vyběhla ven. Vrchní sestra ji předem informovala, že záchranka veze podivný akutní případ. Sanita hlásila stav nemocného, ještě než vyjela z policejní stanice.

.....e mně se to zdá nepochopitelné. Dělá věci, které by ho dřív ani nenapadly."

"Je to pravda," vložil se do hovoru Pitt. "Před týdnem byl radikálně proti chování velkých psů ve městě, a pak si jednoho pořídil."

"Ano, a ani se se mnou neporadil," postěžovala si Cassy. "A to bydlíme v jednom bytě. Ale proč se ptáte?"  
 "Je důležité vědět jestli se nakažení lidé snaží ten fakt utajit," vysvětlovala Sheila. "Musíme být diskrétní.  
 Ale měli bychom si sehnat jeden z těch černých disků."

"Můžeme to zkusit na tržišti," navrhl Pitt.

"Mohl bych přinést jeden z policejní stanice," řekl Jesse.

"Zkuste obojí," rozhodla Sheila. Vzála dvě vizitky a připsala na ně své telefonní číslo domů. Jednu podala poručíkovi a druhou Cassy a Pittovi. "Jakmile ten disk seženete, zavolejte mi. Ale chovejte se diskrétně. Mám obavy, abychom nezpůsobili zbytečnou paniku, pokud za tím nebude nic závažného."

Než se rozešli dal Pitt Sheile a Jessemu telefonní číslo do bytu svého bratrance. Vysvětlil, že tam bude s Cassy bydlet. Cassy se na něj tázavě podívala, ale neodporovala.

Pamatuješ sui, kudy se dostaneme k tomu stánku, kde jsme ty disky viiděli?Zeptal se Pitt. Vešli na tržiště téměř ve stejnou dobu jako včera. Rozsáhlé tržiště zaujímalo plochu nejméně dvou domovních bloků a díky rozčlenění na malé stánky bylo velmi nepřehledné.

# # g h & ' B C — ? - ů ú I J > š Ě Í @ A ” • ř á # # F G  
 úöďěćáŮ×ŇÍČĀř'ŽŞĄŸ-Š‡,}xsnid\_Z ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 C  
 ` a «-Ů Ů ů ú #

> š Ř  
 Á

f  
 úöďěćáŮ×ŇÍČĀř'ŽŞĄŸ-Š‡,}xsnid\_Z ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 g  
 □  
 Å  
 ó  
 ô  
 õ

w x Â Ã ### ## <# =# „# ..# -# -# ## \$# Č# É# ># š# Â# Ã# â# ã# ?# %o#  
 úöďěćáŮ×ŇÍČĀř'ŽŞĄŸ-Š‡,}xsnid\_Z ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 €# -# .# /# Ä# Í# 3# 4# 5# 6# úöďěćáŮ×ŇÍČĀř'ŽŞĄŸ-Š‡,}xsnid\_Z ] a b ]  
 a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ] a b ]  
 # G v Ž Ź ň ů < [ ÷ ú ö đ ě é á Ů × Ň Í Č Ā ř ' a ' Ž Ş Å  
 > - ' Š ‡ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ  
 #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ #đ  
 ,& 1 ,& 1 #& # &

& \$ a (& ě& ?& T î& #  
 #

a # MS Sans Serif # MT Symbol  
 î System# î Times New Roman CE #0 î Courier New CE 90

Sheila se podívala na Alfreda. Když uviděla tu pěnu na obličejí, nařídila, aby ho zavezli na vyšetřovnu rezervovanou pro infekční případy. Nikdy nic takového neviděla a nechtěla nic riskovat. Když se vozík vzdálil, požádala sestru, aby okamžitě přivolala neurologa.

Jesse ji chytil za rukáv.

"Vzpomínáte si na mě? Jsem poručík Jesse Kemper. Víte, co je seržantu Kinsellovi?"

Sheila se odtáhla.

"To bychom rádi zjistili. Pitte, pojdte se mnou, tohle bude zkouška ohněm.

Cassy, buďte tak hodná a odveďte poručíka do mé pracovny. V čekárně je nabito."

Cassy a Jesse sledovali, jak Sheila s Pittem spěchají za vozíkem na vyšetřovnu.

"Jsem rád, že nejsem doktor," prohlásil Jesse.

"Nejste sám," přidala se Cassy. Pak ukázala na Sheilinu pracovnu. "Pojďte se mnou. Ukážu vám, kde můžete počkat."

Čekání netrvalo dlouho. Za půl hodiny se Sheila s Pittem objevili ve dveřích.

Jejich výraz nevěstil nic radostného. Nebylo obtížné uhodnout, co se stalo.

"ez úspěchu?" zeptala se Cassy.

Pitt smutně přikývl.

"Vůbec nenabyl vědomí," informovala je Sheila.

"Byla to zase ta chřipka?" zeptala se Cassy.

"ejspiš, měl značně zvýšené lymfokiny," odpověděl Pitt.

"Co jsou k sakru ty lymfokiny?" zeptal se Jesse. "To ho zabilo?"

"Lymfokiny jsou součástí lidského obranného systému, který působí jako ochrana proti infekci," vysvětlovala Sheila.

"Jsou vlastně odpovědí na nemoc, ne její příčinou. Ale buďte tak hodný, řekněte mi, měl pan Kinsella nějaké chronické onemocnění? Třeba diabetes?"

"Neměl cukrovku," řekl Jesse. "Ale měl nějaké problémy s krví.

Opakovaně dostával transfuze."

"Můžu se na něco zeptat?" vmísila se náhle Cassy do hovoru. "Nezmínil se náhodou seržant Kinsella o takových černých discích, asi takhle velkých?" zeptala se a ukazovákem a palcem jedné ruky ukázala, jakou velikost má na mysli.

"Cassy," napomenul ji Pitt.

"Počkej," okřikla ho. "Nemáme co ztratit, a můžeme naopak hodně získat."

"O jakém disku to mluvíte?" divila se Sheila.

Pitt obrátil oči ke stropu.

"Už je to tady," vzdychl nešťastně.

"Máte na mysli disk, který je vespuu skoro plochý, nahoře je vyklenutý a na okraji má drobné výčnělky?" zeptal se Jesse.

"Přesně takový," souhlasila Cassy.

"Ano, ukazoval mi jich několik chvíli předtím, než dostal ten záchvat."

Cassy vrhla na Pitta vítězoslavný pohled. Už se netvářil zděšeně, ale zvědavě poslouchal.

"Neříkal, že by se o některý z nich píchl?" zeptal se Pitt.

"Ano, dokonce několikrát," přisvědčil Jesse. "Říkal, že je to divné, protože

91

na nich nenašel nic ostrého. A víte co? Teď jsem si vzpomněl, že kapitán Hernandez se také o jeden píchl!"

"Můžete mi říct, o jakých černých discích to mluvíte?" ozvala se Sheila.

"Jeden jsme našli před čtyřmi dny," začala Cassy. "Vlastně ho našel Beau.

Ležel na zemi na parkovišti a on ho zvedl."

"Byl jsem u toho," potvrdil Pitt. "Nevěděli jsme, co by to mohlo být.

Napadlo mě, zda to nevypadlo z auta."

"Oba to zkoumali a po pár minutách Beau řekl, že ho ta věc bodla," pokračovala Cassy. "Za pár hodin dostal chřipku."

"Nejdřív jsme na ten disk zapomněli," přiznal Pitt, "ale tady na pohotovosti jsem psal kartu malé holčičce, která měla chřipku, a ta říkala, že ji štípnul kámen."

"Vážně jsme o tom začali uvažovat teprve včera večer," převzala opět slovo Cassy. Popsala, co se stalo na tržišti.

Zmínila se i o tom modravém světle kterým, jak se oba s Pittem domnívali, zraněný prst zářil.

Když domluvila, rozhostilo se ticho.

Po chvíli se Sheila probrala.

"To zní naprosto bláznivě. Jak už jsem říkala, za normálních podmínek bych vás oba poslala na psychiatrii. Ale v současné době jsem ochotná věřit prakticky všemu."

"Povězte mi," otázel se Jesse. "Uvědomuje si Beau, že se změnil?"

"On tvrdí, že se nezměnil," odpověděla Cassy. "Al- C a - Ü ú

ś  
Á

g  
A  
ô  
ö

xÃ## =# ..# -# \$# É# š# ú   ö   đ   ě   ć   á   Ü   ×   Ñ   Í   Č   Ě   ŀ   ą   ´   Ž   Š   Å  
>   –   ‘   Š   ‡   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ  
#đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ  
é# ### T# €# .# /# Í# 4# 5# 6# ú   ö   đ   ě   ć   á   Ü   ×   Ñ   Í   Č   Ě   ŀ   ą   ´   Ž   Š   Å  
#đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ  
#đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ   #đ  
6# #   +#   ..... ## ## K#   @'ń   Normal   a   " A@'ň`~ " #Default Paragraph Font  
Đ   @#  
ř   ....   Ř   F# Microsoft

Word 6.0 Document MSWordDoc   đ9.q

"Pamatuju si, kde jsme nakupovali," řekla Cassy. "Když tam půjdeme, možná to snáz najdeme."  
"To je dobrý nápad," souhlasil.  
Stánek, kde kupovali rajčata, našli poměrně snadno.  
"Co jsme dělali pak?" ptal se.  
"Šli jsme koupit ovoce," připomněla mu. "Tímhle směrem," ukázala přes jeho rameno.  
Když našli stánek, kde kupovali ovoce, snadno si vzpomněli na cestu k blešímu trhu. Za pár minut stáli u stánku, který hledali. Bohužel byl prázdný.  
"Promiňte," zavelala Cassy na sousedního prodáváče. "Nevíte, kde bych našla majitele tohoto stánku?"  
"Marodi," odvětil prodáváč. "Mluvil jsem s ním ráno. Má chřipku, stejně jako spousta ostatních."  
"Děkuji," řekla Cassy nahlas a Pittovi pošeptala. "Co teď?"  
"Budeme doufat, že poručík Kemper měl větší štěstí."

Jesse se z nemocnice vrátil zpět na policejní stanici, ale chvíli váhal, než vešel dovnitř. Zpráva o Kinsellově smrti už jistě na stanici doletěla a lidé budou určitě rozrušení.

To nebyla vhodná doba na to, aby slídil v Alfredově kleci, obzvlášť pokud by tam byl i kapitán. Po tom, co vyslechl Cassy a Pitta, si uvědomil, jak divně se poslední dobou kapitán choval.

Jesse se rozhodl zajet nejdřív domů. Bydlel v malém domku necelé dva kilometry od policejní stanice. Od té doby, co mu před osmi lety zemřela žena na rakovinu prsu, žil sám. Měli dvě děti, ale obě se odstěhovaly do Detroitu.

Jesse si připravil jednoduchou večeři. Po několika hodinách začal uvažovat, zda už by se mohl vrátit na stanici, ale věděl, že to bude mnoha lidem připadat divné. Nikdy se na stanici v noci nevracel, pokud se nedělo něco opravdu mimořádného. Snažil se přijít na vhodnou výmluvu a uvažoval, zda Cassy s Pittem měli úspěch a nějaký disk už mají. Pokud ano, nemusel by se o nic pokoušet.

Sáhl do kapsy a vytáhl několik papírků. Na jednom z nich našel správné telefonní číslo. Vytočil ho. Sluchátko zvedl Pitt.

"Vybuchli jsme," přiznal. "Ten člověk, co ty disky prodával, onemocněl."

Ptali jsme se u jiných stánků, ale řekli nám, že trh jimi byl už tak zaplavený, že je nikdo nekupoval. Nikdo už je neprodává."

"Krucinál," zaklel Jesse.

"Vy jste taky žádný nesehnal?" zeptal se Pitt.

"Já jsem to ještě nezkoušel," přiznal Jesse. Náhle ho něco napadlo.

"Myslíte, že byste se mnou mohli zajet na stanici? Bude vám to asi připadat směšné, ale když tam přijdu sám, budou se všichni divit, co tam v noci dělám. Když tam přijdu s vámi a budu se tvářit, že něco vyšetřuju, bude to bez problémů."

"Já jsem pro," řekl Pitt. "Počkejte chvíli, zeptám se Cassy."

Jesse si pohrával se šňůrou od telefonu. Za okamžik se Pitt znovu ozval.

"Cassy je ochotná ke všemu, co by mohlo pomoci," oznámil. "Kde se sejdeme?"

"Vyzvednu vás " řekl Jesse."Ale přijedu až po půlnoci, chci, aby večerní parta byla už pryč. Během noční to bude jednodušší to je tam mnohem méně lidí." Čím víc o tom uvažoval, tím víc se mu ten nápad líbil.

Když Jesse zajel na parkoviště před policejní stanicí, bylo už čtvrt na jednu. Vypnul motor.

"Fajn, děcka," řekl. "Uděláme to takhle: vejdemme hlavním vchodem, vy projdete přes detektor kovu. Pak půjdeme k mému stolu. Když se vás kdokoliv zeptá, co tam děláte, řekněte, že idete se mnou. Jasný?"

"Je důvod se bát?" zeptala se Cassy. Nikdy si nemyslela, že bude mít něco společného s ředitelstvím policie.

"Ale vůbec ne," ujišťoval ji Jesse.

Vystoupili z auta a vešli na stanici. Když Pitt a Cassy procházeli detektorem, zaslechli část hovoru jednoho z



uniformovaných policistů: "Ano, madam. Přijedem co nejdřív. Ano, chápu, že vás mývalové mohou rušit, ale kvůli chřipce je nás tu hrozně málo..."

Za pár minut seděli u poručíkova stolu. Místnost byla prázdná.

"Vypadá to líp, než jsem čekal," pochvaloval si Jesse.

"Ideální čas vykrást banku," prohlásil Pitt.

"To není moc dobrý vtíp," kárala ho Cassy.

"Dobře, zajdeme do klece, kde by měly ty věci být," řekl Jesse. "Tady je moje pero, kdyby nás někdo vyrušil, zapíšu ho mezi zabavený materiál, jako by bylo vaše."

Pitt si vzal pero a všichni tři vstali.

Klec byla zamčená. Vnitřek osvětlovala jen lampa z haly, jejíž světlo pronikalo drátěným pletivem.

"Počkejte tu děcka," pokynul Jesse. Otevřel si dveře vlastním klíčem.

Rychlý pohled na podlahu stačil k tomu, aby zjistil, že tu někdo uklízel.

Všechno co shodil na zem, když přeskakoval pult, aby pomohl Alfredovi, bylo pryč. "Krucinál!" procedil mezi zuby.

"Děje se něco?" zeptal se Pitt.

"Někdo tu uklízel," vysvětlil jim. "Asi ty disky uložili do sáčků a těch je tu hromada."

"Co budete dělat?"

"Budu muset jeden po druhém otevřít," řekl Jesse. "Jinak to nepůjde."

Jesse se vrhl do práce. Trvalo to déle, než čekal. Musel sundat svorku otevřít sáček a podívat se dovnitř.

"Můžeme vám nějak pomoci?" zeptal se Pitt.

"Ale jistě, proč ne?" souhlasil policista. "Jinak tu budeme celou noc."

Oba mladí lidé vešli za poručíkem do klece a podle jeho příkladu začali otevírat sáčky.

"Musí tu někde být," bručel si našťavaně Jesse pod vousy.

Pokračovali v tichosti. Po dalších pěti minutách se Jesse zarazil a tiše řekl:

"Počkejte chvíli!"

Narovnal se, aby viděl přes pult. Měl dojem, že zaslechl kroky. To, co uvi-

94

děl, mu vyrazilo dech. Musel párkrát zamrkat, aby se ujistil, že to není přelud. Nebyl. Chodbou se k nim blížil kapitán.

Jesse se rychle sklonil dolů. "Propána," zašeptal. "Jde sem kapitán. Zalezte pod ten pult a nehejbejte se."

Jakmile se oba vtiskli pod pult, poručík se postavil. Kapitán byl ještě kus od něj, Jesse proto vyšel z klece a překřížil mu cestu.

"Strážník ve službě mi oznámil, že jste tady, Kempere," spustil kapitán.

"Co tu, proboha, děláte? Jsou skoro dvě!"

Jesse měl chuť zeptat se kapitána na totéž - bylo mnohem podivnější, že je tu právě on, ale raději si tu otázku odpustil.

"Jen jsem řešil nějakou drobnost týkající se dvou studentů," odpověděl.

"V kleci, kde je uložený všechen zabavený materiál?" divil se kapitán a snažil se vidět poručíkovi přes rameno.

"Ano, hledal jsem nějaký doličný předmět." A aby odvedl šéfovu pozornost jinam, dodal: To je hrozná tragédie s tím Kinsellou, vidíte?"

"Ale jakápak tragédie?" namítl kapitán. "Víte přece, že měl dlouho nějakou krevní chorobu. Jak je vám, Kempere?"

"Mně?" podivil se Jesse. Kapitánova odpověď ho notně překvapila.

"Samozřejmě že vám!" zopakoval kapitán. "Mluvím snad s někým jiným?"

"Mně je báječně," odpověděl "Díkybohu."

"To je divné," poznamenal kapitán. "Než půjdete pryč, zastavte se u mě v kanceláři, něco pro vás mám."

"Samozřejmě, kapitáne," přisvědčil Jesse.

Kapitán se mu ještě jednou podíval přes rameno a zamířil do své kanceláře.

Poručík se za ním chvíli díval a žasl nad tím, co slyšel.

Když kapitán zmizel z dohledu Jesse se vrátil do klece.

"Musíme rychle najít jeden z těch disků a pak ihned zmizet," řekl.

Cassy a Pitt se vysoukali ze svého úkrytu pod pultem. Všichni tři se znovu pustili do prohlížení sáčků.

"Už ho mám!" zaradoval se policista, když nahlédl do jednoho obzvlášť těžkého. "Konečně!" Chystal se ho vytáhnout ven.

"Nesahejte na něj!" vykřikla Cassy.

"Dával bych pozor," odpověděl.

"Ani nevíte, jak rychle vás může píchnout," vysvětloval Pitt.

"Dobře, ani se ho nedotknu," souhlasil Jesse. "Nechám ho v tom pytlíku."

Jenom to tady podepíšu a můžeme jít."

Za pár minut byli zpátky u poručíkova stolu v téměř prázdné kanceláři.

Jesse se podíval do prosklené šéfovy pracovny. Uvnitř se svítilo, ale kapitána neviděl.

"Podíváme se na tu věcičku," řekl. Sundal svorku a vysypal disk na podložku na stole.

"Vypadá docela nevinně," poznamenal. Stejně jako včera si vzal pero a disk mírně postrčil. "Nemá to žádný hrot ani otvor. Jak to může někoho bodnout?"

"V obou případech, které jsem viděl, měl dotyčný disk uzavřený v dlani nebo mezi prsty," poznamenal Pitt.

"Ale když to nemá žádný hrot ani otvor, nemůže to přece nic udělat!" pro-

95

testoval Jesse. "Možná že nejsou všechny stejné, některé píchají, jiné ne."

Vzal si brýle na čtení a naklonil se přímo nad disk. "Vypadá to jako naleštěný onyx, ale mň se to leskne." Špičkou prstu se dotkl vrcholu vypouklé horní plochy.

"To bych radši nezkoušel," varoval ho Pitt.

"Je studený," oznámil poručík a ignoroval Pittovo varování. "A krásně hladký." Opatrně sunul prst směrem k okraji a chystal se dotknout jednoho z těch malých výstupků, které lemovaly okraj. Vpředu někdo přibouchl zásuvku a Jesse nadskočil a rychle ucukl rukou.

"Jsem pěkně napnutý," omlouval se.

"Máte k tomu důvod," řekl Pitt.

Jesse se znovu prstem opatrně přiblížil k jednomu z těch malých výstupků.

Byl připraven ucuknout při jakémkoliv náznaku něčeho neobvyklého, ale nic se nestalo. Pokračoval po obvodu dál.

Když byl asi ve čtvrtině, stalo se něco podivného: na jednolitém povrchu disku se objevila sotva milimetrová skulinka. Byla na zevním okraji pod jedním z výstupků.

Jesse ucukl právě včas, aby zahlédl několik milimetrů dlouhou chromovanou jehličku, jež se vynořila z otvoru. Na jejím konci se objevila kapička nažloutlé tekutiny. V dalším okamžiku jehla zmizela a otvor se uzavřel.

To vše trvalo sotva vteřinu.

Tři páry očí se vzájemně hledaly, aby se ujistily, že viděly dobře.

"Viděli jste to?" zeptal se Jesse. "Nebo jsem se zbláznil?"

"Viděla sem to," řekla Cassy. "A tady máte důkaz. Na podložce zůstala mokrá kapka."

Jesse se opět naklonil nad stůl a s brýlemi na nose si prohlížel na disku místo, kde se před chvílí objevil otvor.

"Nic tam není vidět, ani náznak nějakého otvoru nebo spoje."

"Dejte pozor," varoval ho Pitt. "Ta tekutina může být infekční."

Jesse jako správný hypochondr nepotřeboval další varování. Vstal ze židle a couvl o několik kroků.

"Co s tím uděláme?"

"Potřebujeme nůžky a nějakou nádobu, která se dá pevně zavřít," prohlásil Pitt. "A pak nějakou dezinfekci."

"Co třeba skleničku od sušené smetany do kafe," navrhl Jesse. "Nevím, jestli tu najdu nějakou dezinfekci, ale podívám se do skříně. Nůžky jsou v horním šuplíku."

"Sklenička od smetany bude stačit," kývl Pitt. "Nemáte tu gumové rukavice "Ty by tu měly být," odpověděl Jesse.

"Hned se vrátím."

Poručík našel všechno, oč ho Pitt žádal. Pitt opatrně vystříhl kus papíru, na kterém byla vlhká skvrnka, a vsunul ho do skleničky. Stůl pod papírovou podložkou se zdál suchý, ale Pitt ho přece jen řádně oťel dezinfekcí. Rukavice i nůžky hodil do igelitového pytle.

"Myslím, že bychom měli zavolat doktorce Millerové," řekl, když se všim skončil.

"Ted'?" žasla Cassy. "Vždyť jsou dvě hodiny!"

"Myslím, že by to měla vědět co nejdřív," trval na svém. "Určitě bude chtít urychleně zjistit, co se z toho vzorku dá vykultivovat."

96

"Dobře, tak jí zavolejte," kývl Jesse. "Já se zatím zastavím za kapitánem."

Až se vrátím, řeknete mi, jestli vás mám odvézt domů nebo do nemocnice."

Jesse zamířil do kapitánovy kanceláře a v hlavě se mu honily zmatené nápady. V krátké době se stalo tolik bláznivých a nepochopitelných věcí, že mu z toho šla hlava kolem. Nejzáhadnější byla ta malá věčička, která se tak nečekaně otevřela. Bylo pozdě v noci a on se cítil pořádně unavený. Všechno mu připadalo neskutečné, i to, že jde ve dvě v noci do kanceláře za kapitánem.

Dveře byly otevřené. Jesse se zastavil na prahu. Kapitán seděl u stolu a psal, jako kdyby byl bílý den. Jesse si všiml, že vypadá lépe než celý poslední rok, přestože pracuje pozdě do noci.

"Promiňte, kapitáne," oslovil ho. "Chtěl jste se mnou mluvit."

"Pojďte dál," mávl šéf rukou, aby ho přivolal ke stolu, a usmál se. "Díky, že jste se zastavil. Jak se teď cítíte?"

"Jsem pořádně unavený, pane."

"Nejste nemocný?"

"Ne, bohudíky nejsem."

"Ten problém s těmi studenty jste vyřešil?"

"Ještě na tom pracuju."

"Chtěl jsem vás odměnit za vaši pečlivou práci." Kapitán otevřel prostřední zásuvku svého psacího stolu a vyndal z ní černý disk!

Jesse na něj zíral v němém úžasu.

"Vezměte si to jako symbol Nového začátku," řekl kapitán. Disk měl položený na dlani a podával mu jej.

Poručík propadl panice.

"Děkuji vám, pane, ale to nemůžu přijmout."

"Ale můžete," přesvědčoval ho kapitán. "Nevypadá to jako něco mimořádného, ale změní to váš život. Věřte mi."  
"Věřím vám, pane," nechťel odporovat Jesse. "Ale takovou věc si nezasloužím."  
"To je nesmysl," prohlásil kapitán. "Jen si to klidně vemte."  
"Ne, děkuji," odpověděl Jesse. "Jsem vážně unavený, jdu se trochu vyspat."  
"Já vám nařizuji, abyste si to vzal!" přikázal kapitán. V hlase se mu objevil podrážděný tón.  
"Dobře, pane." Jesse natáhl třesoucí se ruku. Vzpomněl si na tu malou lesknoucí se chromovanou jehličku. Uvědomil si, že se objevila po tom, co se dotkl okraje disku. Všiml si, že kapitán se okraje nedotýká, ale drží disk na natažené dlani.  
"Vezměte si to, příteli," řekl znovu kapitán.  
Jesse natáhl ruku dlaní vzhůru a přiložil ji vedle jeho dlaně. Kapitán se mu podíval do očí. Zornice měl zvětšené. Chvilí oba vyčkávali. Nakonec kapitán opatrně zvedl disk palcem a ukazovákem, tak aby se nedotkl jeho obvodu. Se stejnou opatrností ho položil Jessemu do dlaně.  
"Děkuji, šéfe," řekl Jesse. Na tu malou prokletou věc se radši ani nepodíval a rychle mizel.  
"Budete mi za to vděčný," volal za ním kapitán.  
Jesse doběhl rychle ke svému stolu. Děsil se, že by ho disk mohl každou

97

chvilí píchnout. Naštěstí se nic nestalo a Jesse ho opatrně sesunul na stůl.  
Disk se zarazil o svého dvojníka a vydal zvuk podobný nárazu biliárových koulí.  
"Co to proboha..." začal Pitt.  
"Ani se neptejte!" přerušil ho Jesse. "Ale jedno vám řeknu: kapitán není na naší straně!"

Sheila zvedla skleničku od smetany a podívala se na kousek papíru uvnitř.  
"To by mohlo být přesně to, co potřebujeme," pochvalovala si. "Ale řekněte mi, co se vlastně stalo."  
Cassy, Pitt i Jesse začali mluvit všichni najednou.  
"To ne!" přerušila je Sheila. "Hezky jeden po druhém."  
Cassy a Pitt zmlkli, Jesse vyprávěl, co se stalo a oni jen tu a tam něco doplnili. Když se Jesse dostal k tomu, jak se na straně disku objevil otvor, vytřeštil oči a názorně předvedl, jak rychle cukl rukou pryč.  
Sheila položila skleničku na stůl a prohlédla si jeden disk operačním mikroskopem.  
"Tahle situace je čím dál tím bláznivější," prohlásila. "Musím vám říct, že na povrchu toho disku není ani skulinka. Přisahala bych, že je to solidní kus něčeho, ať už čehokoliv."  
"Může to tak sice vypadat, ale není to tak," konstatovala Cassy. "Má to nějaký mechanismus, který to otevře. Tu díru jsme viděli všichni tři!"  
"I tu jehlu," dodal Pitt.  
"Kdo to mohl vyrobit?" uvažovala Cassy.  
Všichni čtyři se na sebe podívali a zmlkli. Cassyina řečnická otázka je zarazila.  
"No, na to asi nenajdeme odpověď, dokud nezjistíme, co je v té tekutině, která se vsákla do papíru," řekla po chvíli Sheila. "Problém je v tom, že se na to budu muset podívat sama. Hlavní laborant už řekl řediteli o té návštěvě z hygienické stanice. Nikomu z laboratoře se nedá věřit."  
"Měli bychom se spojit s dalšími lidmi," poznamenala Cassy.  
"Chtělo by to nějakého virologa," uvažoval Pitt.  
"Když uvážíme, jak dopadl ten epidemiolog z Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice, nebude to snadné," pochybovala Sheila. "Těžko na první pohled zjistíme, kdo tu chřipku už prodělal a kdo ještě ne."  
"To poznáme jen na lidech, které dobře známe," řekl Jesse. "Uvědomil jsem si, že se kapitán chová divně, jenom jsem netušil proč."  
"Ale to, že nevíme, kdo už tu chřipku prodělal a kdo ještě ne, nesmí být výmluva. To bychom jen seděli a nic nedělali. Musíme ostatní varovat. Známe dva lidi, kteří by nám mohli pomoci, ona je viroložka a on je fyzik," podotkla Cassy.  
"To zní jako ideální dvojice, ovšem za předpokladu, že se ještě o žádný disk nepíchli," řekla Sheila.  
"To bych mohla zjistit," prohlásila Cassy. "Jejich syn je v jedné ze tříd, kde mám praxi. Tuší, že se něco děje, protože rodiče jeho dívky se chovají podivně - nepochybně jsou nakažení."

98

"To je opravdu důvod ke znepokojení," souhlasila Sheila. "Z toho, co nám Jesse řekl o kapitánovi, jsem získala pocit, že nakažení lidé mají touhu tu nemoc šířit jako písmo svaté!"  
"Amen," dodal Jesse. "Kapitán se tím vážně netajil. Nutil mi ten černý disk, ať jsem se vymlouval, jak jsem chtěl. Zcela určitě si přál, abych se nakazil."  
"Musíme dávat pozor," souhlasila Cassy, "a chovat se maximálně diskrétně."  
"Dobrá, zkusíme to," řekla Sheila. "Já se zatím pokusím o té tekutině něco zjistit."  
"Co uděláme s těmi disky?" zeptal se Jesse.  
"Spíš bych se zeptal, co dělají ty disky s náma," opravil ho Pitt. Díval se na ten, který ležel pod mikroskopem.

99

Kapitola 12  
9.00

Bylo nádherné ráno s jasně modrou oblohou bez mráčku. Hory se zubatými vrcholky se v dáli třpytily jako krystaly ametystu zalité zlatem.

U brány pozemku se vytvořil hlouček čekajících. Byli tam lidé různého věku a nejrozmanitějších povolání: od mechaniků po vědce, od žen v domácnosti po ředitele společností, od studentů po univerzitní profesory. Všichni byli dychtiví, veselí a překypující zdravím. V celé skupince vládla přátelská a slavnostní atmosféra.

Beau vyšel z domu s Kingem po boku, sestoupil po schodech, přešel asi dvacet metrů a otočil se. To, co uviděl, ho velmi potěšilo. Na průčelí zámku se přes noc objevil velký plakát, na němž stálo: "Institut Nového začátku vás vítá!" Beau přelétl očima celé okolí. Za posledních čtyřadvacet hodin dokázal neuvěřitelně mnoho. Byl rád, že nepotřeboval spát, stačilo mu jen na chvíli si zdřímnout. Jinak by to vše nemohl stihnout.

Když se procházel ve stínu stromů nebo po sluncem zalitých loukách, viděl okolo pobíhat tucty psů rozličných ras. Většinou to byli velcí psi a běhali volně, bez vodítek. Potěšilo jej, když si všiml, jak jsou bystří a sledují, co se kolem děje.

Vesele se vrátil na terasu a přidal se k Randymu.

"To je ono," pronesl pochvalně. "Můžeme začít."

"Pro Zemi je to nezapomenutelný den," odpověděl Randy.

"Pustíme dovnitř první skupinu," rozhodl Beau. "Může začít pracovat v tanečním sále."

Randy vyndal z kapsy mobilní telefon, zvolil číslo a požádal jednoho ze svých zaměstnanců, aby otevřel bránu. Za okamžik on i Beau zaslechli hlasitý jásot. Z místa, kde stáli, na bránu neviděli, ale slyšeli, jak se lidé hlasitě radují, když vstupují dovnitř.

Dav se před terasou shlukl do oblouku a hučel vzrušením.

Beau vztyčil ruku jako římský vojevůdce a v tom okamžiku všichni umkli.

"Vítejte!" zavolal. "Toto je Nový začátek! Všichni jsme jeho svědky, všichni sdílíme stejné myšlenky a vnímáme stejné obrazy. Všichni víme, co se od nás očekává. Udělejme to!"

Z davu se ozval potlesk ajásot. Beau se obrátil na Randyho. Ten zářil a tleskal spolu s ostatními. Beau mu pokynul, aby vešel dovnitř, a následoval ho.

"To je přímo ohromující pocit!" rozplýval se nadšeně Randy, když krácel k vyzdobenému tanečnímu sálu.

"Je to jako jeden mohutný živý organismus," potvrdil chápavě Beau.

Oba muži vstoupili do rozlehlého prosluněného sálu a postavili se k jedné ze stěn. Dav lidí je následoval a zaplnil celý sál. Pak, jako by přesně plnili nevyřčený pokyn, začali sál rozebírat.

100

Cassy s úlevou vydechla, když jí dveře otevřel Jonathan. Když u Sellersových zazvonila, byla připravena na nejhorší a předpokládala, že ji nejspíš přijde otevřít Nancy.

Slečno Winthropová!" uvítal ji Jonathan překvapeně i nadšeně zároveň. "

"Tys mě poznal i mimo školu? To mě překvapuje!" usmála se Cassy.

"Samozřejmě že jsem vás poznal," dostal ze sebe Jonathan. Musel se soustředit, aby mu oči neskouzly níž po jejím krku. "Pojďte dál!"

"Máš doma rodiče?" chtěla vědět.

"Máma je doma."

Cassy se zadívala Jonathanovi do tváře. Vlasy mu spadaly do čela, oči mu nejistě těkaly z místa na místo - vypadal naprosto normálně. I jeho oblečení bylo stejné jako obvykle - měl na sobě volné tričko a džíny, které mu padaly z pasu až na boky.

"Jak se má Candee?" zeptala se ještě Cassy.

"Od včerejška jsem ji neviděl."

"Co její rodiče?" pokračovala.

Jonathan se jízlivě zasmál: "Jsou naprosto střelení. Máma si šla promluvit s Candeeinou matkou, ale nebylo to k ničemu."

"A tvoje maminka?" vyptávala se dál Cassy. Snažila se dívat Jonathanovi do očí, ale bylo to stejně náročné, jako sledovat pingpongový míček při hře.

"Máma se má skvěle. Proč?"

"Spousta lidí se v poslední době chová divně. Víš, třeba zrovna Candeeini rodiče nebo pan Partridge."

"Jo, to máte pravdu," souhlasil Jonathan. "Ale máma ne."

"A tatínek?"

"Ten je taky v pořádku," odpověděl Jonathan.

"Výborně," oddechla si Cassy. "V tom případě to tvoje pozvání přijímám."

Přišla jsem si promluvit s tvoji maminkou."

Jonathan za ní zavřel dveře a pak zařval z plných plic, že je dole návštěva.

Jeho hlas se odrazil od okolních zdí, až Cassy poskočila. Přestože se snažila chovat normálně, byla napjatá jako struna.

"Chcete přinést něco k pití?" zeptal se Jonathan.

Dřív než mohla odpovědět, objevila se Nancy Sellersová u zábradlí nad schodištěm. Měla na sobě opané džíny a volnou halenku.

"Kdo je to, Jonathane?" zeptala se. Viděla příchod, ale slunce jí svítilo do očí, takže jí neviděla do tváře.

Jonathan zakřičel jméno a naznačil Cassy, aby ho následovala do kuchyně.

Než stačila dosednout, vcházela Nancy do dveří.

"To je překvapení," zvolala. "Nedáte si kávu?"

"Ráda," přikývla Cassy. Prohlížela si Nancy, jež pokynula Jonathanovi, aby připravil šálky, zatímco ona se starala o konvici s kávou. Cassy měla pocit, že se chová stejně, jako když ji viděla poprvé.

Začala se pomalu uklidňovat. Když však Nancy natáhla ruku s konvicí a začala nalévat kávu, zděsila se. Měla na ukazováčku čerstvou náplast. Jakékoliv drobné zranění na ruce mohlo znamenat nebezpečí. Cítila, jak se jí rozbušilo srdce.

101

"Čemu vděčíme za vaši návštěvu?" zeptala se Nancy a přitom si nalévala také šálek kávy pro sebe.

Cassy se zakoktala: "Co... co to máte na prstě?"

Nancy se podívala na náplast, jako by na ni už dávno zapomněla.

"Trochu jsem se řízla," odpověděla.

"V kuchyni?" vyptávala se Cassy.

Nancy se na ni upřeně zadívala.

"Záleží na tom?" zeptala se překvapeně.

"No...", koktala Cassy "vlastně ano. Moc na tom záleží."

"Mami, slečna Winthropová přišla kvůli těm lidem, co se tak změnili," ozval se Jonathan a pomohl tak Cassy z trapné situace. "Viš, jako třeba Candeeina matka. Já už jsem jí řekl, že jsi s ní mluvila a že ti připadala praštěná."

"Jonathane!" rozzlobila se Nancy. "Viš, že jsme se dohodli, že nebudeme o Taylorových nikde nic vykládat, aspoň do té doby..."

"Já se obávám, že nemůžeme na nic čekat," přerušila ji Cassy. Nancyin výbuch ji utvrdil v tom, že opravdu nepatří mezi nakažené. "Lidé v celém městě se strašně rychle mění, nejde jen o Taylorovy. Možná že se to děje i v jiných městech. To zatím nevíme. Způsobuje to onemocnění podobné chřipce a pokud víme, přenášejí ho takové malé černé disky, které lidi píchnou do ruky."

Nancy zírala na Cassy.

"Máte na mysli černý disk, který je uprostřed vyklenutý a má asi čtyři centimetry v průměru?"

"Ano, přesně takový," potvrdila Cassy. "Vidělajste ho? Máje spousta lidí."

"Chtěla mi ho dát Candeeina matka. Proto jste se mě ptala na tu náplast?"

Cassy přikývla.

"Byl to nůž. Chtěla jsem rozkrojit hodně vypečenou bagetu," upřesnila Nancy.

"Promiňte, že jsem tak podezírává," omlouvala se Cassy.

"Myslím, že za daných podmínek je to pochopitelné. Ale proč jste přišla za mnou?"

"Chtěla jsem vás požádat o pomoc," vysvětlovala Cassy. "Je nás pár, taková malá skupinka lidí, kteří se snaží přijít na to, co se vlastně děje. Ale potřebujeme pomoc. Máme trochu jakési tekutiny z jednoho z těch disků, a protože jste viroložka, napadlo nás, že si s ní budete umět poradit."

Máme strach použít nemocniční laboratoř, protože v nemocnici už je spousta nakažených lidí."

"Máte podezření, že se jedná o virus?" zeptala se Nancy.

Cassy pokrčila rameny.

"Nejsem lékař, ale to onemocnění vypadá jako chřipka. Nevíme vlastně nic přesného ani o těch discích. Mysleli jsme, že v tom by nám mohl pomoci váš manžel. Nevíme, jak ta věc funguje, ani z čeho je vyrobená."

"Budu si o tom muset s manželem promluvit," odpověděla Nancy. "Můžu se s vámi nějak spojit?"

Cassy jí dala telefon do bytu Pittova bratrance, kde už strávila jednu noc.

Dala jí i telefonní číslo na doktorku Millerovou.

102

"Dobře," souhlasila Nancy, "ozvu se vám během dneška."

Cassy se zvedla.

"Děkuji vám, ajak už jsem říkala, opravdu vás moc potřebujeme. Ta nemoc se šíří jako mor."

Na ulici byla tma, jen tu a tam svítily pouliční lampy. V dálce se objevili dva muži vedoucí dva mohutné německé ovčáky. Muži i psi se chovali, jako by hlídali ulici - otáčeli neustále hlavy ze strany na stranu, jako by něco hledali. Pak přijel tmavý vůz. Zastavil. Postranní okno sjelo dolů a objevila se bledá tvář jakési ženy. Oba muži se u ní zastavili, dívali se na ni, ale nikdo nepromluvil. Bylo to, jako by komunikovali beze slov. Za několik minut se okno zavřelo a auto se znovu rozjelo.

Muži pokračovali v cestě. Když jeden z nich procházel pod oknem, z něhož je Jonathan opatrně pozoroval, vypadalo to, jako by se mu v očích odráželo jakési modré světlo.

Jonathan se instinktivně odtáhl od okna a pomalu spustil závěs. Nebyl si jistý, zda ho muž na ulici zahlédl, nebo ne.



Po chvíli odtáhl opatrně prstem okraj závěsu a vytvořil jen nepatrnou skulinku. Stál ve tmě, nebál se, že by ho mohlo prozradit světlo.

Podíval se škvírou ven. Viděl, že muži pokračují v cestě a chovají se stejně jako dřív. S úlevou vydechl. Neviděli ho. Znovu pustil závěs, vyšel z koupelny a připojil se k ostatním v obývacím pokoji. Byl s rodiči v bytě, kde v současné době bydlel Pitt s Cassy. Šlo o velký byt se třemi ložnicemi v domě se zahradou. Jonathanovi se líbil. V bytě bylo několik akvárií a spousta tropických rostlin.

Jonathan uvažoval, zda má všem vyličit, co právě viděl, ale všichni měli spoustu práce. Všichni kromě jeho otce. Ten stál u krbu a loktem se opíral o římsu. Měl stejný výraz, jaký Jonathan vidal v okanzíku, kdy ho požádal o pomoc s matematikou.

Jonathan se seznámil se všemi lidmi v bytě. Černého policistu už viděl a dobře si ho pamatoval. Byl u nich ve škole a vyprávěl jim o práci u policie.

Doktorku Sheilu Millerovou viděl poprvé, ale držel si od ní odstup. Až na to, že měla blond vlasy, mu připomínala zlou čarodějnici ze Sněhurky, kterou si pamatoval z dětství. Nebylo na ní nic příjemně ženského jako na Cassy.

Dlouhé nehty to nemohly zachránit, obzvlášť když je měla namalované poměrně tmavým lakem.

Cassyin přítel Pitt byl docela prima, ale Jonathan na něj trochu žárlil.

Nevěděl, zda s Cassy chodí v pravém slova smyslu, ale pochopil, že spolu bydlí v jednom bytě. Toužil mít postavu jako Pitt a vlasy ještě o odstín černější než on, pokud se to Cassy líbí.

Sheila si odkašlala.

"Shrňme si to," pronesla. "Setkali jsme se s infekčním agens, které se rychle šíří i na morčata, ale neprokázali jsme u nich žádné mikroorganismy, jme-

103

novitě žádné viry. Onemocnění se nepřenáší vzdušnou cestou, jinak bychom byli infikovaní všichni. Přinejmenším bych byla infikovaná já, protože jsem poslední dny prakticky neopustila pohotovost, kde se to postiženými lidmi jen hemžilo a všichni kýchali a kašlali jeden přes druhého."

"Zkusila jste naočkovat nějakou tkáňovou kulturu?" zeptala se jí Nancy.

"Ne," zavrtěla Sheila hlavou. "Nemám s takovou prací zkušenosti."

"Takže jste přesvědčená, že se to onemocnění šíří parenterálně?" ptala se dál Nancy.

"Přesně tak," souhlasila Sheila. "Působením těch černých disků."

Oba disky ležely v odklopené nádobě na konferenčním stolku. Nancy vzala do ruky vidličku a začala jeden posunovat po dně, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Pokusila se ho převrátit, ale vzhledem k tomu, že se jí to bez pomoci druhé ruky nedařilo, a sahát na disk nechtěla, vzdala to.

"Neumím si představit, jak tahle věc může někoho píchnout. Je naprosto hladká!"

"Ale docela určitě může," ujistovala ji Cassy. "Viděli jsme to."

"Na okraji se otevře malá skulina," vysvětloval Jesse, vzal do ruky vidličku a ukazoval na disk, kde se otvor objevil.

"A zevnitř se vynoří tenká chromovaná jehlička."

"Nevidím žádné místo, kde by se mohl otevřít nějaký otvor," odporovala stále Nancy.

Jesse pokrčil rameny.

"My jsme nad tím taky kroutili hlavama," ujistil ji.

"To onemocnění je naprosto unikátní," ozvala se opět Sheila. "Příznaky připomínají chřipku, ale inkubační doba po bodnutí je sotva pár hodin. Celý průběh nemoci je také velmi rychlý a trvá zase jen několik hodin. Pouze u lidí, kteří trpí nějakou chronickou chorobou, jako třeba diabetem, je průběh jednoznačně smrtelný."

"Stejně tak u lidí s onemocněním krve," dodal Jesse a zavzpomínal na Alfreda Kinsellu.

"Ano, to je pravda," potvrdila Sheila.

"Zatím se nikomu nepodařilo virus izolovat," doplnil Pitt.

"Ano, to je také pravda," souhlasila Sheila. "Nejzajímavějším, ale také nejzávažnějším aspektem toho onemocnění je změna osobnosti, která nastane po uzdravení. Lidé dokonce tvrdí, že se po prodělané nemoci cítí líp než před ní."

Většina z nich se začne zabývat problematikou životního prostředí. Je to tak, Cassy?"

Cassy přikývla.

"Přistihla jsem svého snoubence, jak se uprostřed noci baví s naprosto cizími lidmi. Když jsem se ho zeptala, o čem s nimi mluvil, odpovídal, že o životním prostředí. Nejdřív jsem si myslela, že si ze mě dělá legraci, ale nedělal."

"Jay Taylorová mi vyprávěla, že mají každou noc doma návštěvy a zabývají se otázkami životního prostředí," ozvala se Nancy "Zmínla se i o zániku tropických deštných pralesů."

"Počkejte chvíli!" přerušil je Eugene. "Jako vědec začínám mít pocit, že tu slyším jen samé dohady a povídky."

Nepřeháníte to?"

104

"To ne," odporovala Cassy. "Pozorovali jsme, jak se disk otevřel a spatřili jsme i tu jehlu. Viděli jsme, jak disk několik lidí bodnul."

"O to nejde," pokračoval profesor, "ale nemáte žádný vědecký důkaz, že to bodnutí způsobí tuhle nemoc."

"Nemáme moc důkazů, ale ta morčata se nakazila, ozvala se Sheila. "To víme jistě."

"Musíte prokázat jednoznačnou souvislost," odporoval stále fyzik. "Musíte to prokázat vědecky. Jinak nemůžete mluvit o ničem konkrétním. Potřebujete reprodukovatelné důkazy."

"Máme tyhle černé disky," prohlásil Pitt. "Ty jsou konkrétní."

Eugen se odpoutal od krbové římsy, došel ke stolku a sklonil se nad disky.

"Pochopte mě, vy se mě snažíte přesvědčit, že v téhle jednoduché hmotě se objevil otvor, a to v místě, kde není ani mikroskopický náznak pantu nebo spoje."

"My víme, že to zní bláznivě," souhlasil Jesse. "Já bych tomu sám nevěřil, ale viděli jsme to všichni tři. Bylo to, jako by se otevřel miniaturní zip a pak se zase zavřel."

"Právě mě něco napadlo," ozvala se Sheila. "V nemocnici jsme měli neobvyklou příhodu: jeden muž z úklidové čtyř zemřel a v ruce měl nevysvětlitelnou kulatou díru. Místnost, kde zemřel, byla podivně zničená, kovové předměty zkroucené do bizarních tvarů. Vy si na to jistě vzpomínáte, Jesse."

Byl jste tam?"

"Samozřejmě že si vzpomínám," přitakal Jesse. "Uvažovalo se dokonce o záření, ale žádné se nepotvrdilo."

"V tom pokoji ležel můj snoubenec," hlesla Cassy.

"Pokud i tato příhoda souvisí s těmi černými disky, je to větší problém, než jsme si mysleli."

Všichni kromě Eugena, který se znovu opřel o krbovou římsu, zírali na dva černé disky na stolku a nechtěli věřit tomu, co je napadlo. Po chvíli promluvila Cassy: "Mám dojem, že nás všechny napadlo totéž, ale bojíme se to vyslovit. Já to řeknu nahlas: Je možné, že tyhle disky nejsou zdejší, je možné, že nepocházejí z téhle planety."

Eugene netrpělivě a pohrdavě vzdychl. Ostatní přijali Cassyin výrok bez komentáře. Bylo slyšet jen tikot hodin a dech všech přítomných. Venku zatroubilo auto.

"Když o tom tak uvažuji," ozval se Pitt, "tu noc před tím, než Beau našel jeden z těch disků, mi vybuchla televize."

Řada studentů přišla o televize, rádia, počítače nebo o jinou elektroniku, která byla v tu dobu zapnutá."

"V kolik to bylo?" zeptala se Sheila.

"Deset patnáct," odpověděl Pitt.

"V tu dobu mi shořelo video," konstatovala.

"A mně vybuchlo rádio," přidal se Jonathan.

"Jaké rádio?" podivila se Nancy.

"Ne moje, ale Timovo autorádio," opravil se Jonathan.

"Myslíte, že všechny tyhle události nějak souvisí s těmi černými disky?" zeptal se Pitt.

105

"Je to jen nápad," řekla opatrně Nancy. "Eugene, vysvětlil se tenkrát ten problém, kdy se uvažovalo o silném záření?"

"Ne, nevysvětlil," připustil profesor. "Ale to bych nechtěl použít jako důkaz k podpoře nějaké bláznivé teorie."

"Já nevím," uvažovala Nancy, "ale je to podezřelé."

"Jé!" ozval se Jonathan. "To by znamenalo, že mluvíme o mimozemském viru! To je fantastický!"

"Vůbec ne fantastické," krotila ho Nancy. "Bylo by to děsivé."

"No tak," okřikla je Sheila. "Nesmíme zas tolik fantazírovat. Když začneme dělat předčasné závěry a hovořit o virovém klonu Andromeda, sotva se k nám někdo přidá, aby nám pomohl."

"To považuji za rozumné," souhlasil Eugene. "Když vás poslouchám, mám dojem, že jste spolek paranoidních bláznů!"

"Ať už ta choroba pochází z vesmíru nebo ze Země, faktem zůstává, že tu je," upozornil je Jesse. "Myslím, že o tom se nemusíme dohadovat. Měli bychom se spíš snažit o ní zjistit co nejvíce a zkusit, jestli ji můžeme nějak ovlivnit. Nemáme času nazbyt. Ta nemoc se šíří strašně rychle, za chvíli může být pozdě!"

"V tom s vámi naprosto souhlasím," přisvědčila Sheila.

"Pokud je virus v tomhle vzorku, pokusím se ho izolovat," řekla Nancy.

"Můžu to udělat ve své vlastní laboratoři. Nikdo se mě nebude na nic ptát."

Jestliže prokážeme virus, můžeme to ohlásit hlavnímu hygienikovi do Washingtonu."

"Pokud v té době nebude už také nakažený," ozvala se skepticky Cassy.

"To je děsná myšlenka," zhrozila se Nancy.

"No nemáme na vybranou," prohlásila Sheila. "Eugene má pravdu, že nemůžeme nic vykřikovat, dokud nemáme v ruce aspoň nějaké důkazníky, kdo by nám nevěřil."

"Pokusím se virus izolovat hned ráno," ujistila je Nancy.

"Mohli bych vám nějak pomoci?" zeptal se Pitt. "Dělal jsem chemii, ale zabýval jsem se i mikrobiologií a pracoval jsem v nemocniční laboratoři."

"Jistě," souhlasila Nancy. "Všimla jsem si, že se lidé v Serotec Pharmaceuticals chovají divně, nevím, komu bych mohla věřit."

"Rád bych vám nabídl, že se pokusím zjistit, co je to vlastně za disky," ozval se Jesse. "Ale nevím, čím začít."

"Vezmu si je do laboratoře," prohlásil Eugene. "I kdybych vám jen dokázal, že nejsou z Andromedy, bude to k něčemu dobré."

"Nesahejte na okraj," varoval ho Jesse.

"Nebojte se," uklidňoval ho profesor. "Máme možnost s nimi manipulovat, jako kdyby byly radioaktivní."

"Škoda že si nemůžeme promluvit s někým z těch nakažených lidí," uvažoval Jonathan. "Mohli bychom se jich zeptat, co se s nimi děje. Možná že to vědí."

"To by bylo příliš riskantní," oponovala Sheila. "Máme důvod věřit, že se snaží aktivně získat další lidi. Přejí si, aby byli

všichni infikovaní. Mohli by nás dokonce považovat za nepřátele."

106

"Máte pravdu, že se snaží nakazit ostatní," souhlasil Jesse. "Myslím, že třeba náš kapitán aktivně vyhledává lidi, kteří ještě nejsou nakaženi."

"Mohlo by to být nebezpečné, ale na druhé straně by nám to pomohlo objasnit spoustu otázek," ozvala se Cassy. Zadívala se do prázdna a bylo vidět, že ji něco napadlo.

"Cassy!" vykřikl Pitt. "Tebe něco napadlo, vid'š? Nelíbí se mi, jak se tváříš."

107

Kapitola 13

6.30

"Ti lidé jdou se mnou," řekla Nancy Sellersová. Stála spolu se Sheilou a Pittem u stolu noční bezpečnostní služby v hale Serotec Pharmaceuticals. Hlídač si prohlížel Nancyinu identifikační kartu. Musela ji už jednou použít, když vjížděla na vyhrazené firemní parkoviště.

"Vy nemáte žádnou identifikační kartu s fotografií?" zeptal se hlídač Sheily a Pitta. Oba mu předložili řidičské průkazy. Pak všichni tři zamířili k výtahu.

"Bezpečnostní služba je po té sebevraždě trochu moc důkladná," omlouvala se Nancy. Chtěla začít co nejdřív, než přijdou všichni laboranti do práce.

Vyšlo to. Byli na pracovišti první, celé čtvrté patro bylo dosud prázdné. Čtvrté patro sloužilo výhradně jako biologické výzkumné pracoviště. Na jednom konci byl malý zvěřinec s laboratorními zvířaty.

Nancy odemkla svou vlastní laboratoř, a když všichni tři vstoupili dovnitř, opět dveře zamkla. Nepřála si, aby je někdo vyrušoval.

"Dobrá," prohlásila pak, "oblékneme si ochranné oblečení a štíty. Máte nějaké dotazy?"

Sheila ani Pitt se na nic neptali.

Nancy je odvedla do boční místnosti, v níž byla malá šatna. Půjčila jim ochranné oděvy a nechala je převléknout. Sama se převlékla také.

Když se opět sešli v laboratoři, vyzvala je: "Teď mi dejte ty vzorky."

Sheila jí podala sklenici od smetany s kouskem papíru a několik krevních vzorků pacientů, kteří onemocněli chřipkou.

Vzorky byly odebrány v různých stadiích nemoci.

"Dobře," kývla Nancy a nedočkavě si mmla ruce v gumových rukavicích.

"Ukážu vám, jak naočkovat tkáňové kultury."

"Můžeš mi říct kdes tu věc vzal?" zeptal se Eugena jeho podřízený Carl Maben, který na katedře fyziky pracoval jako vědecký aspirant.

Eugene se podíval tázavě na Jesseho Kempera, jehož vzal s sebou, aby se mohl podívat na analýzu jednoho z černých disků. Poručík odpověděl, že je to předmět zabavený osobě zadržené pro podezřelé chování.

Eugena i Carla to zaujalo.

"Detaily neznám," vysvětlil jim Jesse.

Oba fyzikové se zatvářili zklamaně.

"Ale můžu vám prozradit, že toho muže zatkli za milování se v parku."

"Páni! To je neuvěřitelné, jak jsou lidé ochotni riskovat," divil se Carl.

"Já bych považoval za nebezpečné v noci do parku jen vkročit, natož se tam milovat."

"To nebylo v noci," upřesňoval Jesse. "Stalo se to v poledne."

"To muselo být trapné," poznamenal Eugene.

"Oni se trapně necítily" ušklíbl se Jesse. "Byli naštvaní, že je někdo vyrušuje. Tvrdili, že by se policie měla víc zajímat o exhalace a skleníkový efekt."

Eugene i Carl se rozesmáli.

Jakmile Jesse tu historku dovyprávěl, uvědomil si, jak mu připomíná vše-

108

řejší diskuzi o nakažených lidech, kteří projevují intenzivní zájem o životní prostředí. Možnost, že by ti polední milenci patřili mezi nakažené, ho dosud nenapadlo.

Carl obrátil pozornost na aktuální problémy. Upozornil Eugena: "Obávám se, že takhle nic nezjistíme." Ostřelovali černý disk za zvláštní zástěnou speciálním laserem, aby z něj získali několik molekul k prozkoumání. Připraven byl i plynový chromatograf, který měl analyzovat případně uvolněné plyny.

Laser však byl v daném případě neúčinný.

"Vypni ten laser," přikázal profesor.

V okamžiku, kdy Carl vypnul hlavní vypínač, paprsek světla zmizel. Oba vědci si s údivem prohlíželi ten malý odolný disk.

"To je ale tvrdohlavec," usmál se Carl. "Z čeho myslíš, že je?"

"Nemám tušení," přiznal Eugene. "Ale určitě na to přijdu. Doufám, že ten, kdo má ten materiál na svědomí, si ho dal patentovat. Pokud ne, udělám to já."

"Co zkusíme teď?" zeptal se Carl.

"Diamant," rozhodl Eugene. "Obrousíme kousek disku, prach zkusíme zpracovat tepelně a plyny můžeme analyzovat chromatograficky."

Cassy spolkla anacid a vyšla z letištní haly. Postavila se do fronty na taxíky. Od okamžiku, kdy se ráno probudila, byla nervózní. Čím víc se blížila k Santa Fe, tím byla její nervozita větší. Průvodní projevy nervozity zhoršila kávou, kterou si dala v letadle. Teď měla pocit, že má v žaludku kámen.

"Kam to bude, slečno?" zeptal se řidič taxíku.

"Víte něco o Institutu pro Nový začátek?" zeptala se.

"Ale jistěže vím," odpověděl řidič. "Je to docela nový zařízení, ale vozím tam nejmíň půlku svých zákazníků. Jedete tam taky?"

"Ano, prosím," odpověděla. Opřela se a nezáčastně sledovala krajinu kolem. Pitt byl rezolutně proti tomu, aby za Beauem jela, ale ona si to vzala do hlavy a nebyla ochotná to vzdát. Věděla, že tato cesta skrývá značné nebezpečí, upozornila ji na to i Sheila, ale nevěřila, že by jí mohl Beau nějak ublížit.

"Vysadím vás tady u brány," ozval se řidič, když dojezdi k pozemku Institutu.

"Dovnitř se nesmí, nechtějí tam žádný výfukový plyn. Ale je to jen kousek, pár set metrů."

Cassy zaplatila a vystoupila. Za plotem byla nedotčená příroda. Plot byl vysoký a bílý jako kolem farmy, kde pěstují koně. Příjezdovou cestu přetínala mohutná brána, byla však otevřená.

Stáli před ní dva mladí muži přibližně jejího věku. Oba byli opálení a překypovali zdravím. Přivětivě se usmívali. Když se však přiblížila, jejich výraz se nijak nezměnil. Cassy měla dojem, že mají rysy ztuhlé do jedné usměvavé grimasy.

Přestože úsměvy obou mužů působily strojeně, byli velice ochotní. Když jim řekla, že doufá v setkání s Beauem Starkem, ujistili ji, že ji naprosto chápou, a ukázali jí cestu k domu.

Rozhovor s hlídači ji poněkud rozrušil, ale vyrazila alejí vinoucí se lukami

109

k zámečku. Ve stínu stromů podél cesty spatřila tu a tam velkého psa. Všichni ji sledovali, ale žádný ji neobtěžoval.

Když se stromy rozestoupily, ocitla se na svěží louce, uprostřed níž stála majestátní stavba. Ten pohled na ni udělal obrovský dojem, přestože cítila narůstající úzkost. Celek kazil jen nápis nad vchodem.

V okamžiku, kdy vkročila na schodiště vyšla zevnitř žena přibližně jejího věku. Na tváři měla stejný úsměv jako ti dva u brány. Z domu se ozývaly zvuky, které prozrazovaly probíhající rekonstrukci.

"Přišla jsem za Beauem Starkem," oznámila Cassy.

"Ano, já vím," kývla žena. "Pojďte, prosím, za mnou."

Vedla Cassy zpět po schodech dolů a kolem budovy dozadu.

"To je nádherný dům," řekla Cassy, aby navázala konverzaci.

"Ano, je," souhlasila žena. "A to je teprve začátek. Všichni se moc těšíme."

Zadní části zámečku dominovala ohromná terasa s pergolou porostlou břečťanem. Pod terasou byl bazén. Vedle něj stál stůl pro osm lidí stíněný velkým slunečníkem. V čele stolu seděl Beau. Pár metrů od něj ležel King.

Cassy si cestou Beaua prohlížela. Musela přiznat, že vypadá báječně. Měla dokonce dojem, že tak skvěle ještě nikdy nevypadal. Jeho husté vlasy se nezvykle leskly a pleť mu zářila, jako by se právě vynořil z osvěžující koupele.

Na sobě měl volnou bílou košili. Ostatní lidé, včetně dvou žen, měli na sobě obleky a kravaty.

Kolem stolu stálo několik stojanů s velkými archy papíru. Na těch, které Cassy viděla, byla pečlivě vypracovaná schémata a složité vzorce. Na stole se válely papíry s podobným obsahem a před většinou lidí tiše vrněly zapnuté notebooky.

Cassy znejistěla. Čím víc se blížila Beauovi, tím víc se jí svíralo hrdlo i žaludek. Nevěděla, co mu řekne. Bylo jí ještě hůř když si uvědomila, že ho vyruší z jednání s nepochybně důležitými lidmi. Všichni byli starší než on a působili dojmem odborníků - možná právníků nebo lékařů.

Než došla až ke stolu Beau se na ni otočil a usmál se. Pak vstal a beze slova k ostatním se jí rozběhl naproti. Chytil ji za ruce a modré oči mu jen zářily. Cassy se na okamžik zatočila hlava. Měla dojem, že se v jeho rozšířených zornicích utopí.

"Jsem tak rád, žeš přijela," přivítal ji. "Moc jsem se těšil, až si promluvíme." Jeho slova ji probudila k životu.

"Proč jsi nezavolal?" zeptala se. Byla to otázka, kterou si ještě před chvílí netroufla položit ani sama sobě.

"Měl jsem strašně moc práce," omlouval se. "Dělal jsem čtyřicet hodin denně, věř mi."

"Asi mám štěstí, že jsem tě vůbec zastihla," řekla. Podívala se na lidi u stolu, kteří trpělivě čekali. King se posadil a také čekal. "Vidím, že se z tebe stal důležitý člověk," poznamenala.

"Mám určitou zodpovědnost," připustil. Odvedl ji kousek dál od stolu a ukázal na budovu zámečku. Stále ji přitom držel za ruku.

"Co ty na to?" zeptal se s pýchou v hlase.

"Trochu mě to zaskočilo," přiznala. "Nevím, co si o tom mám myslet."

"To, co tu vidíš, je teprve začátek. Jen špička ledovce. Je to tak vzrušující!"

"Začátek čeho?" zeptala se. "Co tu vlastně děláš?"

"Snažíme se všechno napravit," odpověděl. "Vzpomínáš si, jak jsem ti v posledních několika měsících tvrdil, že, pokud mě Randy Nite zaměstná, sehraju na tomhle světě důležitou roli? Tak už je to tady. Je to dokonce mnohem lepší, než jsem předpokládal. Beau Stark, chlapec z Brookline, vede svět k Novému začátku."

Cassy se mu podívala přímo do očí. Věděla, že tam někde se skrývá její Beau. Netušila však, jak se k němu skrze tu jeho velikašskou skořápku dostat.

Promluvila tišeji, ale nespouštěla z něj oči: "Vím, že to nejsi ty, Beau, kdo mi tohle říká.

Nejsi to ty, kdo tohle všechno dělá. Je to něco... něco tě ovládá."

Beau zaklonil hlavu a vesele se rozesmál.

"No tak, Cassy!" pokáral ji. "Jsi pořád tak skeptická. Věř mi, nikdo mě neovládá. Já jsem Beau Stark. Já jsem ten kluk, kterého miluješ a který miluje tebe."

"Beau, já tě vážně miluju," pronesla důrazně. "A věřím, že ty mě taky miluješ. Jestli je to pravda, prosím tě, vrať se se mnou domů! Zajdi do nemocnice. Je tam lékařka, která tě ráda vyšetří a pokusí se zjistit, proč ses tak změnil. Myslí si, že to způsobila ta chřipka. Postav se tomu, ať je to cokoliv!"

Přestože si přísahala, že se bude ovládat, city ji přemohly. Po tvářích jí stékaly slzy.

Nechtěla se rozplakat, ale nedokázala se ovládnout.

"Já tě vážně miluju," dostala ze sebe.

Beau zvedl ruku a otřel jí slzy. Díval se na ni velmi zamilovaně. Přitáhl ji k sobě a objal ji.

Cassy se nejdřív bránila. Když však ucítila Beauovo pevné sevření, uvolnila se. Též jej oběma rukama objala a pevně se k němu přitiskla. Nechtěla o něj přijít. Nikdy.

"Já tě taky miluju," ujistil ji tiše. Rty se téměř dotýkal jejího ucha.

"A moc si přeju, aby ses k nám přidala. Chci, abys byla jednou z nás.

Nikdo nás nemůže zastavit. Nikdo nás nezastaví!"

Cassy strnula. Beauova slova na ni působila, jako by jí někdo vrážel nůž do srdce. Otevřela oči. Tvář měla stále přitisknutou k jeho rameni a viděla rozmazaně jeho ucho. Krev jí však ztuhla v žilách, když si všimla kousku kůže za uchem, která měla modrošedou barvu. Instinktivně zvedla ruku a toho divného místa se dotkla. Kůže byla hrubá, jako šupinatá, a chladná. V Beauově těle probíhala mutace!

V náhlém návalu odporu se pokusila vymanit z jeho objetí, ale Beau ji držel pevně. Byl mnohem silnější než dřív.

"Brzy se k nám přidáš, Cassy," šeptal. Zdálo se, že si jejího odporu vůbec nevšímá. "Proč ne hned? Prosím tě!"

Cassy změnila taktiku. Přestala se vzpírat a odtaňovat se od něj. Místo toho prudce poklesla v kolenou a vyklouzla z jeho objetí. Rychle se narovнала a o pár kroků couvla. Její lásku a obavy vytlačila hrůza. Jediné, co ji ještě zdržovalo od útěku, byly slzy, které měl Beau v očích.

"Prosím tě!" opakoval tiše. "Přidej se k nám, miláčku."

Cassy se navzdory tomuto citovému výlevu prudce obrátila a rozběhla se po cestě kolem budovy.

Žena, která ji přivedla, pokročila vpřed. Po celou dobu, kdy se Beau bavil s Cassy, stála diskretně v pozadí. Teď se mu podívala do očí a jemně pohodila hlavou za mizející Cassy.

Beau chápal význam toho gesta: ptala se, zda za ní má někoho poslat.

Zavrtěl hlavou a zamířil zpět k lidem u stolu.

Jonathan už měl ve vozíku téměř všechno, co měl napsáno na seznamu.

Přidal ještě kolu a zamířil k regálu s brambůrky. Vybral několik oblíbených druhů a vydal se kolem masa k pokladně.

Vtom málem narazil do Candee.

"Propána, Candee!" žasl. "Kdes byla? Volal jsem ti nejím dvacetkrát.

"Jonathane" řekla vesele Candee, "to jsem ráda, že tě vidím. Chyběls mi."

"Vážně?" divil se. Všiml si, jak báječně vypadá. Měla na sobě minisukni a přiléhavé tričko. Její oblečení zdůrazňovalo každou křivku drobného, ale pevného těla.

"Vážně," ujišťovala ho. "Moc jsem na tebe myslela."

"Proč jsi nebyla ve škole?" zeptal se. "Hledal jsem tě."

"Já jsem tě taky hledala."

Jonathanovi se podařilo přinutit oči, aby se dívaly Candee do tváře. Všiml si jejího úsměvu. Bylo na něm něco divného, ale nevěděl co.

"Chtěla sem ti říct, že jsem rodičům křivdila," pokračovala. "Moc jsem jim křivdila.

Než mohl na tuto překvapivou informaci zareagovat, objevili se oba rodiče za ní. Její otec Stan jí položil ruce na ramena a přímo zářil:

"Že je to pěkná kočka?" řekl hrdě. "A jako bonus má ve vaječnících správné a zdravé genetické vybavení."

Candee se na otce podívala s obdivným výrazem.

Jonathan odvrátil oči. Zvedal se mu žaludek. Měl dojem, že tihle lidé patří do zoo.

"Dlouho sesťu nás neukázal," ozvala se Candeeina matka Joy. "Nechceš přijít dnes večer My dospělí máme nějaké



sezení, ale vy dva se můžete klidně věnovat sami sobě."

"Děkuji, to zní lákavě," odpověděl. Joy mu stála po boku a on neměl kam couvnout. Candee a Stan stáli přímo před ním. Pociťl náhlý příval paniky.

"Můžeme se na tebe spolehnout?" zeptala se Joy.

Jonathan se podíval na Candee. Stále měla ve tváři stejný úsměv. Uvědomil si, co je na něm divného: byl falešný. Byl to takový úsměv, jaký lidé vykouzlí, když se nutí k úsměvu. Nebyl v něm žádný skutečný cit.

"Mám spoustu úkolů," vymlouval se. Začal pomalu couvat.

Joy nahlédla do jeho vozíku.

"Koukám, že děláš velký nákup. Čekáte také návštěvu? Možná bychom se mohli zastavit my u vás?!"

"Ne, to ne," bránil se nervózně Jonathan. "My nikoho nečekáme. Jenom si

112

dělám zásobu dobrot k televizi." Horečně uvažoval, zda je možné, aby ti tři věděli o existenci jejich malé skupiny.

Ještě jednou se jim podíval do tváří a jejich ztrnulé úsměvy ho popohnaly.

Cukl vozíkem a rychle mřil k pokladně. Cestou cítil, jak se mu tři páry očí zabodávají do zad.

"Tady to je," řekl Pitt. Navigoval Nancy k bytu svého bratrance, kde se měli všichni sejít. Sheila seděla vzadu a v ruce měla hromadu papírů.

Byla už tma a venku svítily pouliční lampy. Když se přiblížili ke správnému bloku, Nancy zpomalila.

"Spousta lidí je venku," poznamenala.

"Máte pravdu," souhlasil Pitt. "Připadá mi to spíš jako poledne v centru města než jako večer na periférii."

"Chápu ty, co venčí psy," přidala se Sheila. "Ale co ti ostatní? Vypadá to, jako by se jen tak bez cíle procházeli."

"Je to divné," připustil Pitt. "Nikdo se s nikým nebaví, a přesto se všichni usmívají."

"A jak!" ozvala se znovu Sheila.

"Co mám dělat?" zeptala se Nancy. Byli téměř před domem.

"Objedte blok," navrhla Sheila. "Uvidíme, jestli nás sledují."

Nancy poslechla. Když se vrátili na původní místo, nikdo z chodců se za nimi ani neotočil.

"Půjdeme dovnitř," rozhodla Sheila.

Nancy zaparkovala. Všichni rychle vystoupili. Pitt nechal obě ženy jít první. Když došel ke dveřím, obě už mířily k hlavnímu schodišti. Otočil se a ještě jednou se podíval na ulici. Cestou k domu měl nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje, ale když se rozhlédl, neviděl nikoho, kdo by si ho všimal.

Na jeho zaklepání Cassy otevřela. Usmál se. Byl rád, že ji vidí.

"Jak dopadl výlet?" zeptal se.

"Moc dobře ne," přiznala.

"Viděla jsi Beaua?"

"Ano, mluvila jsem s ním, ale nechci o tom teď mluvit."

"Dobře," souhlasil. Dělal mu to starosti. Viděl, že se Cassy tváří utrápeně.

Následoval ji do obývacího pokoje.

"To jsem rád, že jste tady," ozval se Eugene. Modrou košili měl u krku rozepnutou a pletenou kravatu povolenou. Jeho tmavé oči přelétaly z jednoho na druhého. Byl celý dychtivý - jeho chování se zcela lišilo od včerejší znuděné netečnosti.

Jesse, Nancy a Sheila se posadili ke konferenčnímu stolu. Stála na něm nádoba se dvěma černými disky a vedle ní mísa s brambůrky, které přivezl Jonathan. Ten postával u okna a chvílemi vykukoval ven. Pitt a Cassy si přinesli židle.

"Venku je lidí jak nasráno," prohlásil Jonathan.

"Jonathane, co to používáš za výrazy!" okřikla ho Nancy.

"Viděli jsme je," řekla Sheila. "Nevšíkali si nás."

113

"Můžete mě chvíli poslouchat?" ozval se Eugene. "Byl to moc zajímavý den. Spolu s Carlem jsme tenhle disk zkusili bombardovat vším, co nás napadlo. Je nepředstavitelně odolný."

"Kdo je Carl?" zeptala se Sheila.

"Můj aspirant."

"Myslela jsem, že do toho nebudeme zatahovat další lidi," protestovala Sheila. "Aspoň do té doby dokud nebudeme vědět, o co se vlastně jedná."

"Carl je v pořádku," namítl Eugene. "Ale máte pravdu, asi jsem se do toho měl pustit sám. Musím přiznat, že jsem se na to zpočátku díval skepticky. Teď už ne."

"Přišli jste na něco?" zeptala se Sheila.

"Ten disk není z žádného přírodního materiálu," vysvětloval Eugene. "Je to jakýsi polymer. Nebo spíš keramika, ale ne normální keramika, protože má metalickou složku."

"Je v tom dokonce i diamant," dodal Jesse.

Eugene přikývl. "Uhlík, křemík a nějaký druh kovu, který se nám zatím nepodařilo určit."

"Co tím chcete říct?" zeptala se Cassy.

"Chci tím říct, že je to sloučenina, kterou nejsme schopni vyrobit."  
"Abysme to řekli lidsky," ozval se Jonathan, "je to mimozemská sloučenina. To chtěl říct."  
Ta jednoznačná formulace všechny zarazila, přestože to všichni kromě Eugena podvědomě čekali.  
"My jsme po dnešku taky o něco moudřejší," oznámila jim Sheila a podívala se na Nancy.  
"Podařilo se nám prokázat virus," konstatovala Nancy.  
"Mimozemský virus?" zeptal se Eugene a zbledl.  
"Ano i ne," odpověděla Sheila.  
"No tak!" zlobil se Eugene. "Netrapte nás! Co tím chcete říct?"  
"Podle mých předběžných testů," vysvětlovala Nancy, "a musím zdůraznit slovo předběžných, jsme virus prokázali. Nedostal se ale na Zemi v těch černých discích. Alespoň ne teď. Ten virus je na Zemi už dlouho, velmi dlouho protože se mi ho podařilo prokázat v každém organismu, který jsem dnes mohla otestovat. Řekla bych, že je přítomný v každém živém organismu na Zemi, který má dostatečně velký genom."  
"Takže ten virus nepřiletěl v těch malých létajících talířích?" zeptal se zklamaně Jonathan.  
"Když v té infekční tekutině není virus, co v ní tedy je?" dožadoval se vysvětlení Eugene.  
"Je to protein," řekla Nancy. "Bílkovina, něco jako prion. Víš, jako to, co způsobuje nemoc šílených krav. Ale není to přesně to samé - tenhle protein reaguje s deoxyribonukleovou kyselinou viru. Proto se mi podařilo ten virus tak snadno prokázat - použila jsem ten protein jako marker."  
"Domníváme se, že ta bílkovina virus aktivuje, umožní mu se projevit," vysvětlovala Sheila.  
"Takže to chřipkové onemocnění je vlastně reakce těla s touhle bílkovinou," řekl Eugene.

114

"To je jen můj dohad," upozornila ho Nancy. "Ten protein působí jako antigen a vyvolá jakousi přemrštěnou imunitní odpověď. Proto se objeví v krvi tak vysoký titr lymfokinů - ty jsou vlastně zodpovědné za všechny příznaky."  
"Co tedy vlastně způsobí ten aktivovaný virus?" vyptával se dál Eugene.  
"To je otázka, na kterou zatím neznáme odpověď. Na tom musíme ještě pracovat," přiznala Nancy. "Ale máme dojem, že na rozdíl od běžných známých virů, které postihnou jednotlivé buňky organismu, je tenhle virus schopný postihnout organismus celý, především mozek. Takže je trochu zavádějící ho nazývat virem. Pitt měl dobrý nápad - nazval to agens megavirus."  
"Tenhle megavirus evidentně existoval dřív, než se na Zemi objevili lidé," ozvala se Sheila. "Nancy ho prokázala ve velmi starém segmentu DNA."  
"V takovém segmentu, kterému se nikdo moc nevěnuje," vysvětlovala Nancy. "Je to segment, o němž jsme se domnívali, že nenese žádný genetický kód. A je velký, obsahuje statisíce párů nukleových kyselin."  
"Takže ten megavirus zatím jen čekal," soudila Cassy.  
"Ano, právě to nás napadlo," přikývla Nancy. "Možná že se nějaká mimozemská virová populace, nebo populace schopná uložit svůj genom do virové podoby a v klidové podobě cestovat vesmírem, dostala před miliony let na Zemi. Podařilo se jí zabudovat se do řetězce DNA a čekat, jak se tu bude život vyvíjet. Myslím, že ten virus mohl být čas od času oživen těmi malými létajícími talíři. Potřeboval vždy jen aktivující protein."  
"A dneska jsme se vyvinuli do podoby, kterou by chtěli osídlit," ozval se Eugene. "To bylo možná to silné záření, které nám před několika dny zničilo spoustu techniky. Možná že ty disky umí předat informaci zpět na místo, odkud pocházejí."  
"Počkejte," zarazil je Jonathan. "Chcete tím říct, že ten mimozemský virus je už dávno ve mně, ale je ve stavu podobným hibernaci?"  
"Ano, myslíme si, že je to možné," potvrdila Sheila. "Pokud jsou naše poznatky správné, je ten virus uložený jako součást našeho genomu a je schopen se aktivovat. Je to podobné, jako když se onkogenní virus projeví jako rakovina. Víme už z dřívějších, že kousičky běžných virů jsou usazeny v lidské DNA. Tohle je pořádný kus, nebo celá virová DNA."  
Několik minut bylo v pokoji hrobové ticho. Pak se Pitt natáhl pro brambůrek. Když do něj kousl, připadalo všem křupnutí nadmíru hlasité. Podíval se kolem a viděl, jak se na něj všichni otočili.  
"Promiňte," omluvil se.  
"Mám takový dojem, že ty megaviry nás nechtějí jen osídlit," pronesla náhle do ticha Cassy. "Obávám se, že mají schopnost způsobit mutaci organismu."  
Všichni na ni vytřeštili oči.  
"Jak jste na to přišla?" zeptala se Sheila.  
"Byla jsem dneska navštívit svého snoubence Beaua Starka," přiznala klidně Cassy.  
"To nebylo moc rozumné," řekla rozzlobeně Sheila.  
"Muselajsem," odpověděla Cassy. "Chtělajsem ho přemluvit, aby se vrátil domů a nechal se vyšetřit."

115

"Řeklajste mu o nás?" zeptala se Sheila.  
Cassy zavrtěla hlavou. Když si vzpomněla na dnešní návštěvu, měla co dělat, aby se nerozplakala.  
Pitt vstal a posadil se na opěradlo Cassyiny židle. Položil jí ruku na rameno.  
"Jak jste přišla na myšlenku té mutace?" zeptala se Nancy. "Máte na mysli somatickou mutaci, tělesnou změnu? Mění

se nějak jeho tělo?"

"Ano," přikývla Cassy a sevřela Pittovu ruku na svém rameni. "Změnila se mu kůže za uchem. Není to lidská kůže. Nikdy jsem nic takového neviděla."

Její slova vyvolala další dlouhé mlčení. Hrozba čehosi neznámého se zdála ještě větší. V každém člověku se skrývá netvor!

"Musíme se pokusit s tím něco udělat," prohlásil Jesse. "A musíme to udělat hned!"

"Já s vámi souhlasím," přikývla Sheila. "Nevíme toho moc, ale to, co víme, úplně stačí."

"Máme ten protein," uvažovala nahlas Nancy. "Ale moc o něm ještě nevíme."

"A máme disky s předběžnou analýzou jejich složení," dodal Eugene.

"Jediný problém je, že nevíme, kdo je infikovaný a kdo ne," připomněla Sheila.

"Budeme to muset risknout," řekla Cassy.

Nancy s tím souhlasila: "Nemáme na vybranou. Pojdte, dáme dohromady všechny údaje které známe, a napíšeme víceméně formální hlášení. Myslím, že bychom měli mít něco v ruce. Můžeme to udělat v mé laboratoři v Serotec Pharmaceuticals. Tam nás nebude nikdo rušit, budeme mít přístup k počítači, tiskárně a xeroxu. Co vy na to?"

"Řekl bych, že nesmíme ztrácet čas," ozval se Jesse a vstal.

Eugene vložil nádobu s disky do batohu, v němž byly i výsledky všech testů, které toho dne provedl ve fyzikální laboratoři. Přehodil si batoh přes rameno a vyšel s ostatními ven.

Všichni se vtěsnali do auta, Nancy se posadila za volant. Když se dodávka rozjela, Jonathan se otočil a díval se zadním oknem ven. Několik chodců se za nimi dívalo, ale většina je ignorovala.

Za necelou hodinu byla celá skupina zabraná do práce. Rozdělili si úkoly podle individuálních schopností. Cassy a Pitt psali na počítačích a Jonathan fungoval jako technický poradce. Nancy s Eugensem množili výsledky svých testů. Sheila vypisovala výsledky stovek nemocných s chřipkou. Jesse telefonoval.

"Myslím, že byste s nimi měla promluvit vy," řekla Nancy Sheile. "Vy jste lékařka."

"To určitě," souhlasil Eugene. "Bude to nejdůležitější. Můžete své tvrzení podložit řadou podrobných nálezů."

"Je to obrovská zodpovědnost," konstatovala Sheila.

Jesse zavěsil.

"Nejbližší letadlo do Atlanty letí za hodinu deset. Zamluvil jsem tři letenky. Předpokládám, že poletí Sheila, Nancy a Eugene."

Nancy se podívala na Jonathana.

"Myslím, že by tu měl jeden z nás zůstat. Buď já, nebo Eugene."

116

"Ale mami!" zaúpěl Jonathan. "Mně se tu nic nestane."

"Domnívám se, že byste měli letět oba," řekla Sheila. "Vy jste udělali ty nejdůležitější testy."

"Jonathan může zůstat s námi," navrhla Cassy.

Jonathan se rozzářil.

Před budovou Serotec Pharmaceuticals zastavila dvě auta. Několik chodců zpomalilo a pak zamířilo k vozům. Pomohli otevřít dvířka. Z prvního auta vystoupil kapitán Hernandez a za ním i jeho řidič - byl to Vince Carbon.

Z dalšího vozu vyskočili dva policisté v civilu a Candee s rodiči.

Chodci stojící vedle kapitána ukázali na svítící okna ve čtvrtém patře.

Oznámili kapitánovi, že všichni ti nezměnění jsou tam nahoře. Kapitán přikývl a pokynul ostatním, aby ho následovali. Všichni společně vešli do budovy.

Cassy dopsala a čekala, až tiskárna vytiskne všechny strany textu. Jonathan stál vedle ní.

"Já pořád nechápu, proč musí letět do Atlanty," ozval se. "Proč nejdou na místní zdravotní správu?"

"Protože nevíme, na čí straně je," vysvětlovala Cassy. "Město je plné nakažených lidí a my si nemůžeme dovolit říct všechno, co jsme zjistili, někomu, kdo je jedním z nich."

"Ale jak víte, že se totéž neděje v Atlantě?" zeptal se Jonathan.

"Nevíme to," připustila Cassy. "Ale doufáme, že tam se nic podobného neděje."

"Navíc," ozval se náhle Pitt, který jejich rozhovor poslouchal, "je hlavní hygienik ta pravá osoba, která by se tím měla zabývat. A ten je právě v Atlantě."

Bude-li to nezbytné, vyhlásí v celém městě karanténu, a třeba i v celém státě. Pokud to bude nutné, budou informovat i další okolní státy. Všechno se tu zběhlo tak rychle, že na to ještě ani nestačily zareagovat hromadné sdělovací prostředky."

"To je jedna možnost. Druhá je ta, že všichni zástupci masmédií jsou nakažení," prohlásila Cassy.

Posbírala vytištěné listy a přiložila je k Pittovým. Když je spínala dohromady, zablikala světla.

"Co to má k sakru znamenat?" zabručel Jesse. Byl napjatý stejně jako ostatní v místnosti.

Na okamžik všichni ztuhli. Pak světla zhasla úplně. Jediným zdrojem světla byly počítačové obrazovky, protože počítače měly rezervní zdroje.

"Jen žádnou paniku," prosila Nancy. "Budova má vlastní generátor."

Jonathan otevřel okno a vyklonil se ven. Zjistil, že v nižších patrech jsou rozsvícená světla. Oznámil tu podivnou věc ostatním.

"Mně se to nelíbí," prohlásil Jesse.  
Do místnosti pronikl tlumený zvuk jedoucího výtahu. Výtah jel nahoru.

117

"Musíme zmizet!" kňkl Jesse.  
Všichni rychle naházeli všechny papíry do kufříku a vyběhli ven. V temné hale spatřili na světelné tabuli, že výtah je téměř ve třetím patře.  
Nancy jim tiše naznačila, aby ji následovali. Proběhli chodbou a dostali se na schodiště. Když seběhli několik schodů, zaslechli, jak se tři patra pod nimi otevřely dveře.  
Jesse, který utíkal jako první, se bleskově rozhodl a vyběhl na chodbu ve třetím patře. Všichni ho následovali.  
Přeběhli chodbu na druhou stranu, kde bylo další schodiště. Jesse počkal, až k němu všichni dorazí. Když se chystal otevřít dveře na schodiště, všiml si podle stínu za jejich matným sklem, že se po schodech někdo blíží. Rychle se sehnul a naznačil ostatním, aby udělali totéž. Slyšeli kroky několika lidí, jež pokračovaly nahoru do čtvrtého patra.  
V okamžiku, kdy Jesse uslyšel, jak nahoře klaply dveře, otevřel tiše dveře před sebou. Podíval se opatrně nahoru. Když se přesvědčil, že je schodiště prázdné, všichni rychle seběhli dolů.  
Zastavili se u dveří, které byly označeny jako nouzový východ.  
"Jsme všichni?" zeptal se Jesse tiše.  
"Ano," přisvědčil Eugene.  
"Rychle do auta, ať jsme co nejdřív pryč," nařizoval Jesse. "Dejte mi klíčky, budu řídit."  
Nancy mu ochotně podala klíče od dodávky.  
"Dobře, jdeme!" zavelel. Trhl dveřmi, které se otevřely a spustily alarm.  
Jesse vyrazil rychle ven a ostatní za ním. Běželi v mírném předklonu. Za pár vteřin byli ve voze a Jesse nastartoval.  
"Držte se," upozornil je. Sešlápl plyn až k podlaze. Pneumatiky zakvály a auto vyrazilo z parkoviště. U bezpečnostní brány Jesse ani nepřibrazil.  
Smetl dřevěnou černobilou závoru, aniž by ho to zpomalilo.  
Jonathan se otočil a podíval se dozadu. Ve čtvrtém patře zahlédl v temných oknech několik párů zářících očí. Vypadaly jako kočičí oči, do nichž zasvítí reflektor.  
Jesse jel rychle, ale dodržoval předpisy. Zahlédl několik policejních vozů a nechtěl na sebe upoutat pozornost.  
U semaforu se všichni uklidnili natolik, že začali diskutovat o tom, kdo se je mohl snažit v budově obklíčit. Nikdo nevěděl, kdo to mohl být, ani kdo je mohl prozradit. Nancy uvažovala, zda noční hlídač nemohl být jedním z nich.  
U dalšího semaforu se Pitt podíval do vedlejšího auta. Řidič pohlédl na Pitta a bylo vidět, že ho poznává. Pitt spatřil, jak natáhl ruku pro mobilní telefon.  
"Vím, že to zní šíleně," sdělil Pitt ostatním, "ale ten chlápek ve vedlejším autě nás poznal."  
Jesse zareagoval tím, že šlápl na plyn, přestože ještě svítila červená. Vyrazil vpřed, proklíčkoval mezi auty a odbočil z hlavní ulice. Řítili se úzkou postranní uličkou.  
"Nejedeme náhodou směrem od letiště?" zeptala se Sheila.  
"Nebojte se," uklidňoval ji Jesse. "Znám tohle město jak své boty."

118

Klíčkovali dál úzkými uličkami, pak se ke všeobecnému překvapení vynořili u nájezdu na dálnici, o kterém zjevně věděl jen Jesse.  
Zbytek cesty na letiště nikdo nepromluvil. Všem bylo jasné, že proti nim pracuje organizovaná skupina a nemohou si dovolit ani okamžik nepozornosti.  
Jesse dojel až k odletové hale a zastavil před terminálem C. Všichni vystoupili z auta.  
"Tady už se o sebe postaráme," řekla Sheila a popadla kufřík se zprávou.  
"Vy byste se měli co nejrychleji vrátit domů."  
"My počkáme, až bezpečně odletíte," prohlásil Jesse. "Já si chci být jistý, že už se nic nesemele."  
"Co uděláme s dodávkou?" zeptal se Pitt. "Nemám tu u ní zůstat?"  
"Radši ne," usoudil Jesse. "Bude lepší, když budeme všichni pohromadě uvnitř."  
Hala terminálu byla v tu dobu poloprázdná. Muž za volantem úklidového vozíku leštil ohromnou plochu podlahy. Pult společnosti USAir byl jediný obsazený. Na světelné tabuli byl let do Atlanty bez zpoždění.  
"Vy běžte k východu, já zatím vyzvednu letenky," rozhodl Jesse. Připravte si pro jistotu nějaký průkaz s fotkou," dodal.  
Skupina spěchala halou terminálu k odbavení. U odbavovacího pultu stálo několik lidí. Čekali, až na ně přijde řada.  
Příruční zavazadla projížděla pomalu detektorem.  
"Kde jsou ty disky?" zeptala se šeptem Cassy Pitta.  
"Eugene je má v batohu," odpověděl Pitt.  
V tom okamžiku položil Eugene batoh na pás. Zavazadlo pomalu mizelo v detektoru. Eugene prošel detektorem kovu.  
"Co když spustí alarm?" bála se Cassy.  
"Já mám spíš obavy, aby ti lidé u detektoru nepatřili k nim a nepoznali disk na obrazovce," odpověděl Pitt.  
Oba stáli se zadržným dechem, když žena u detektoru zastavila pás. Očima sledovali obrazovku. Případalo jim, že trvalo celou věčnost, než žena opět pás pustila. Cassy s úlevou vydechla. Prošla detektorem kovu a vydala se za ostatními. Pitt ji následoval.

Cestou se vyhýbali pohledu na ostatní cestující. Bylo děsivé netužit, kdo je nakažený a kdo ne. Jonathan, jako by četl jejich myšlenky, řekl: "Myslím, že je poznáme podle těch blbejch úsměvů nebo podle očí."

"Jak to myslíš?" zeptala se Nancy.

"Strnule se šklebí nebo jim svítí oči," vysvětloval Jonathan. "Ale ty oči se poznají jen ve tmě."

"Mám dojem, že máš pravdu, Jonathane," souhlasila Cassy. Sama byla svědkem obojího.

Došli až k východu k letadlu. Většina cestujících už byla na palubě.

Postavili se tak, aby nestáli nikomu v cestě, a čekali na Jesseho.

"Vidíte tu ženskou?" zeptal se Jonathan a nenápadně ukazoval. "Vidíte, jak se blbě šklebí? Vsadím se o pět doláčů, že je jedna z nich."

"Jonathane!" napomenula ho Nancy. "Neukazuj!"

119

Vince Garbon zajel neoznačeným policejním autem k okraji silnice a zastavil těsně za dodávkou Sellersových.

"Je to jasné, jsou tady," řekl kapitán Hernandez a vystoupil z vozu. Za nimi zastavilo další auto a z něj vystoupili policisté v civilu, Candee a její rodiče.

Několik infikovaných zaměstnanců letiště se okamžitě shluklo kolem kapitána a ostatních. Vypadalo to, jako by je přímo přitahovali.

"Terminál C, východ číslo pět," oznámil jeden z nich kapitánovi. "Let devět set sedmnáct do Atlanty."

"Jdeme," zavelel kapitán Hernandez a rukou pokynul ostatním, aby ho následovali.

"Kde je Jesse?" ptala se Sheila a vyhlížela ho. "Nerada bych ten let zmeškala."

"Eugene," zašeptala Nancy. "Když vidím, co se děje, znovu mě napadá, že by tu jeden z nás měl zůstat s Jonathanem."

"Já na něj dohlídnu," ozval se Jesse. Vynořil se náhle za nimi a zaslechl Nancyinu poznámku. "Vy máte práci v Atlantě. Jonathan bude v pořádku."

"Kudy jste přišel?" divila se Sheila.

Jesse ukázal na neoznačené dveře přímo za nimi: "Byl jsem na letišti tolikrát vyšetřovat nějaký zločin, že se tu vyznám jako doma."

Podal Nancy, Eugenovi a Sheile letenky. Nancy objala a políbila syna na rozloučenou. Jonathan stál s rukama v kapsách a tvářil se, že ho to obtěžuje.

"Dávej na sebe pozor, slyšíš?" snažila se mu ještě domluvit Nancy a marně se mu pokoušela podívat do očí.

"No tak, mami!" protestoval Jonathan.

"Musíme jít," řekla Sheila. "Za chvíli to letí."

Sheila šla první, Nancy se ještě otočila a zamávala synovi. Všichni tři prošli kolem odbavovacího pultu a zamířili k letadlu. Za pár minut se letadlo pohnulo směrem k rozjezdové dráze.

Jesse si s úlevou oddechl a otočil se od okna.

"Zaplat'pánbu, že odletěli," pronesl. "My teď..."

Nestihl větu dokončit. Uviděl kapitána Hernandez a Vince Garbona v čele velké skupiny lidí. Všichni se rychle blížili k východu číslo pět.

Cassy si všimla, jak se Jesse zarazil, a chystala se zeptat, co se děje. Jesse ji přerušil, než stihla cokoli říct. Rychle všechny nasměroval k neoznačeným dveřím.

"Co se děje?" zeptal se Pitt.

Jesse neodpověděl, ale rychle namačkal číselnou kombinaci vedle dveří.

Otevřel a zavelel: "Utíkejte!"

Cassy se rozběhla první, Jonathan s Pittem za ní. Jesse za sebou přibouchl dveře.

"Pospěšte si!" pobízel je. Rychle seběhli po kovových schodech a chodbou utíkali ke dveřím vedoucím ven z budovy.

Vedle nich visely žluté klobouky a pláště do deště. Jesse je strhl a každému jeden hodil.

Všichni se poslušně oblékli. Při oblékání se Cassy konečně zeptala, koho to vlastně viděl.

120

"Policejního šéfa," odpověděl jí. "A vím bezpečně, že patří k nim."

Znovu namačkal číselnou kombinaci vedle dveří a všichni vyběhli na letištní plochu. Byli přímo pod východem k letadlům.

"Vidíte tamten přepravník na zavazadla?" ukázal. Byl to malý traktůrek s pěti vozíky. Stál asi deset metrů od nich.

"Půjdeme k němu docela klidně, protože na nás bude shora vidět. Jakmile tam dojdeme, vlezte do jednoho vozíku.

Když se to povede, odjedeme k terminálu A."

"Ale auto máme u terminálu C," namítl Pitt.

"Auto tu necháme," rozhodl Jesse.

"Vážně?" zeptal se zděšeně Jonathan. Bylo to přece auto jeho rodičů.

"Určitě," odpověděl netrpělivě Jesse. "Jdeme!"

K vozíku se dostali bez problémů. Všichni měli chuť zvednout hlavu a podívat se do oken nad nimi, ale nikdo to neudělal.

Jesse nastartoval traktůrek, zatímco ostatní nasedli do jednoho vozíku. Byli poručíkovi vděční za jeho autoritativní



rozhodnost. Když se vozík rozjel, všichni si oddechli. Mířili k terminálu A. Projeli kolem několika zaměstnanců letiště, ale nikdo Jesseho nezastavil. K terminálu A dojeli bez problémů. Poručíkova znalost letiště přišla znovu vhod. Za pár minut stáli před letištní budovou a čekali na autobus.

"Pojedeme autobusem do centra," rozhodl Jesse. "Já pak dojdu pro auto."

"Co bude s naší dodávkou?" zeptal se Jonathan.

"Zajedu pro ni zítra," uklidnil ho Jesse.

Nad hlavou jim zaburácelo ohromné letadlo a na chvíli jim znemožnilo další konverzaci.

"To jsou nejspíš naši," uvažoval Jonathan.

"Kéž by se jim podařilo najít v Atlantě někoho, kdo by jim věnoval pozornost," přál si Pitt.

"Musí se jim to podařit," ozvala se Cassy. "Je to naše jediná šance."

Beau obýval největší apartmá v budově. Na balkon vedly široké dveře a pod ním ležela terasa a bazén. Dveře byly dokořán a noční vánek šustil papíry na stole. U stolu seděl Randy Nite a několik dalších lidí. Všichni společně diskutovali o tom, co se toho dne podařilo udělat.

"Mám z toho radost," řekl Randy.

"Já také," souhlasil Beau. "Jde to bezvadně." Pročísl si rukou vlasy a prstem se dotkl změněné kůže za pravým uchem. Podrbal se na ní - bylo to příjemné.

Zazvonil telefon a jeden z Randyho asistentů zvedl sluchátko. Po krátké konverzaci je podal Beauovi.

"Kapitán Hernandez!" zahlaholil Beau vesele. "To jsem rád, že voláš!"

Randy se snažil zachytit něco z toho, co kapitán říkal, ale nedařilo se mu to.

"Takže jsou na cestě do Atlanty k hlavnímu hygienikovi," zopakoval Beau nahlas. "Jsem rád, že jsi nám zavola, ale můžu tě ujistit, že to není žádný problém."

Beau zavěsil, ale sluchátko ještě nepustil z ruky. Opět je zvedl a vytočil čís-

121

lo s meziměstskou předvolbou. Když se na druhé straně linky někdo ozval, řekl Beau: "To je doktor Clyde Horn? Tady je Beau Stark. Ta skupina lidí, o níž jsem tě dnes informoval, je právě na cestě do Atlanty. Předpokládám, že půjdou zítra za hlavním hygienikem. Postarej se o ně, jak jsme se dohodli."

Beau zavěsil.

"Myslíš, že budou nějaké problémy?" zeptal se Randy.

Beau se usmál: "To víš, že ne, není důvod."

"Víš jistě, že bylo správné nechat tu Cassy Winthropovou odtud ráno odejít?" ptal se dál Randy.

"Propána, ty máš dneska starosti," odbyl ho Beau. "Ale vím to, neboj se."

Moc pro mě znamenala a rozhodl jsem se, žeji nebudu nutit. Přál bych si, aby se k nám přidala dobrovolně."

"Nechápu, proč ti na ní záleží," divil se Randy.

"Já také nevím, přiznal Beau. "Ale už o tom nebudeme mluvit. "Půjdeme ven. Už je načase!"

Beau i Randy vyšli na balkon. Podívali se na noční oblohu. Pak se Beau vrátil do pokoje a požádal jednoho z asistentů, aby došel vypnout světla v bazénu.

Za pár minut bazén ztemněl. Účinek byl fantastický. Hvězdy na nebi se rozzářily, nejintenzivněji souhvězdí Mléčné dráhy.

"Kolik je ještě času?" zeptal se Randy.

"Dvě vteřiny," odpověděl Beau.

Sotva domluvil, nebe se rozsvítilo tisíci padajícími hvězdami. Snášely se k zemi jako obrovský ohňostroj.

"Nádherné, že?" řekl s uspokojením Beau.

"Fantastické," souhlasil Randy "To je poslední vlna," usmál se Beau. "Poslední vlna!"

122

#### Kapitola 14 8.15

"V životě jsem nic takového nezažil," kabonil se Jesse. "Je možné aby třem lidem trvalo takhle dlouho, než se vypraví ven na snídani?"

"Za to může Cassy," ohradil se Pitt. "Byla v koupelně celou věčnost."

"To není pravda," bránila se Cassy. "Nebyla jsem tam zdaleka tak dlouho jako Jonathan. A to jsem si ještě myla vlasy."

"Já tam nebyl dlouho," ozval se Jonathan.

"Docela určitě ze všech nejdéle," přesvědčovala ho Cassy.

"Dobrá, tak už dost!" okřikl je Jesse. Klidnějším hlasem dodal: "Už jsem zapomněl, co to je mít kolem sebe děti."

Přespali v bytě Pittova bratrance - byli přesvědčeni, že je to nejbezpečnější místo. Pitt s Jonathanem spali společně v jedné ložnici, Cassy a Jesse měli každý jednu pro sebe. Jediný problém byl s koupelnou.

"Kam se půjdeme najíst?" zeptal se Jesse.

"Obvykle chodíme ke Costovi," odvětila Cassy. "Ale myslím, že číšnice je nakažená."

"Nakažení lidé budou všude, ať půjdeme kamkoliv," uvažoval Jesse.  
"Myslím, že můžeme jít klidně ke Costovi. Nechci jít nikam, kde bych narazil na někoho ze svých kolegů."  
Bylo nádherné ráno. Čekali na slunci na Jesseho, který šel pro auto. Když viděli, že jim nikdo nebrání v odjezdu, nasedli do vozu.  
"Musím se zastavit pro benzin," upozornil je Jesse, když se rozjížděl.  
"Pořád tu chodí řůra lidí," poznamenal Jonathan. "Stejně jako včera večer.  
A všichni mají na ksichtě ten posranej úsměv."  
"Sprosté výrazy už nejsou v módě," napomenula ho Cassy.  
"Ježíši, vy jste jak moje matka," prohlásil otráveně Jonathan.  
Zajeli k benzinové pumpě. Jesse vystoupil a šel natankovat, Pitt se rozhodl mu dělat společnost.  
"Všiml sis toho taky?" zeptal se Jesse, když měl téměř plnou nádrž. U pumpy bylo ráno velmi rušno.  
"Máte na mysli, že skoro všichni mají chřipku?" upřesnil Pitt.  
"Přesně to jsem myslel," souhlasil Jesse. Téměř každý kýchal, kašlal a vypadal pobledle.  
Pár bloků od jídelny Jesse zpomalil, zajel ke kraji a zastavil u novinového stánku. Poslal Pitta pro noviny. Mladík vystoupil a postavil se do fronty. Stejně jako u pumpy, i u novinového stánku bylo plno. Když se Pitt přiblížil k hromádám novin, všiml si, že všechny jsou zatíženy černými disky.  
Zeptal se prodáváče, co to má za těžítka.  
"Roztomilé věcičky, vidíte?" odpověděl muž.  
"Kde jste k nim přišel?" vyptával se Pitt.  
"Ráno jsem jich měl plný dvorek."  
Pitt doběhl s novinami zpět k autu, nasedl a vyprávěl všem, co viděl.  
"To je teda nádhra!" poznamenal Jesse ironicky. Podíval se na titulky:  
Vlna chřipky se šíří. "Jako bysme to nevěděli," povzdychl si.

123

Cassy si vzala noviny dozadu a předčítala nahlas, zatímco Jesse pokračoval v cestě.  
"Píší tady, že je to nepříjemné, ale velmi krátké onemocnění," citovala Cassy. "Alespoň pro jinak zdravé lidi. Lidem s nějakým chronickým onemocněním doporučují vyhledat lékařskou pomoc při prvních příznacích chřipky."  
"To jim bude houby platný," poznamenal Pitt skepticky.  
Když vešli do Costovy jídelny obsadili stůl vpředu. Pitt a Cassy vyhlíželi Marjorū, ale nikde ji neviděli. Když přišel chlapec asi tak Jonathanova věku a ptal se, co si přejí, otázali se, kde je číšnice.  
"Jela do Santa Fe," odpověděl hoch. "Jelo tam několik našich zaměstnanců.  
Proto jsem tu. Jmenuji se Stephanos, jsem syn pana Costy."  
Když se Stephanos vrátil do kuchyně, Cassy zevrubně vyprávěla ostatním, co v Santa Fe viděla.  
"Všichni na tom obrovském domě intenzivně pracují," dodala.  
"Co tam dělají?" zeptal se Jesse.  
Cassy pokrčila rameny: "Zeptala jsem se. Byla to pochopitelná otázka, ale Beau mě zahrnul jen obecnými cancy o Novém začátku a o tom, jak je nutné všechno napravit. Do háje, ani nevím, co tím myslel."  
"Myslel jsem, že se nemá mluvit vulgárně," ozval se Jonathan.  
"Máš pravdu, omlouvám se," zarazila se Cassy.  
Pitt se nejméně podesáté podíval na hodinky.  
"Za chvíli by měli být u hlavního hygienika," změnil téma.  
"Budou muset čekat, než přijde někdo do práce," řekla Cassy. "Ale v Atlantě už by měli být několik hodin. Když vezmeme v úvahu časový posun, bude kancelář hlavního hygienika ještě nejmíň hodinu zavřená."  
U vedlejšího stolu seděla čtyřčlenná rodina, která svorně kýchala a kašlala.  
Příznaky chřipky se rychle zhoršovaly. Pitt se na ně podíval a podle bledého horečnatého vzezření mu bylo hned jasné, o co se jedná.  
"Kéž bych je mohl varovat," povzdychl si.  
"Co bys jim řekl?" otázala se Cassy. "Že v sobě mají mimozemského netvora, který právě ožívá, a že zítra už nebudou sami sebou?"  
"Máš pravdu," přikývl. "V téhle fázi jim vlastně nic říct nemůžu. Jediná možnost je prevence."  
"Protojsme se rozhodli obrátit na hlavního hygienika," poznamenala Cassy.  
"Prevence je jejich starost. My jen musíme držet palce, aby to vzali vážně, dřív než bude pozdě."

Doktor Wilton Marchand se opřel o vysoké opěradlo židle a složil ruce na svém velkém břiše. Nikdy nedodržoval žádná doporučení vlastní kanceláře týkající se diety a pohybu. Vypadal spíš jako úspěšný majitel pivovaru z minulého století než ředitel Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice.  
Doktor Marchand svolal narychlo několik vedoucích různých oddělení.  
Kolem stolu seděli doktorka Isabela Sanchezová, vedoucí oddělení zabývajících se chřipkovými epidemiemi, doktor Delbert Black, vedoucí oddělení ne-

124

obvyklých patogenů, doktor Patrick Delbanco, vedoucí virologie a doktor Hamar Eggans, vedoucí epidemiologie. Doktor Marchand by na schůzce viděl rád i další vedoucí pracovníky, ale ti byli mimo město nebo měli jiné neodkladné povinnosti.

"Děkuji vám," řekl doktor Marchand Sheile, jež právě dokončila prezentaci celé problematiky. Pohlédl na vedoucí jednotlivých oddělení - všichni se dívali na jedinou kopii zprávy, kterou jim dala k dispozici, než začala hovořit. Sheila se otočila k Eugenovi a Nancy, kteří seděli po její pravici. V místnosti nastalo ticho. Nancy kývnutím hlavy naznačila, že si myslí, že její projev měl patřičný účinek. Eugene pokrčil rameny a zvedl obočí. Rozhlédl se po ztichlé místnosti. V duchu si kladl otázku, jak je možné, že čelní představitelé Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice přijímají takovou informaci s naprostým klidem.

"Promiňte," ozval se Eugene po další minutě ticha, kdy už nebyl schopen to vydržet. "Jako fyzik vám musím zdůraznit, že ty černé disky jsou vyrobeny z materiálu, který nepochází ze Země."

Doktor Marchand zvedl nádobu, v níž byly disky uloženy, postavil ji na stůl před sebe a s brýlemi na očích si je prohlížel.

"A jsem si jistý, že je někdo vyrobil," pokračoval Eugene. "Není to žádný přírodní předmět."

Jinými slovy: mohla je vyrobit nějaká vyspělá civilizace... mimozemská civilizace!" Bylo to poprvé, co někdo z jejich trojice slovo "mimozemská" použil. Naznačovali to, ale konkrétnímu názvu se dosud vyhýbali.

Doktor Marchand se usmál, aby dal najevo, že chápe, co má Eugene na mysli. Podal nádobu s disky doktoru Blackovi, ten si ji vzal a podíval se dovnitř.

"Jsou těžké," prohlásil doktor Black a dal nádobu doktoru Delbancovi.

"Říkáte, že těch předmětů je u vás ve městě spousta?" zeptal se doktor Marchand.

Sheila zvedla zoufale ruce a vyskočila ze židle. Nemohla už vydržet na místě.

"Jsou jich tisíce," zvolala. "Ale o to nejde. Jde o to že jsme na začátku epidemie, která je způsobena aktivací proviru v našem genomu. A nejen v našem, tedy lidském, ale v genomu každého vyššího živočicha, jež jsme testovali. Z toho lze soudit, že tu ten provirus máme miliony, nebo dokonce miliardy let. Nejděsivější na tom je, že ona skrytá genetická informace je mimozemského původu!"

"Každý prvek, každý atom a každá částice, z níž je složeno naše tělo, jsou ve své podstatě mimozemské," poznamenal naprosto vážně doktor Black.

"Všechno vzniklo na nějaké supernově."

"To může být pravda," ozval se Eugene. "Ale my tu hovoříme o živé formě, ne o pouhých atomech."

"Přesně tak," přidala se Sheila. "Mluvíme o živé hmotě, podobné viru, která byla v inaktivní formě skrytá v genomu všech vyšších živočichů na Zemi, včetně člověka."

"A vy naznačujete, že se sem dostala v těchto malých vesmírných lodích, které máte v téhle nádobě," dodal doktor Marchand otráveně.

125

Sheila si položila hlavu do dlaní, aby se uklidnila. Věděla, že je unavená, podrážděná a emocionálně vyčerpaná. Stejně jako Eugene a Nancy nezavřela minulou noc oči.

"Já vím, že to zní naprosto nepřijatelně," řekla a úmyslně mluvila pomalu a klidně. "Ale je to tak. Tyto černé disky mají schopnost infikovat do živého organismu tekutinu. Podařilo se nám získat vzorek té tekutiny a izolovat z něj protein, který funguje jako prion."

"Prion přenáší jednu z encefalopatií," přerušil ji doktor Delbanco s úsměvem. "Nechce se mi věřit, že by protein, o němž hovoříte; byl také prion."

"Řekla jsem, že funguje jako prion!" zopakovala Sheila důrazně.

"Netvrdím, že to je prion!"

"Ten protein reaguje s oním konkrétním segmentem DNA, který jsme původně považovali za bezvýznamný, co se genetické informace týče," dodala Nancy. Viděla, že se Sheila rozzlobila a přestává se ovládat. "Můžeme to formulovat jinak, pokud se vám ta předchozí varianta nelíbí - řekněme, že ta bílkovina funguje jako aktivátor."

"Možná že bychom si měli dát chvíli pauzu," navrhla Sheila. "Určitě by mi prospělo, kdybych si dala kávu."

"Samozřejmě," řekl omluvně doktor Marchand. "Že mě to nenapadlo!"

Beau podrbl Kinga za uchem a rozhlédl se po trávě před domem. Z balkonu před knihovnou byl nádherný výhled na louku a příjezdovou cestu, jež o kus dál mizela mezi stromy. Sunul se po ní zástup lidí, kteří se pomalu a trpělivě blížili k Institutu.

Někteří z nich Beauovi zamávali a on zamával jim.

Pak se rozhlédl po celém okolí. Viděl své čtyřmohé přátele, kteří byli trvale na stráži. Beau měl radost. Nepřál si být vyrušován.

Vešel zpět do domu, vyběhl do prvního patra a vstoupil do tanečního sálu.

Sál byl plný lidí kteří vytrvale pracovali. Původní zařízení bylo pryč, celý prostor vypadal docela jinak než včera. Skupina, jež v sále pracovala, byla značně nesourodá. Tvořili ji lidé různých profesí a věkových skupin. Přesto pracovali naprosto synchronizovaně. Beau se na ně díval shora a měl dojem, že jejich práce je obrazem dokonalé efektivnosti. Nikdo nevydával příkazy. Každý člověk měl v hlavě plán celé stavby, tak jako v sobě má buňka živého organismu zakódovaný obraz celku.

Uprostřed místnosti zahlédl Beau Randyho Nitea. Pracoval v mimořádně věkově nesourodé skupince: jednomu z mužů

bylo téměř osmdesát a děvčátku vedle něj sotva deset. Všichni pracovali na složitém elektronickém zařízení. Měli na hlavách optické přístroje podobné lupovým brýlím očních chirurgů. Beau se vydal k nim.  
"Ahoj Beau!" přivítal ho Randy vesele. "To máme nádherný den, vid'?"  
"Skvělý" souhlasil Beau nadšeně. "Nerad ruším, ale dnes odpoledne tě budu potřebovat. Přijdou tvoji právníci s dalšími smlouvami, které bys měl podepsat. Převádím zbytek tvé firmy pod Institut."  
"To není žádný problém," odpověděl Randy a setřel si ze spánku prach.

126

"Někdy si říkám, že bychom tu elektroniku měli přesunout jinam, kde se tolik nepráší."  
"To je bezpochyby dobrý nápad," souhlasil Beau, "ale teď už se tu nic bourat nebude."  
"Dělá mi starosti, že tohle zařízení není tak dokonalé, jak bychom potřebovali."  
"Co budeme moc použít z jejich zařízení, to použijeme," řekl Beau.  
"Věděli jsme, že s jejich stupněm vývoje techniky budou problémy. To, co nám nebude stačit, budeme muset vyvinout sami."  
"Dobře," souhlasil Randy, ale nebyl o tom zcela přesvědčen.  
"No tak, Randy," uklidňoval ho Beau. "Všechno dopadne dobře."  
"No, v každém případě se nám tu podařilo uvolnit dostatečně velký prostor," uznal Randy a přelétl očima celý sál.  
"Teď to tu vypadá docela jinak.  
Agentka realitní kanceláře říkala, že to byla kopie tanečního sálu z jakéhosi slavného francouzského zámku."  
"Až skončíme s prací, bude sloužit mnohem důležitější věci," prohlásil Beau a poplácal Randyho po rameni.  
"Nebudu tě zdržovat. Uvidíme se, až přijdou právníci."

Stephanos posbíral špinavé nádoby ze stolu. Jesse požádal o další hrnek kávy. Stephanos odešel k pultu pro konvici.  
"Slyšeli jste, jak kašlal, než přišel k našemu stolu?" zeptala se Cassy.  
Pitt přikývl: "Za chvíli to u něj vypukne, o tom není pochyb. Ale vůbec se tomu nedivím. Když jsme tu byli naposled, shodli jsme se přece, že jeho otec je infikovaný."  
"Kašlu na to kafe," prohlásil rozhodně Jesse. "Naskakuje mi tu husí kůže.  
Vypadnem odtud."  
Všichni rychle vstali. Jesse hodil na stůl spropitné. "Víc pro něj nemůžu udělat." Vzal účet a zamířil k pokladně u dveří.  
"Co myslíš, že dělá Beau?" zeptal se Pitt, když všichni následovali poručíka.  
"Nechci na něj myslet," odpověděla Cassy.  
"Já pořád nemůžu uvěřit, že můj nejlepší kamarád stojí v čele toho, co se tu děje," pokračoval Pitt.  
"On tomu nestojí v čele," vyštěkla. "On už není Beau. Ovládá ho ten virus."  
"Máš pravdu," souhlasil. Uvědomil si, že se dotkl bolavého místa.  
"Myslíš, že až se do toho vloží hlavní hygienik, mohla by Ústřední hygienicko-epidemiologická stanice vyvinout nějaký lék nebo vakcínu?"  
"Vakcína slouží k prevenci onemocnění," vysvětlil jí, "ne k léčení."  
Cassy se zastavila a v očích měla zoufalý výraz: "Ty myslíš, že žádný lék neobjeví?"  
"Ale ne, existují protivirové léky," snažil se ji uklidnit. "Možné to je."  
"Proboha, Pitte, doufám, že na něco přijdou," vyhrkla Cassy téměř v slzách.  
Pitt se zarazil. Uvědomil si, že jeho druhé já se raduje, že Beau zmizel z cesty a on má Cassy pro sebe.  
Přesto tušil, jak jí musí být mizerně. Natáhl ruku, přitáhl ji k sobě a objal ji. Přitiskla se k němu.

127

"Hej, děcka, podívejte se na tohle," ozval se Jesse a poklepal Pittovi na rameno. Oči měl přilepené na malou televizní obrazovku za pokladnou.  
Pitt pustil Cassy. Jonathan se protlačil vpřed. Televize byla naladěna na CNN a právě začínaly zprávy.  
"Nejnovější zprávy CNN," ozval se hlasatel. "Nad polovinou světa byla včera viditelná sprška meteorů. Zasáhla rozsáhlé území od západu Evropy až po Havajské ostrovy. Astronomové jsou přesvědčeni, že byla zasažena celá Země, ale nad zbytkem území nebyly meteory v denním světle patrné. Příčina je neznámá. Astronomové jsou tímto úkazem poněkud zaskočení. Jakmile se dozvíme nějaké podrobnosti, budeme vás informovat."  
"Myslíte, že to má něco společného... no víte s čím?" zeptal se Jonathan.  
"Další černé disky?" doplnil ho Jesse. "Určitě."  
"Proboha!" děsil se Pitt. "Pokud máte pravdu, tak je zasažený celý svět."  
"To už se nedá zastavit," řekla odevzdaně Cassy. Nevěřicně zavrtěla hlavou.  
"Nějaký problém, vážení?" zeptal se Costa. Jesse byl na řadě u pokladny, kde původně stálo několik hostů.  
"Ne," vyhrkl rychle Pitt. "Byla to skvělá snídaně."  
Jesse zaplatil a všichni vyšli ven.  
"Viděli jste, jak se tvářil," zeptal se Jonathan. "Všimli jste si, jak strnule se usmívá? Je určitě nakažený! Vsadím se o pět doláčů."

"Budeš se muset vsadit s někým jiným," prohlásil Pitt. "My víme, že je jedním z nich."

Po krátké pauze, které Nancy a Sheila využily, aby odběhly na toaletu a umyly si obličej, se celá trojice vrátila do kanceláře doktora Marchanda.

Sheila byla příliš rozrušená, proto se slova ujala Nancy.

"Chápeme, že to, co se vám tu snažíme vysvětlit, vám připadá nemožné, a že nemáme příliš mnoho pádných důkazů," začala opatrně. "Ale faktem zůstává, že všichni tři jsme odborníky ve svých oborech a jsme tu proto, že nám současná situace dělá starosti. To, o čem jsme mluvili, se skutečně děje."

"My nepochybujeme o vašich pohnutkách," ujistil ji doktor Marchand, "ale o vašich závěrech. Vzhledem k tomu že jsme již vyslali jednoho kolegu z epidemiologie na průzkum centra nákazy, máme jisté pochybnosti. Tady je jeho zpráva." Doktor Marchand zvedl list popsaného papíru. "Získal dojem, že se u vás vyskytla mírná epidemie chřipky. Podrobně zde popisuje rozhovor s ředitelem vaší nemocnice doktorem Halprinem."

"Jeho návštěva proběhla dřív, než jsme věděli, o co se vlastně jedná," poznamenala Sheila. Navíc doktor Halprin byl v té době už infikován. Snažili jsme se to vašemu kolegovi vysvětlit."

"Vaše zpráva je velmi povrchní," oznámil ji doktor Eggans a položil celou složku, kterou prostudoval od první do poslední stránky, na okraj stolu.

"Je v ní příliš mnoho předpokladů a příliš málo faktů. Přesto..."

Sheila měla co dělat, aby neodešla a nebouchla za sebou dveřmi.

Nechápala, jak je možné, že se takový spolek tupých hlav stal vedoucím sborem Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice.

128

"Přesto," zopakoval doktor Eggans a probíral si prsty bradku, "je dostatečná k tomu, abych se rád podíval na místo, kde se to vše odehrává."

Sheila se otočila k Nancy. Nebyla si jistá, zda mu správně rozuměla. Nancy zvedla vítězně pěst palcem vzhůru.

"Poslali jste tuto zprávu dalším vládním institucím?" zeptal se doktor Marchand. Zvedl složku ze stolu a listoval v ní.

"Ne," pronesla Sheila důrazně. "Považovali jsme za nejvhodnější začít u vás."

"Neposlali jste to na Úřad vlády ani na Státní zdravotní komisi?"

"Ne neposlali," potvrdila Nancy.

"Pokusili jste se určit sekvenci aminokyselin toho proteinu?" zeptal se doktor Delbanco.

"Zatím ne," přiznala Nancy. "Ale to by mělo být poměrně snadné."

"Zjistili jste, zda je možné izolovat virus z jedinců, kteří se po prodělané chřipce zotavili?" pokračoval doktor Delbanco v otázkách.

"Jakého charakteru je reakce proteinu s DNA?" přidala se hubená doktorka Sanchezová.

Nancy se usmála a zvedla ruce do vzduchu. Ten náhlý zájem ji potěšil.

"Pomalu, prosím," bránila se. "Budete vám odpovídat postupně."

Otázky se na ně jen valily. Nancy se snažila na ně odpovídat, jak nejlépe uměla, občas ji pomohl Eugene. Sheilu zpočátku otázky potěšily stejně jako Nancy, čím se však stávaly hypotetičtějšími, tím víc si uvědomovala, že něco není v pořádku.

Nadechla se. Možná že je příliš unavená. Možná že jsou ty otázky na místě, když uváží, že sedí před týmem odborníků. Problém byl v tom, že čekala návrh řešení, nějaký možný postup, a ne pouhou akademickou diskusi.

Představitelé Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice se právě Nancy vyptávali, jak přišla na to, použít protein k aktivaci DNA.

Rozhlédla se po místnosti. Na zdech visela obvyklá sbírka diplomů, licencí a akademických ocenění. Byla tam fotografie doktora Marchanda s prezidentem a s řadou dalších politiků. Náhle se zarazila pohledem na pootevřených dveřích. Za nimi stál doktor Clyde Horn. Poznala ho okamžitě díky lesklé lysině na temeni hlavy.

Když se jejich oči setkaly, doktor Horn se široce usmál. Sheila zamrkala, a když se znovu podívala do dveří, byl doktor Horn pryč. Zavřela oči. Má snad halucinace z únavy a napětí? Nebyla si jistá. Pohled na doktora Horna jí připomněl okamžik, kdy ho viděla odcházet s ředitelem Halprinem. Jasně, jako by se to stalo sotva před hodinou, si vzpomněla, jak doktor Halprin říkal: "Mám tu něco, co bych po vás rád poslal do Atlantý. Něco, co by Ústřední hygienicko-epidemiologickou stanici mohlo zajímat."

Sheila otevřela oči. Náhle si zcela jasně uvědomila, co měl doktor Halprin na mysli: černý disk. Rozhlédla se po lidech kolem stolu a byla si najednou jistá, že jsou všichni infikováni. Okolnosti nákazy je nezajímaly proto, aby se pokusili zabránit epidemii, zajímalo je, co všechno se trojici podařilo zjistit.

Vyskočila, chytila Nancy za ruku a táhla ji ke dveřím.

"Nancy, pojdte honem pryč. Musíme si odpočinout."

129

Nancy se jí vytrhla. Přerušení ji překvapilo.

"Konečně jsme se někam dostali," bránila se.

"Eugene? obrátila se Sheila k jejímu manželovi, "musíme si na pár hodin lehnout. Vy to jistě chápete, že?"

"Děje se něco, doktorko Millerová?" zeptal se doktor Marchand.



"Ne, nic," odpověděla co nejkldněji. "Jen jsem si uvědomila, jak jsme vyčerpaní. Už tak jsme vás zdržovali dost dlouho. Můžeme pokračovat, až si odpočineme. Jestliže se trochu prospíme, jistě se nám podaří lépe si uspořádat myšlenky. Nedaleko odtud je Sheraton, ubytujeme se tam."

Přistoupila k doktoru Marchandovi a natáhla ruku pro zprávu, kterou se Sellersovými přivezla. Doktor Marchand na ni rychle položil ruku.

"Pokud vám to nevadí, rádi bychom se na to ještě podívali, zatímco budete odpočívat."

"Samozřejmě," odpověděla ochotně. Couvla a zatahala Nancy za rukáv.

"Sheilo, myslím...", začala Nancy a podívala se na ni. Když se jejich oči setkaly, uvědomila si, že Sheila ví něco, o čem ona nemá ani tušení.

"Můžeme se dohodnout, že se vrátíme po obědě, navrhla Sheila. "Řekněme mezi jednou a druhou?"

"To nám bude vyhovovat," souhlasil doktor Marchand. Podíval se na své podřízené a ti přikýkli.

Eugene si přehodil nohu přes nohu. Neviděl onu komunikaci beze slov, jež probleskla mezi Sheilou a jeho ženou.

"Já bych tu mohl zůstat," navrhl.

"Ne, půjdeš s námi," řekla Nancy a snažila se ho zvednout. Usmála se na všechny přítomné. Oni se usmáli na ni.

Sheila šla první. Vyšli z pracovny doktora Marchanda kolem sekretářky ven na chodbu, osvětlenou bledým, nazelenalým světlem.

U výtahu se Eugene začal rozčilovat, ale Nancy ho zarazila.

"Buďte zticha, aspoň než budeme venku," zašeptala Sheila.

Vešli do výtahu a usmáli se na ostatní. Všichni se také usmáli a někdo poznamenal, jak je venku hezky.

Když došli k autu z půjčovny a nasedli, dal Eugene najevo své podráždění:

Vy jste se snad zbláznily!" prohlásil a chystal se nastartovat. "Trvalo nám hodinu, než je to začalo zajímat, a vy si najednou vzpomene, že si musíte dát šlofika! Já se z vás asi pomínu!"

"Všichni jsou infikováni," řekla Sheila stručně. "Všichni."

"Víte to jistě?" pochyboval Eugene.

"Naprosto," ujistila ho. "Nemám sebemenší pochybnosti."

"Předpokládám, že do Sheratonu nejedeme," ozvala se Nancy.

"Jasně že ne!" přisvědčila Sheila. "Jedeme na letiště. Jsme zase tam, kde jsme byli."

Reportéři se shromáždili u brány Institutu. Ačkoliv je nikdo nepozval, Beau je očekával. Nevěděl jen, který den se objeví. Když mu mladý muž hlídající u brány ohlásil, že přišli reportéři, požádal ho, aby je patnáct minut zdržel.

130

Chtěl získat čas, aby mohl dojít na místo, kde se cesta vine mezi stromy.

Nepřál si mít reportéry v sále, alespoň zatím ne.

Když se pak se skupinou reportérů setkal, byl překvapen jejich množstvím.

Čekal deset až patnáct lidí, ale bylo jich kolem padesáti. Skupinu tvořili reportéři od novin, televizní a rozhlasoví zpravodajové i redaktori některých časopisů. Na Beua se zaměřilo asi deset televizních kamer. Všichni měli v ruce mikrofon.

"Tak tady vidíte Institut pro Nový začátek," informoval je Beau a ukázal rukou na zámeček.

"Všimli jsme si, že budovu značně upravujete," ozval se jeden z novinářů.

"Neřekl bych, že značně," odušil Beau, "ale nějaké úpravy jsou pro naše potřeby nutné."

"Můžeme se podívat dovnitř?" zeptal se další.

"Bohužel dnes to ještě nejde," zavrtěl Beau hlavou. "Narušili bychom probíhající práce."

"Chcete říct, že jsme sem přišli zbytečně?" otázal se jeden z redaktorů.

"To bych netvrdil," odpověděl klidně Beau. "Vidíte, že Institut je reálná věc, a ne produkt něčí fantazie."

"Je pravda, že všechny podniky, které dřív patřily Cipher Software, vlastní v současné době Institut pro Nový začátek?"

"Většinu z nich ano, přisvědčil Beau. "Tuto otázku můžete položit přímo panu Niteovi."

"To bychom rádi," ozval se další reportér. "Ale neměl na nás čas. Snažil jsem se s ním domluvit schůzku, ale marně."

"Jistě, já vím, že má spoustu práce," souhlasil Beau. "Věnuje se plně práci pro Institut. Ale věřím, že se mi ho podaří přesvědčit, aby si s vámi brzy promluvil."

"Co znamená Nový začátek?" zeptal se jeden ze skeptičtějších novinářů.

"Přesně to, co říká název," vysvětloval Beau. "Zrodil se z potřeby vážně se zabývat problémy této planety. Lidé se dosud na Zemi chovali hrozně, důkazem toho je znečištění životního prostředí, zničený ekosystém, válečné konflikty a další problémy. Tato situace si žádá změnu, nebo, pokud to chcete slyšet přímo, Nový začátek, a náš Institut je tu proto, aby se o to postaral."

Skeptický reportér se jízlivě usmál: "To je hezky řečeno, zní to vzletně, možná že je na tom i něco pravdy, přinejmenším to, jakou paseku nadělalo lidstvo na Zemi, ale myšlenka, že to všechno napraví jeden izolovaný institut, je absurdní. Celá akce s davy nadšených lidí mi připadá spíš jako kult než racionální organizace."

Beau se na reportéra soustředěně zadíval, až se mu rozšířily zornice. Prošel mezi všemi, kdo mu stáli v cestě, a přistoupil k němu. Většina lidí ustoupila, několik musel odstrčit. Nejednal násilně, jemně je odtlačil do stran.

Zastavil se proti reportérovi, který se mu vzdorně díval do očí. Celá skupina ztichla a sledovala, co se bude dít. Beau potlačil nutkání to individuum popadnout, zvednout a přinutit k poslušnosti. Místo toho se rozhodl, že ho vezme s

sebou do Institutu a tam ho přesvědčí tím, že ho infikuje.

131

Pak ho napadlo, že by bylo jednodušší infikovat všechny. Každému může dát dárek: černý disk!

"Promiň, Beau!" ozvala se atraktivní žena, která právě přiběhla. Jmenovala se Veronica Patersonová. Přiběhla až z domu a byla trochu zadýchaná. Měla na sobě přiléhavý dres, který vypadal, jako by byl na její dobře tvarované tělo nastříkán. Mužská část skupiny zašuměla.

Odvedla Beaua od skupiny, aby s ním mohla nerušeně promluvit. Oznámila mu, že měl v Institutu důležitý telefon.

"Zvládneš to tu s těmi reportéry?" zeptal se jí Beau.

"Jistě," odpověděla Veronica klidně.

"Neber je dovnitř," upozornil ji.

"Samozřejmě," ujistila ho.

"A na rozloučenou dej každému malý dárek," pokračoval. "Každému jeden černý disk. Vysvětlí jim, že je to náš symbol."

Veronica se usmála: "To se mi líbí."

"Promiňte!" oslovil Beau novináře. "Musím vás opustit, ale jsem si jistý, že se ještě uvidíme. Slečna Patersonová vám zodpoví zbývající dotazy. Na rozloučenou od ní všichni dostanete malý dárek, který si můžete odnést jako suvenýr a vzpomínku na první návštěvu Institutu."

Když domluvil, ozvalo se několik dalších otázek. Beau se usmál a otočil se k zámečku. Tleskl a po jeho boku se vynořil King, který, zatímco Beau hovořil s reportéry, seděl opodál.

Beau zapískal a přivolal několik dalších psů z okolí. Luskal prsty a ukázal na skupinu reportérů. Psi rychle zaujali pozice kolem nich a klidně se posadili.

Když Beau doběhl k domu, zamířil rovnou do knihovny. Vytočil přímé číslo doktora Marchanda. Ten se ozval po prvním zazvonění.

"Odešli," oznámil Beauovi. "Ale odešli velmi náhle. Říkali, že se ubytují v Sheratonu, ale nejsou tam."

"Máš tu jejich zprávu?" zeptal se Beau.

"Samozřejmě," ujistil ho doktor Marchand.

"Znič ji," přikázal Beau.

"A co s nimi?" zeptal se doktor Marchand. "Máme je zastavit?"

"Jistě, jakýmkoliv způsobem," ujistil ho Beau. "Nevím, proč se ptáš na něco, co už dávno víš."

Marchand se zasmál.

"Máš pravdu," řekl. "To je jen takový pozůstatek lidské diplomacie."

Provoz v Atlantě nebyl dopoledne tak zlý jako ve špičce, přesto však hustší, než na jaký byl Eugene zvyklý.

"Všichni se tu chovají hrozně agresivně," stěžoval si.

"Jedeš dobře," uklidňovala ho Nancy, ačkoliv se lekla, jak blízko minuli vůz na poslední křižovatce.

Sheila se dívala zadním oknem, zda je nikdo nesleduje.

"Je někdo za námi?" zeptal se Eugene a podíval se do zpětného zrcátka.

"Myslím, že ne," odpověděla Sheila. "Doufám, že nám spolklí, že si jdeme"

132

odpočinout. Koneckonců to bylo rozumné. Dělá mi ale starosti, že oni teď vědí všechno, co jsme až dosud zjistili. Možná bych spíš měla říct ono ví."

"Vy děláte, jako by to byl jeden velký živý organismus," podivil se Eugene.

"Všichni infikovaní lidé spolu komunikují," vysvětlovala Sheila. "Je to děsivé. Je to, jako by jednotlivé součásti pracovaly pro kolektivní blaho. Jako mraveniště, kde se zdá, že každý jednotlivec přesně ví, co dělá druhý a co má v návaznosti na to udělat on."

"To by znamenalo, že mezi nimi funguje nějaké spojení," uvažoval Eugene.

"Možná že ten mimozemský organismus je vlastně součtem jednotlivých živých forem. Pokud je to tak, bude mít naprosto jinou organizační strukturu, než na jakou jsme zvyklí. Možná že potřebuje určitý počet infikovaných osob, aby dosáhl kritické hmotnosti!"

"Projevil jste příliš jako fyzik, a to je pro mě složité," poznamenala Sheila. "Sledujte radši cestu, právějsme málem nabourali do toho červeného auta, které nás míjelo."

"Jedna věc je jistá," ozvala se Nancy. "Ať už mají jakýkoliv systém organizace, musíme si uvědomit, že jednáme se složitým živým organismem. Bude mít bezpochyby silný pud sebezáchovy."

"A ten ho nutí k vyhledání a zničení všech nepřátel," doplnila ji Sheila, "stejně jako nás."

"To je velmi uklidňující myšlenka," vzdychla Nancy a zachvěla se.

"Co budeme dělat, až přijedeme na letiště?" zeptal se Eugene.

"Zkuste něco navrhnout," řekla Sheila, "ale myslím si, že bychom se přece jen měli obrátit na nějakou instituci, která by nám mohla pomoci."

Sheila se zarazila, když pohlédla na řidiče červeného auta, které je opět těsně míjelo.

"Proboha!" vykřikla vzápětí.

Nancy se prudce otočila.

"Co se děje?"

"Řidič v tom červeném autě," vypravila ze sebe Sheila s hrůzou v hlase, "je ten vousatý epidemiolog. Jak se jmenoval?"

"Hamar Eggans," řekla Nancy. Otočila se k oknu a podívala se ven. "Máte pravdu, je to on. Myslíte, že nás viděl?" V tom okamžiku červené auto vjelo přímo před Eugena. Ten zaklel.

Nárazníky dělilo jen několik milimetrů.

"Nalevo od nás je nějaké černé auto!" vykřikla Nancy. "Myslím, že v něm jede Delbanco."

"Proboha, jsou i napravo!" vyjekla Sheila. "V bílém autě vedle nás je doktor Black. Jsou všude kolem nás!"

"Co mám dělat?" zeptal se zděšeně Eugene. "Je někdo za námi?"

"Za námi jsou nějaká auta," hlásila Sheila, která se otočila a dívala se dozadu, "ale není v nich nikdo, koho znám."

Sotva to dořekla, Eugene dupl na brzdu. Malé auto z půjčovny se ve smyku sklouzlo zprava doleva. Pneumatiky zakvílely. Stejně se ozvaly pneumatiky aut, která jela za nimi.

Eugene nezastavil úplně, ale vůz jedoucí za nimi do nich narazil. Přesto se

133

mu podařilo to, čeho chtěl dosáhnout: auta lékařů z hygienicko-epidemiologické stanice se řítla ještě chvíli vpřed, než si jejich řidiči uvědomili, co se stalo. Eugene tím získal příležitost přejet přes všechny pruhy doleva. Nancy vykřikla, když viděla, jak se na ně řítí rozjetá auta.

Eugene prošlápl plyn až k podlaze, aby zabránil srážce, a prudce zahnul do malé boční ulice plné přetékajících popelnic. Byla tak úzká, že jí jejich malé auto jen taktak projelo. Odpadky a krabice od něj jen odletovaly.

Nancy a Sheila se pevně držely.

"Proboha, Eugene!" vykřikla Nancy, když narazili do popelnice, která vyletěla do vzduchu a skutálela se jim po střeše.

Nárazem rozbila střešní okno.

Eugene měl co dělat, aby udržel vůz rovně, když měl tendenci klouzat po hromádách odpadků do všech stran. Přesto občas škrtl o zeď vpravo nebo vlevo a plech přitom vydal příšerný zvuk podobný škrábání obřího nehtu po tabuli.

Vzdálený konec uličky se zdál volný. Eugene se rychle podíval do zpětného zrcátka. S hrůzou zjistil, že červené auto právě vjíždí do uličky za nimi.

"Pozor!" vykřikla Nancy a ukazovala před sebe.

Eugene se podíval dopředu a spatřil, jak se k nim ohromnou rychlostí přibližuje drátěný plot. Rychle se rozhodl. Křikl na obě ženy, aby se pevně držely, a sešlápl plyn až k podlaze.

Auto prudce poskočilo. Když narazilo do plotu, Eugene i Nancy se zavěsili do bezpečnostních pásů, Sheila se opřela o přední sedadlo.

Auto vjelo na prázdný pozemek a vleklo za sebou trosky plotu. Za ním se zvedal mrak prachu. Několikrát dostali smyk, ale Eugenovi se pokaždé podařilo vůz vyrovnat tak, aby se nepřevrátil.

Pozemek měřil sotva sto čtverečních metrů a byl naprosto holý. Na jeho konci se zvedal mírný kopeček a za ním se terén svažoval k rušné části města. Na silnici, která vedla kolem, byly vidět střechy aut pomalu se vlekoucích v dopravní špičce.

Eugene měl sucho v ústech a bolely ho svaly na předloktí, jak pevně svíral volant. Podíval se znovu za sebe. Červené auto se právě snažilo projet dírou v drátěném plotě. Bílé auto bylo těsně za ním.

Eugena napadlo rychle přejet kopec a vmísit se mezi vozy na silnici. Ale terén mu to nedovolil. Půda byla měkká a přední kola se do ní rychle zahrabala. Auto se zhouplo a zastavilo. Všichni tři chvíli seděli značně otřesení.

Eugene se vzpamatoval první. Natáhl ruku a zatřásl Nancy. Reagovala, jako by se probouzela ze zlého snu. Otočil se na Sheilu. Byla sice vyděšená, ale v pořádku.

Eugene odepl bezpečnostní pás, postavil se na třesoucí se nohy a otočil se k plotu. Červené auto se zachytilo o plot.

Bylo slyšet, jak se mu zuřivě protáčejí pneumatiky.

"Pojďte!" zavelel Eugene. "Máme jedinou šanci. Musíme přeběhnout ten kopec a ztratit se jim ve městě."

Obě ženy rychle vystoupily. Eugene opět neklidně sledoval červené auto.

Viděl, jak z něj vystoupil vousatý muž.

"Pospěšte si, rychle," pobízel Nancy a Sheilu. Předpokládal, že se vousáč

134

rozeběhne za nimi, ale on se natáhl pro něco do auta. Když se Eugene pořádně podíval, měl dojem, že drží v rukou nádobu s černými disky, kterou nechali na stole doktora Marchanda.

Eugena to překvapilo. Zastavil se a sledoval, co se bude dít dál. Nancy a Sheila běžely na kopec. Za okamžik si Eugene uvědomil, že se dívá na jeden z černých disků. Visel ve vzduchu jen pár centimetrů od jeho tváře.

"Rychle, Eugene!" volala Nancy téměř z vršku kopce. "Na co čekáš?"

"To je černý disk!" zakňčel na ni.

Viděl, jak se disk rychle otáčí kolem své osy. Drobné vyvýšeniny na jeho okraji se slily v jednotlý lem. Disk se přiblížil ještě víc. Eugene cítil, jak ho hřeje na kůži.

"Eugene!" zavolala zoufale Nancy.

Ustoupil o krok, ale nebyl schopen odtrhnout oči od disku, který se rozžhavil do červena a sálal čím dál víc. Svlékl si

sako a snažil se jím disk srazit.

Místo aby se disk vychýlil ze svého místa, propálil v saku díru, ale sám nezměnil polohu ani o milimetr. Eugene měl pocit, jako by máchl do prázdna.

Disk propálil sako stejně lehce, jako horký nůž projede máslem.

"Eugene!" volala znovu Nancy. "Rychle!"

Ten úkaz ho jako zkušeného fyzika fascinoval. Nad diskem se pomalu vytvořila koróna a disk měnil barvu ze žhnoucí červené do zářící bílé. Teplo, které Eugene cítil na kůži, se změnilo v žár.

Koróna se začala rychle šířit. Vytvořila zářící kruh, který vydával takový jas, že v něm už disk nebylo vidět.

Nancy zpovzdálí spatřila, co upoutalo manželovu pozornost. Chystala se na něj znovu zavolat, když vtom se koróna rozšířila natolik, že jej celého pohltila. Eugenův výkřik trval jen zlomek vteřiny. Vzápětí ho přehlušil mohutný hukot, který však ustal tak náhle, že jí následující ticho připadalo jako děsivá tichá exploze.

Eugene zmizel. Auto z půjčovny vypadalo jako pokroucený vrak, napůl roztavený a vytažený k místu, na němž ještě před chvílí stál Eugene.

Nancy se rozběhla dolů z kopce, ale Sheila ji zadržela.

"Ne!" křičela na ni. "Nemůžeme se vracet!" Vedle trosk auta se objevil další žhnoucí disk.

"Eugene!" volala Nancy zoufale. Po tvářích jí tekly slzy.

"Je pryč," řekla Sheila. "Musíme zmizet."

Kolem druhého disku se vytvořila koróna a obklopila zbytky auta.

Sheila chytla Nancy za ruku a táhla ji směrem k městu. Před nimi byla rušná silnice, a dokonce i spousta chodců. Vzadu se opět ozval ten děsivý hukot a další exploze ticha.

"Co to, proboha, je?" zeptala se Nancy s pláčem.

"Asi si mysleli, že jsme zůstaly v autě," uvažovala Sheila. "A pokud si troufám hádat, mám dojem, že jsme právě viděly vznik dvou miniaturních černých děr."

135

"Jak to, že se ještě neozvali?" divil se Jonathan. Jak se den schyloval ke konci, byl čím dál neklidnější. Když se setmělo, vyjádřil své obavy nahlas.

"V Atlantě je přece ještě pozdějc!"

Jonathan, Jesse, Cassy a Pitt projížděli poručíkovým vozem kolem domu Sellersových. Projeli kolem již několikrát. Jesse měl proti této cestě námitky, ale nakonec souhlasil, když mu Jonathan vysvětlil, že potřebuje též nějaké oblečení a svůj notebook. Chtěl se také ujistit, zda rodiče nezanechali vzkaz na záznamníku nebo na počítači.

"Tvoji rodiče a doktorka Millerová mají nejspíš spoustu práce," uklidňovala ho Cassy. Ale sama svým slovům nevěřila. Měla také starosti.

"Co vy na to, Jesse?" zeptal se Pitt, když se už potřetí blížili Jonathanovu domovu. "Myslíte, že je to bezpečné?"

"Vypadá to tu klidně," soudil Jesse. "Nevidím nic, co by mi připadalo podezřelé. Zkusíme to, ale rychle."

Zajeli k domu a zhasli světla. Jesse trval na tom, aby ještě pár minut počkali, zda se neobjeví něco podezřelého v sousedních domech nebo v okolních vozech. Všude vládl klid.

"Dobře," ozval se po chvíli. "Jdeme"

Vešli hlavním vchodem a Jonathan vyběhl po schodech nahoru do svého pokoje. Jesse zapnul v kuchyni televizor a vzal si z ledničky vychlazené pivo.

Nabídl také Cassy a Pittovi.

Pitt si jedno vzal. V televizi běžely zprávy CNN.

"Právě jsme se dozvěděli," oznámil hlasatel, "že Bílý dům zrušil mezinárodní konferenci na nejvyšší úrovni o terorismu, neboť prezident onemocněl chřipkou. Tiskový mluvčí Bílého domu Arnold Lerstein řekl, že summit by se v uvedeném termínu přesto konal, nebýt skutečnosti, že kromě prezidenta onemocněla shodou okolností chřipkou i většina ostatních představitelů zúčastněných zemí. Prezidentův lékař se pro tisk vyjádřil, že hlava státu onemocněla stejnou krátkou chřipkou, kterou v současné době prodělává většina obyvatel Washingtonu, a předpokládá, že zítra dopoledne se bude již normálně věnovat své práci."

Pitt zavrtěl nevěřičně hlavou.

"Ta nemoc ovládla celé lidstvo stejně jako virus napadající centrální nervový systém ovládne celý organismus: míří přímo na řídicí centrum."

"Potřebujeme nutně vakcínu," prohlásila Cassy.

"Včera bylo pozdě," odpověděl skepticky Jesse.

Všechny je vylekalo zvonění telefonu. Cassy a Pitt se podívali na poručíka s němou otázkou, zda mají zvednout sluchátko. Než stihl Jesse cokoli říct, Jonathan zvedl telefon nahoře.

Jesse se rozběhl nahoru a Cassy s Pittem mu byli v patách. Doběhli do Jonathanova pokoje.

"Moment," řekl Jonathan do sluchátka, když je uviděl. Vysvětlil jim, že volá doktorka Millerová.

"Zapni to nahlas," navrhl Jesse.

Jonathan stiskl tlačítko na aparátu.

"Jsme tu všichni," oznámil Jesse do mikrofonu, "a slyšíme vás. Jak jste pořídili?"

136

"Mizerně," přiznala Sheila. "Tahali nás za nos a trvalo nám několik hodin, než jsem si uvědomila, že jsou všichni infikovaní. Zajímalo je, jak jsme přišli na to, co se vlastně děje."

"Krucinál!" zaklel Jesse. "Jak se vám podařilo zmizet? Snažili se vás zadržet?"

"Nejdřív ne," odpověděla Sheila. "Řekli jsme jim, že si jdeme odpočinout do hotelu, ale asi nás sledovali, protože nás chytili cestou na letiště."

"Měli jste nějaké problémy?" otázal se Jesse.

"Měli," připustila Sheila. "Je mi to líto, ale ztratili jsme Eugena."

Všichni se na sebe podívali. Výraz ztratili chápal každý jinak. Jesse byl jediný, komu to bylo naprosto jasné.

"Hledali jste ho?" zeptal se Jonathan.

"Bylo to stejné jako v tom nemocničním pokoji," vysvětlovala Sheila, "pokud víte, co tím chci říct."

"V jakém nemocničním pokoji?" dožadoval se Jonathan vysvětlení. Začal pomalu chápat.

Cassy mu položila ruku na rameno.

"Kde jste?" zeptal se Jesse.

"Na letišti v Atlantě," řekla Sheila. "Nancy je na tom špatně, což se dalo čekat, ale zvládáme to. Rozhodly jsme se vrátit domů, ale potřebujeme, aby nám někdo zaplatil letenky. Bojme se tu použít kreditní karty se jménem."

"Já to zařídím," slíbil Jesse. "Uvidíme se, hned jak přiletíte."

Jesse zavěsil a vytočil číslo na aerolinie. Zatímco zajišťoval letenky, Jonathan se zeptal Cassy přímo, jestli se otci stalo něco vážného.

Cassy přikývla: "Obávám se, že ano. Ale nevím co. Budeš muset počkat, až se vrátí maminka a poví nám to."

Jesse zavěsil a podíval se na Jonathana. Snažil se přijít na něco, čím by ho uklidnil, ale než ho cokoli napadlo, zaslechl venku skřípět pneumatiky. Předním oknem dopadalo dovnitř blikající barevné světlo.

Jesse utíkal k oknu a roztáhl závěsy. Na silnici za jeho autem stál policejní vůz se zapnutým majákem. Právě z něj vystupovali policisté v uniformách a s nimi Vince Garbon. Všichni měli na vodítkách německé ovčáky.

Pak přijela další policejní vozidla, některá služební, jiná civilní.

Objevil se i policejní mikrobús.

Všechny vozy zastavily před domem Sellersových.

"Co se děje?" zeptal se Pitt.

"Policie," odpověděl Jesse. "Museli to tu hlídat. Je tam dokonce i můj bývalý parták, nebo to, co z něj zbylo."

"Jdou sem?" zeptala se Cassy.

"Obávám se, že jo," odvětil poručík. "Zhasněte."

Všichni se rozeběhli po domě a zhasínali rozsvícená světla. Sešli se ve ztemnělé kuchyni. Oknem pronikaly paprsky policejních svítilen. Působilo to děsivým dojmem.

"Musí vědět, že tu jsme," pronesla tiše Cassy.

"Co budeme dělat?" zeptal se Pitt.

"Myslím, že nemáme moc na vybranou," odpověděl Jesse.

"Tehle dům má tajnej východ," ozval se náhle Jonathan. "Ve sklepe. Občas jsem tudy v noci utíkal."

137

"Tak na co čekáme?" divil se Jesse. "Jdeme!"

Jonathan jim ukazoval cestu. V ruce nesl svůj notebook. Pohybovali se pomalu a tiše a pečlivě se vyhýbali kuželům světla zvenčí. Když se dostali na schodiště do sklepa a zavřeli za sebou dveře, cítili se trochu bezpečněji.

Cesta jim však dělala obtíže - pohybovali se v naprosté tmě. Nechtěli rozsvítit ani to nejmenší světlo, aby na sebe neupozornili - sklep měl totiž několik malých oken těsně nad zemí.

Šli za sebou a drželi se za ruce, aby se neztratili. Jonathan je vedl až dozadu, kde otevřel těžké dveře, které hlasitě zaskřípaly. Otvorem zavanul chladný vzduch.

"Pokud by vás zajímalo, co to vlastně je," poznamenal, "tak lezem do protiletadlového krytu z padesátých let. Naši ho používají jako vinný sklípek."

Všichni vešli do chodby a Jonathan požádal posledního, aby za nimi zavřel.

Dveře dunivě zapadly.

Jakmile byli všichni uvnitř, Jonathan rozsvítil světlo. Byli v betonové chodbě lemované dřevěnými policemi. Na některých ležely láhve s vínem.

"Tudy," vybídl je Jonathan.

Přišli k dalším dveřím. Schody za nimi vedly do místnosti o velikosti asi čtyř čtverečních metrů. U jedné stěny stály palandy, u další skříňky až do stropu. Byla tam i studna a maličká koupelna.

V další místnosti se nacházela kuchyně. Za ní byly další mohutné dveře.

Vedly na chodbu, která ústila do vyschlého říčního koryta za domem.

"No to mě podržte!" prohlásil Jesse. "To je lepší než tajná chodba ze středověkého hradu. Náhdera!"

138



"Nancy," řekla Sheila tiše, "jsme tady."

Nancy otevřela polekaně oči.

"Kolik je hodin?" zeptala se a snažila se orientovat, kde vlastně je.

Sheila jí odpověděla.

"Je mi hrozně," hlesla Nancy.

"Mně taky," ujistila ji Sheila a položila jí ruku na rameno.

Většinu noci strávily na letišti v Atlantě plny strachu, že je někdo pozná.

Když v časných ranních hodinách nasedly do letadla, trochu se uklidnily.

Nespaly téměř čtyřicet hodin. Jakmile se letadlo vzneslo do vzduchu, obě tvrdě usnuly.

"Co jen řeknu synovi?" zoufala Nancy, a ani nečekala na odpověď. Pokaždé když si vzpomněla na zmizení svého manžela, zalily se jí oči slzami.

Obě ženy si vzaly zavazadla a zamířily k východu. Pronásledoval je paranoidní pocit, že je stále někdo pozoruje. Když vešly do letištní haly, zahlédla Nancy Jonathana a vrhla se k němu. Pár minut se tiše objímali, zatímco se Sheila přivítala s Jessem, Pittem a Cassy.

"Půjdemě," pobídl je Jesse a poklepal Nancy a Jonathanovi na rameno.

Společně se vydali na cestu. Jesse neustále sledoval lidi, které míjeli. Byl rád, že si jich nikdo nevšímá, zejména nikdo z letištní bezpečnostní služby.

Za patnáct minut už seděli v poručíkově dodávce a mířili k městu. Sheila a Nancy podrobně vyprávěly průběh celého pobytu v Atlantě. Třesoucím se hlasem vyličila Nancy Eugenovy poslední okamžiky. Po jejím vyprávění všichni zmlkli.

"Musíme se rozhodnout, kam půjdeme," ozval se po chvíli Jesse.

"Náš dům bude asi nejvhodnější," řekla Nancy. "Není sice příliš nobl, ale je v něm dost místa."

"Myslím, že to není právě nejlepší místo," odporoval Jesse. Vysvětlil Nancy a Sheile, co se stalo včera večer.

Nancy se rozzlobila.

"Vím, že je to nesmyslně sobecké, dělat si starosti o dům, když se kolem mě děje to, co se děje, ale je to můj domov!" prohlásila.

"Kde jste zůstali přes noc?" zeptala se Sheila.

"V bytě mého bratrance," odpověděl Pitt. "Problém je, že jsou tam jen tři ložnice a jedna koupelna."

"Za současných podmínek je pohodlí luxus, který si nemůžeme dovolit," prohlásila Sheila.

"Dneska ráno mluvili v televizi nějací lékaři a ujišťovali všechny, že epidemie chřipky, která se šíří po celém světě, má mírný průběh a není třeba se kvůli ní znepokojovat," řekla Nancy.

"Nejspíš byli z Ústřední hygienicko-epidemiologické stanice," poznamenala Sheila. "Hajzlové."

"Je divné, že se nikdo veřejně nezmínil o těch černých discích," ozval se Pitt. "Proč se o ně nikdo nezajímá? Vždyť se jich najednou objevilo tolik!"

"Ty disky vypadají nevinně, jsou jen taková kuriozita," soudil Jesse. Lidi se o nich bezpochyby baví, ale všichni si myslí, že nejsou tak důležité, aby se

139

o nich veřejně diskutovalo. Bohužel nikdo nepochopil, že mezi nimi a chřipkou existuje přímá souvislost. Nebo pochopil, ale to už bylo pozdě."

"Musíme přijít na způsob, jak lidi varovat," přemýšlela Cassy. "Nemůžeme už na nic čekat."

"Cassy má pravdu," souhlasil Pitt. "Musíme s tím na veřejnost, využít televizi, rozhlas, noviny, všechno, co se nám podaří. Lidi se to musí dozvědět."

"Na veřejnost se vykašlete," namítla Sheila. "Musíme zainteresovat lékaře a vědce. Jinak tu za chvíli nebude nikdo s odpovídajícím vzděláním, kdo by byl schopen vymyslet, jak tohle všechno zastavit."

"Myslím, že děcka mají pravdu," odporoval Jesse. "Zkusili jsme hygieniky, a víte sama nejlíp, jak to dopadlo. Musíme najít někoho z masmédií, kdo ještě není nakažený, a poslat zprávu po celém světě. Já bohužel neznám nikoho, jen pár novinářů, co se nám pletou do vyšetřování."

"Ale ne, Sheila má pravdu," ozvala se Nancy.

Jonathan se otočil. Od chvíle, kdy se dozvěděl, jaký osud potkal jeho otce, seděl a mlčel. Představa smrti pro něj byla naprosto neskutečná, jako pro většinu mladých lidí. Zatím nebyl schopen vyrovnat se s tím, co slyšel.

Střídavě sledoval, o čem se mluví v autě a co se děje venku. Všude byla spousta lidí. Zdálo se, že ulice jsou čím dál tím plnější. Lidé chodili po ulicích ve dne i v noci a všichni měli na tváři strnulý úsměv.

Když projížděli středem města, všiml si ještě něčeho: všichni lidé si vzájemně pomáhali, ať už se jednalo o chodce, který se zastavil a pomohl vyložit náklad z vozu, nebo o dítě, jež pomáhalo nést staršímu člověku tašku.

Všichni vzájemně spolupracovali. Celé město mu připomínalo úl.

V autě se stále dohadovali, co udělat. Hlasy se zvyšovaly. Sheila se právě snažila překřičet Pitta.

"Držte hubu!" zařval.

K jeho velkému překvapení všichni okamžitě zmlkli. Upřeli na něj pohledy, dokonce i Jesse, který řídil.

"Proč se hádáte?" divil se Jonathan. "Musíme táhnout za jeden provaz!"

Kývl hlavou k oknu. "Jím se to daří skvěle!"

Všichni se trochu zastyděli a zadívali se ven. Brzy pochopili, co měl na mysli.

"To je děsivé," ozvala se Cassy. "Fungují jako roboti."

Jesse odbočil do ulice, v níž bydlel Pittův bratranec. Když zahlédl dvě auta, o nichž byl přesvědčen, že patří policii,

sundal nohu z brzdy. Měl dojem, že hlídají před domem. Byl si tak jistý, jako by měli auta označená majákem.  
"Ten dům je tady," upozornil ho Pitt, když viděl, že jede dál.  
"Nemůžeme zastavit," odpověděl Jesse. Ukázal napravo. "Vidíte ty dva fordy? Uvnitř jsou policajti v civilu. Určitě."  
Cassy se otočila.  
"Nedívejte se tak na ně!" okřikl ji poručík. "Nesmíme na sebe upozornit."  
"Můžeme jet ke mně," navrhla Sheila. "Ale je to byt s jednou ložnicí, a hodně vysoko."  
"Já vím o něčem lepším," poznamenal Jesse. "Řek bych, že to bude perfektní."

140

Ve dvou mercedesech, jež patřily Randymu Niteovi, jel Beau s několika nejbližšími spolupracovníky z Institutu do Donaldsonovy hvězdárny stojící na vrcholku hory Jackson. Shora byl nádherný výhled, obzvláště za tak jasného dne jako dnes.

Observatoř byla stejně působivá jako místo, kde stála. Byla to mohutná kopule postavená na skalnatém vrcholku hory a natřená zářivě bíle.

Jakmile první vůz zastavil na vrcholu, vyskočil z něj Beau spolu s Alexandrem Daltonem. Alexandr pracoval dříve jako právník. Veronica Patersonová řídila. Vystoupila z auta ve své přiléhavé kombinéze. Beau měl na sobě tmavou košili s dlouhým rukávem, límec zdvižený a manžety na zápěstí zapnuté.

"Doufám, že tohle zařízení stojí za námahu," poznamenal Beau.

"Byl jsem informován, že je to poslední model dalekohledu," odpověděl Alexandr. Byl to vysoký, velmi štíhlý muž s pavoučími prsty. V současné době byl jedním z Beauových nejbližších spolupracovníků.

U observatoře zastavil druhý mercedes a vystoupila z něj skupina techniků.

Nesli si různé nářadí.

"Dobrý den, Beau Starku!" zavolal někdo.

Všichni se otočili. V otevřených dveřích hvězdárny stál bělovlasý téměř osmdesátiletý muž. Tvář měl svraštělou intenzivním slunečním zářením jako vyschlé jablko.

Beau k němu přistoupil a podal mu ruku. Pak mu představil Veroniku a Alexandra. Všem oznámil, že mají tu čest vidět doktora Carltona Hoffmana, špičku americké astronomie.

"Jsi příliš laskav," usmál se Carlton. "Pojďte dál, ať můžete začít."

Beau pokynul ostatním, aby ho následovali dovnitř. Všichni se bez jediného slova pohnuli.

"Potřebujete ode mne něco?" zeptal se doktor Hoffman.

"Myslím, že máme všechno, co budeme potřebovat," odpověděl Beau.

Technici se okamžitě pustili do práce. Opatrně rozebírali mohutný dalekohled.

"Zajímá mě především ta hlavní čočka," upozornil Beau technika, který vyšplhal nahoru na vrchol dalekohledu.

Pak se obrátil na Carltona. "Kdykoliv budeš chtít navštívit Institut, budeš vítán," ujistil ho.

"To je od tebe velmi laskavé," poděkoval Carlton. "Určitě přijdu, až budete připraveni."

"To nebude dlouho trvat," ujišťoval ho Beau.

"Stop!" vykřikl někdo pronikavým hlasem. Výkřik se odrazil ozvěnou uvnitř kopule. Všichni se zarazili. "Co se to tu děje? Kdo vlastně jste?"

Všichni se otočili ke dveřím. U nich stál malý nenápadný mužiček.

Rozkašlal se, ale stále všechny sledoval přísným pohledem.

"Fentone, já jsem tady," ozval se doktor Hoffman. "Všechno je v pořádku."

Pojď sem, chci ti někoho představit."

Nově přichází se jmenoval Fenton Tylor. Byl zástupcem vedoucího observatoře a tudíž budoucím nástupcem Carltona Hoffmana. Doktor Tylor se

141

otočil na Carltona ale pak se rychle obrátil zpět na techniky, aby náhodou nepovolili další šroubek.

"Fentone " ozval se znovu Carlton, "buď tak laskav a pojď sem ke mně."

Fenton udělal několik kroků podle stěny, aniž spustil dalekohled z očí.

Když se přiblížil, bylo na něm vidět, že je nemocný.

"Má chřipku," zašeptal Carlton Beauovi. "Myslel jsem, že se tu ani neukáže."

Beau chápavě přikyvl.

"To je v pořádku," poznamenal.

Fenton došel až ke svému nadřícenému. Byl pobledlý a zdálo se, že má horečku. Hlasitě kýchl. Carlton ho představil Beauovi a vysvětlil mu, že Beau si jen půjčuje některé součásti dalekohledu.

"Půjčuje?" žasl astronom. Byl z toho úplně zmatený. "To nechápu."

Carlton mu položil ruku na rameno.

"Teď to nemůžeš chápat," řekl klidně, "ale brzy to pochopíš. Ujišťuji tě, že to pochopíš, dřív než si myslíš."

"Pánové!" zavolal Beau a hlasitě zatleskal. "Pokračujeme v práci. Ať to máme brzy hotové!"

Přes šéfovo vysvětlení zíral doktor Tylor na demontáž dalekohledu naprosto zděšeně. Dal své pocity hlasitě najevo.

Carlton ho odtáhl do ústraní a snažil se mu znovu vše vysvětlit.

"Jsem rád, že je tu doktor Hoffman," ozval se Alexandr.

Beau přikývl. Už o tom vyrušení nepřemýšlel. Vzpomněl si na Cassy.  
"Pověz mi, Alexandře," otázal se. "Našel jsi tu ženu, o níž jsem ti říkal?"  
"Myslíš Cassy Winthropovou?" upřesnil Alexandr. Okamžitě věděl, koho má Beau na mysli. "Ještě se nám ji nepodařilo najít. Je zřejmé, že zatím nepatří mezi nás."  
"Hm," zabručel Beau neurčitě. "Neměl jsem ji pustit z očí, když mně přijela navštívit. Nevím, co se to se mnou stalo. Nejspíš to byl nějaký zbytek lidské romantiky. Stydím se za to. V každém případě ji musíš najít."  
"Najdeme ji," ujistil ho Alexandr. "Nepochybuj o tom."

Poslední úsek vedl po šterkové cestě, ale dodávka jela naprosto bezpečně.  
"Chata je už za příští zatáčkou," ujišťoval Jesse ostatní.  
"Díkybohu!" vydechla Sheila.  
Auto konečně zastavilo. Před ním stála dřevěná chata skrytá mezi mohutnými smrky. Jehličím pronikaly jasné sluneční paprsky.  
"Kde to jsme?" zeptala se Sheila. "V dřevorubecké chatrči?"  
"To sotva," zasmál se Jesse. "Je tu elektřina, telefon, televize, vodovod i splachovací záchod."  
"To zní jako čtyřhvězdičkový hotel," popichovala ho Sheila.  
"Je tu krásně," ozvala se Cassy.  
"Pojďte," vyzval je Jesse. Ukážu vám, jak to vypadá vevnitř. A za chatou je nádherné jezero."  
Vystoupili z auta. Všichni byli trochu ztuhlí, nejvíc Nancy a Sheila.  
Posbírali všechny své věci, Jonathan nesl notebook.

142

Vzduch byl svěží a voněl jehličím. Ve větvích stromů šuměl mírný větřík.  
Všude zpívali ptáci.  
"Jak jste k té chatě přišel?" zeptal se Pitt, když vystoupili na přední verandu. Sloupy byly z hrubě otesaných kmenů, podlahu tvořila široká smrková nehotobovaná prkna.  
"Koupili jsme to tu hlavně kvůli rybaření," odpověděl Jesse. "Annie byla vášnivá rybářka. Když umřela, neměl jsem to srdce srub prodat. Nejezdím sem často, za posledních pár let jsem tu skoro nebyl." Otevřel dveře a vešel.  
Ostatní šli za ním. Vzduch uvnitř byl poněkud zatuchlý. Místnosti dominoval mohutný krb, jehož komín sahal až ke stropu. Vpravo se vcházelo do kuchyně vybavené kamenným dřezem a ruční pumpou. Vlevo byly dvě ložnice.  
"Je to tu krásně," prohlásila Nancy.  
"Je to úplně mimo civilizaci," poznamenala Sheila.  
"Neumím si představit, že bychom mohli najít něco vhodnějšího," uvažovala Cassy.  
"Pojďte trochu tu vyvětráme," vybídl je Jesse.  
Během další půlhodiny se snažili srub přizpůsobit co nejlépe potřebám větší skupiny lidí. Cestou z města se zastavili v samoobsluze a zásobili se jídlem. Muži přinesli nákup z auta a ženy vše uklízely.  
Jesse trval na tom, že rozdělá oheň, přestože nebyla zima.  
"Oheň to tu trochu vysuší," vysvětloval. "A večer budete rádi, že jsem zatopil. V noci je tu zima i v tomhle ročním období."  
Konečně se všichni usadili na pohovku a židle rozestavené před krbem. Pitt měl na klíně Jonathanův notebook.  
"Myslím, že tady budeme v bezpečí," řekl Jonathan a otevřel sáček se slanými brambůrkami.  
"Chvilí ano," přisvědčil Jesse. "Pokud se nepletu tak o srubu nikdo z mých spolupracovníků neví. Ale nejsme tu na dovolený. Co uděláme s tím, co se ve světě děje?"  
"Jak rychle se může chřipka rozšířit na všechny lidi?" zeptala se Cassy.  
"Jak rychle?" zopakovala po ní Sheila. "Myslím, že jsme to názorně viděli."  
"Inkubační doba je jen pár hodin," uvažoval Pitt. "Vlastní onemocnění je velmi krátké, a když uvážíte, že všichni infikovaní chtějí infikovat ostatní, šíří se to jako lavina." Zuřivě ťukal do klávesnice počítače.  
"Mohl bych zkusit nějaký relativně přesný odhad, pokud bych měl ponětí, kolik disků na Zemi přistálo. Ale i když to nevím a můj odhad je velmi nepřesný, nevypadá to nijak růžově."  
Obrátil počítač tak, aby na obrazovku viděli i ostatní. Byl na něm kruhový graf s jasně červenou výsečí. "Takhle to vypadá po pár dnech," oznámil.  
"Jedná se o miliony lidí," poznamenal Jesse.  
"Když uvážíme, jak skvěle všichni infikovaní spolupracují a jak se snaží získat další oběti, budou jich za chvíli miliardy," prohlásil Pitt.  
"Co zvířata?" zeptal se Jonathan.  
Pitt pokrčil rameny.  
"O tom jsem zatím moc neuvažoval," přiznal. "Ale určitě se jich to taky týká.  
Může to postihnout každého živočicha, který má virový kód ve svém genomu."

143

"Bezpochyby," podotkla Cassy. "Beau musel nakazit tu svoji dogu. Od samého začátku se chovala divně."

"Takže nějaká mimozemská civilizace ovládne těla živočichů na Zemi," řekl Jonathan.  
"Analogicky tomu, jak virus ovládne jednotlivé buňky," ozvala se Nancy.  
"Pokud si dobře vzpomínám, Pitt to nazval megavirus."  
Všichni byli rádi, že se Nancy zapojila do hovoru. Několik hodin ji neslyšeli promluvit.  
"Viry jsou parazité," vysvětlovala dál Nancy. "Potřebují hostitelský organismus. Bez něj nejsou schopni života."  
"Tojejasné, že potřebují hostitele," souhlasila Sheila. "Neznám způsob, jak by mikroskopický virus postavil ty malé dokonale létající talíře!"  
"To je fakt," souhlasila Cassy. "Ten virus musel kdesi ve vesmíru infikovat jiné živočichy, kteří byli na tak vysoké úrovni, že dokázali tyto malé disky vyrobit."  
"Tím si nejsem tak jistá," ozvala se Nancy. "Viry by to mohly zvládnout samy. Vzpomeňte si, že jsem říkala, že ta mimozemská civilizace má schopnost dostat se do klidové fáze a uložit svou genetickou informaci nebo část svých vědomostí do virové podoby, která přežije cestu mezi různými galaxiemi. Jejich normální podoba nemusí být ta, kterou jsme zatím viděli - nemusí to být virus.  
Než Eugene zmizel, vyslovil hypotézu, že vědomí toho mimozemského organismu potřebuje určitý přesně definovaný počet infikovaných lidských bytostí, které vzájemně spolupracují."  
"Musím přiznat, že podle mě mluvíte čínsky," ozval se Jesse.  
"Je tedy možný," prohlásil Jonathan, "že mimozemšťani ovládají miliony živočichů v Galaxii."  
"A teď si vybrali lidstvo jako vhodný objekt, do něhož se mohou přesídlit a žít v něm" uvažovala nahlas Cassy. "Ale proč právě teď? Co je dnes na Zemi tak zvláštního?"  
"Myslím že to je náhoda," odpověděl Pitt. "Možná že průběžně kontrolovali situaci, třeba jednou za milion let. Stačilo, aby sem poslali jedinou sondu, která by zjistila, jak se život na Zemi vyvíjí."  
"Museli by zaktivovat inertní virus," doplnila Nancy. "Hostitel by se pak rozhlédl kolem sebe a poslal zprávu zpět domů."  
"No, pokud je to takhle," řekl Jesse, "musela je ta zpráva děsně nadchnout, protože nás ty sondy přímo zavalily."  
Cassy přikývla: "To zní logicky. Takže Beau by pak byl právě oním prvním hostitelem."  
"Dost možná," souhlasila Sheila. "Pokud to takhle funguje, mohl to být kdokoliv."  
"Když si vzpomenu na všechno, co se stalo," zadívala se Cassy upřeně na Pitta, musel být Beau první. A víš, co mě nejvíc děsí? Kdyby to nebyl Beau, byli bychom na tom stejně jako všichni kolem nás, kteří vůbec neví, co se vlastně děje."  
"Nebo už bysme byli nakažení," ozval se Jesse.

144

Tyto úvahy přinutily všechny k zamyšlení. Chvilí bylo slyšet jen praskání ohně a ptačí zpěv zvenku.  
"Hej!" probral je náhle z klidu Jonathan. "Co s tím uděláme? Přece tu nebudem jen tak dřepět na zadku!"  
"To určitě ne," souhlasil Pitt. "Musíme něco udělat. Zkusíme vymyslet, jak se tomu postavít."  
"Já jsem pro," přisvědčila Cassy. "Je to naše povinnost. Koneckonců víme o té pohromě asi víc než kdokoliv jiný."  
"Potřebujeme protilátku," řekla Sheila. "Protilátku, a možná i vakcínu proti viru nebo proti aktivujícímu proteinu. Nebo nějaký protivirový preparát.  
Nancy, co vy na to?"  
"Nic nezkazíme, když se o to pokusíme," souhlasila Nancy. "Ale potřebujeme k tomu speciální zařízení a taky hodně štěstí."  
"To je jasné, že k tomu potřebujeme nějaké zařízení," přisvědčila Sheila.  
"Můžeme si tu zařídit laboratoř. Potřebujeme tkáňové kultury, termostaty, mikroskopy, centrifugy. Ale to všechno se dá sehnat. Musíme to sem nějak dopravit."  
"Napište seznam všeho, co potřebujete," navrhl Jesse. "Myslím, že bych toho měl většinu sehnat."  
"Budu se muset dostat k sobě do laboratoře," řekla Nancy.  
"Já také," přikývla Sheila. "Budeme potřebovat vzorky krve nemocných s chřipkou. A také vzorek tekutiny z disku."  
"Mohli bychom napsat stručnou zprávu podle té, kterou jsme připravili pro Ústřední hygienicko-epidemiologickou stanici, a tu rozšířit mezi lidi."  
"Ano," souhlasil Pitt, který pochopil, kam Nancy míří. "Můžeme použít Internet!"  
"No, to je skvělejší nápad," prohlásil Jonathan.  
"Začneme tím, že zprávu pošleme do předních virologických laboratoří" navrhla Sheila.  
"To bude nejlepší," souhlasila Nancy. "A taky do farmaceutických firem, které mají výzkumná pracoviště. Přece nemůžou být všichni infikováni!  
Musíme narazit na někoho, kdo se tím začne vážně zabývat."  
"Můžu udělat falešnou síť," navrhl Jonathan, "a falešný Internetový spojení. Pokud je budu dost rychle měnit, nikdo nás nemůže odhalit."  
Na okamžik se všichni zarazili. Uvědomili si, jak obtížný úkol si zvolili.  
Každý měl svou vlastní představu o úspěšnosti celé akce, ale všichni věděli, že něco musí udělat. Kdyby nedělali nic, bylo by to psychicky mnohem náročnější.

Slunce právě zapadalo, když Nancy, Sheila a Jesse nasedali do auta.  
Cassy, Jonathan a Pitt stáli na verandě, nabádali je k opatrnosti a mávali na rozloučenou.

Sheila s Nancy se trochu prospaly a pak se rozhodly, že pojedou s Jessem do města pro vybavení laboratoře. Ostatní měli zůstat doma, aby bylo v dodávce dost místa. Mladí zpočátku protestovali, zejména Jonathan, ale po krátké domluvě souhlasili, že je to nejlepší řešení.

145

Jakmile dodávka zmizela z dohledu, Jonathan se vrátil dovnitř. Cassy s Pittem se rozhodli pro malou procházku. Obešli srub a sestoupili mezi smrky k jezírku. Došli až na konec krátkého mola a obdivovali krásnou okolní přírodu. Rychle se blížila noc, v zapadajícím slunci získaly okolní kopce modravý až fialový nádech.

"Když tu tak stojím uprostřed té krásné přírody, mám dojem, že se mi to všechno jen zdálo, přerušil Pitt ticho. "Připadá mi že takové hrozné věci se ani nemůžou stát."

"Vím, co chceš říct," ujistila ho Cassy. "Zároveň dobře víš, že je to pravda a že je ohroženo celé lidstvo. Mám mnohem intenzivnější pocit, že jsem jedna z obyvatel téhle planety, než jsem si kdy připustila. Nikdy jsem neměla dojem, že by lidstvo bylo jedna velká rodina, ale dneska mi to tak připadá. Je hrozné, jak se lidé k sobě chovali." Cassy se při té myšlence zachvěla.

Pitt ji k sobě přitáhl. Bylo to gesto, které ji mělo nejen uklidnit, ale také zahřát. Jak Jesse předpovídal, výrazně se po západu slunce ochladilo.

"Když si uvědomíš, že bys mohl ztratit vlastní identitu, přinutí tě to zamyslet se nad svým životem," pokračovala. "Je těžké zapomenout na Beaua, ale vím, že na něj zapomenout musím. Obávám se, že Beau, kterého jsem znala, už neexistuje. Je to skoro stejné, jako kdyby umřel."

"Třeba se nám podaří vyvinout protilátku," prohlásil s nadějí. Podíval se přitom na Cassy a zatoužil ji políbit, ale netroufal si.

"Jo, to určitě," odsekla ironicky, "zítra nám ji přinese Ježíšek."

"No tak Cassy!" zatřásl s ní. "Nevzdávej to!"

"Kdo říkal, že to vzdávám?" bránila se. "Jenom se snažím vyrovnat se skutečností, jak nejlíp umím. Pořád miluju toho starého Beaua a asi ho budu milovat vždycky. Ale také jsem si uvědomila něco jiného."

"A co?" zeptal se nevinně.

"Uvědomil jsem si, že jsem pořád milovala i tebe. Nechci tě uvádět do rozpaků, ale v době, kdy jsme spolu tak trochu chodili, jsem si myslela, že ti na mně nezáleží, že se snažíš si moc nezadat. Tak jsem se příliš nezabývala ani svými vlastními pocity. Ale v posledních pár dnech mě napadlo, že i tvoje pocity mohly být jiné, než jsem se domnívala. Třeba jsem se spletla."

Pitt se rozzářil jako sluníčko.

"Můžu tě ujistit," řekl že pokud sis myslela, že mi na tobě nezáleží, tak jsi byla úplně absolutně vedle."

Dívali se na sebe a navzdory vážnosti situace pociťovali neobvyklé uspokojení. Byla to kouzelná chvíle, kterou však narušil hlasitý výkřik.

"Hej!" volal Jonathan. "Kde jste? Hodte sebou! To musíte vidět!"

Pitt a Cassy se obávali nejhoršího a rychle vyběhli ke srubu. Za krátkou chvíli kterou strávili u jezera, se pod smrky značně setmělo a oba klopýtali přes kořeny. Když doběhli dovnitř, našli Jonathana u televize, kde seděl s nohama nahoře a cpal se brambůrky.

"Poslouchejte," pokynul jim a ukázal na televizi.

"Všichni se shodují na tom, že prezident je mnohem aktivnější a energičtější než dřív. Budeme-li citovat Bílý dům, je z něj jiný člověk."

Hlasatelka se rozkašlala. Omluvila se a pokračovala: "Podivná chřipková

146

epidemie se šíří v celém hlavním městě. Vládní úředníci a kongresmani jsou jí přímo zdecimováni. Všichni vyjádřili politování nad smrtí senátora Piersona Cranmora. Mnoho let trpěl cukrovkou, ale svým aktivním životem byl mnoha lidem s chronickým onemocněním příkladem."

Jonathan vypnul zvuk.

"Mám dojem, že už dostali většinu vlády," poznamenal.

"Myslím, že se to dalo čekat," souhlasila Cassy. "Co je s tou zkrácenou verzí zprávy, kterou jsme odpoledne připravili? Myslela jsem, že ji rozšíříš po Internetu."

"Je to připravený," odpověděl Jonathan. Natáhl se k nótbooku, který stál na konferenčním stolku a otočil ho tak, aby Cassy viděla na obrazovku.

Počítač byl připojen k telefonní lince. "Stačí říct."

"Tak to pošli," přikázala.

Jonathan přesunul ruku na klávesnici a po světě se elektronickou dálnicí rozléto varování o tom, co se děje. Zpráva běžela po Internetu.

147

Kapitola 16  
10.30



Beau seděl před několika monitory nainstalovanými v knihovně. Její vysoká okna byla zatažena těžkými sametovými závěsy, aby se dosáhlo co nejzřetelnějšího obrazu. Veronica stála za ním a masírovala mu ramena. Beau položil ruku na ovládací panel a několika dotyky prstů zapnul všechny monitory. Zesílil zvuk u levé horní obrazovky. Běžely na ní zprávy s informací o tiskové konferenci, kde hovořil tiskový mluvčí Bílého domu Arnold Lerstein.

"Není důvod panikařit. To jsou slova prezidenta i hlavního hygienika.

Chřipka má charakter epidemie, ale její průběh je velmi rychlý a bez negativních vedlejších příznaků. Většina lidí se po onemocnění dokonce cítí lépe.

Pouze lidé trpící nějakým chronickým onemocněním by měli..."

Beau opět stáhl zvuk a zesílil jej u sousedního monitoru. Redaktor na obrazovce byl bezpochyby Angličan. Říkal: "...na Britských ostrovech. Pokud někdo z vašich blízkých onemocní chřipkou, není důvod propadat panice.

Lékaři doporučují klid na lůžku, čaj a léky proti horečce."

Beau přepínal jeden monitor za druhým: informace se shodovaly, ať byly v ruštině, čínštině, španělštině nebo v kterémkoliv jiném jazyce.

"To je potěšitelné," usmál se. "Zdá se, že promornost probíhá podle plánu."

Veronica přikývla a pokračovala v masírování.

Beau přepnul na monitor, který sledoval okolí hlavní brány Institutu. Obraz byl snímán kamerou se širokoúhlým objektivem. V záběru byla skupina asi padesáti demonstrantů, kteří se snažili prolomit řetěz strážů. Kolem pobíhalo několik psů.

"Je tam moje žena!" křičel jeden z demonstrantů. "Musíte mě k ní pustit.

Nemáte právo ji zadržovat."

Strážníci u brány se nepřestávali usmívat.

"Jsou tam mí dva synové!" křičel další. "Vím, že sou uvnitř Musím s nimi mluvit! Chci vědět, jestli jsou v pořádku."

Zatímco skupina demonstrantů ječela, vykřikovala a působila rozruch, kolem nich klidně a spořádaně přicházeli další lidé s úsměvem na rtech. Byli to infikovaní jedinci povolání do Institutu na pomoc. Hlídači u brány je beze slova pouštěli dovnitř.

Fakt, že někteří lidé byli vpuštěni beze slova protestu dovnitř, demonstranty ještě víc rozčilil. Když viděli, že někdo může vstoupit, aniž by řekl slovo, zatímco jich si od samého rána nikdo nevšímá, vrhli se útokem na bránu.

Vznikla nepřehledná vřava se spoustou křiku, strkání a tu a tam padla i rána. Celý zmatek rychle ukončili psi. Vrhli se ze všech stran na demonstranty.

Jejich zlostné vrčení a chňapání podlomilo bojovného ducha demonstrujících. Všichni se rychle stáhli.

Beau vypnul monitory. Sklonil hlavu na hrudník, aby mu Veronica mohla namasírovat i svaly na krku. Spal jen hodinu, byl by potřeboval dvě.

"Měl bys mít radost," řekla Veronica. "Všechno se daří."

"Já mám radost," přisvědčil. Pak změnil téma: "Je Alexandr Dalton dole v sále? Vidělas ho, když jsi tam byla?"

148

"Ano, na obě otázky," odpověděla s úsměvem. "Všechno probíhá podle tvého přání. Ani by ho nenapadlo neuposlechnout tvých příkazů."

"Měl bych se tam zajít podívat," zauvažoval Beau. Protáhl si krk a vstal.

Krátce zahvízdl, aby přivolaal Kinga. Společně sestoupili po schodech.

V obrovském sále bylo čím dál tím živěji. Pracovalo tu mnohem víc lidí než včera. Nosná stropní konstrukce byla zcela obnažena. Mohutné křišťálové lustry a dekorativní štukatérské desky zmizely. Veliká okna byla téměř úplně zakryta. Uprostřed sálu vyrůstalo pod rukama odborníků složité elektronické zařízení. Na jeho stavbu byly použity součásti dalekohledu z observatoře a různý elektronický materiál.

Když Beau sledoval, s jakou pílí a souhrou se všichni věnují práci pro jeden velký cíl, musel se spokojeně usmát.

Vzpomněl si, že tato místnost kdysi sloužila něčemu tak frivolnímu, jako je tanec.

Alexandr zahlédl Beua u vchodu do sálu a zamířil k němu.

"Vypadá to dobře, co ty na to?"

"Vypadá to nádherně," souhlasil Beau.

"Mám další dobré zprávy," pokračoval Alexandr. "Podařilo se nám s okamžitou platností uzavřít všechny továrny kolem Velkých jezer, které se nejvíc podílely na znečištění životního prostředí. Mělo by se to uskutečnit ještě tento týden."

"Co východní Evropa?" zeptal se Beau. "Ta mi dělá největší starosti."

"Tam jsme byli taky úspěšní," usmíval se Alexandr. "Zejména v Rumunsku.

Místní továrny také tento týden skončí."

"To je skvělé!" záhl Beau.

Randy Nite uviděl Beua s Alexandrem a přispěchal k nim.

"Co vy na to?" zeptal se a hrdě ukázal hlavou na zařízení ve středu sálu.

"Pokračuje to báječně," přikývl Beau, "ale neškodilo by, kdyby to šlo trochu rychleji."

"Na to bych potřeboval víc lidí," vysvětloval Randy.

"Můžeš mít, cokoliv budeš potřebovat," odpověděl Beau. "Musíme být připraveni na přílet."

Randy se chápavě usmál a vrátil se ke své práci.

Beau se obrátil na Alexandra: "Co je s Cassy Winthropovou?" V hlase se mu objevil podrážděný tón.

"Ještě jsme ji nenašli," přiznal Alexandr.

"Jak je to možné?"

"Je to záhada," pokrčil Alexandr rameny. "Policie i vedení univerzity velmi ochotně spolupracují. Vydrž, ona se objeví.

Možná že přijde sama k bráně.

Nedělej si s tím starosti."

Beau prudce sevřel Alexandrovo zápěstí a stiskl tak, že Alexandr nemohl rukou ani pohnout.

Alexandra takové násilné gesto překvapilo. Podíval se na ruku, která ho svírala. Nebyla to lidská ruka: měla dlouhé prsty, jež mu obepínaly zápěstí jako malí hadi.

"Žádal jsem tě, abys tu dívku našel. Není to jen pouhý rozmar." Beau se dí-

149

val na Alexandra očima, které měly tak rozšířené zornice, že vůbec nebylo vidět duhovku. "Chci to děvče hned!"

Alexandr se díval na Beaua. Věděl, že mu nemůže odporovat.

"Chápu. Je to náš prvořadý úkol."

Jesse nařezal v blízkém lese smrkové větve, zaparkoval dodávku vedle kůlny a větvemi ji přikryl. Zvenku vypadal srub zcela opuštěně, až na obláčky kouře, které stoupaly z kamenného komína.

Vnitřek byl naprostým opakem jeho klidného zevnějšku: proměnil se v rušné pracoviště. Většinu obytného prostoru vyplnila provizorní biologická laboratoř.

Území laboratoře velela Nancy a Sheila jí vydatně pomáhala. Všichni byli přesvědčeni, že se Nancy zuřivě snaží najít způsob, jak zastavit působení mimozemského viru, aby poněkud zmírnila svůj smutek nad Eugenovou smrtí.

Pracovala jako posedlá.

Pitt psal na počítači. Snažil se podrobně monitorovat situaci a modelovat její další průběh podle informací, které získal z televize. Masmédia se konečně dozvěděla o černých discích, ale dosudje nikdo nespojoval s chřipkovou epidemií.

Dokonce se o nich mnohdy hovořilo tak, aby lidé byli ještě víc stimulováni po nich pátrat.

Jesse si uvědomil, že může být nejvíc užitečný v praktických věcech, jako je příprava jídla a udržování ohně. Právě dokončoval jednu ze svých specialit: mexické čili.

Cassy a Jonathan seděli u jídelního stolu a před sebou měli notebook.

Jonathana potěšilo, že se role poněkud obrátily: on byl učitel a Cassy pilná žákyně. Líbilo se mu i to, že Cassy měla na sobě jedny ze svých lehkých bavlněných šatů. Bylo jasné vidět, že pod nimi nemá podprsenku a Jonathanovi činilo obtíže se řádně soustředit.

"Co mám udělat teď?" ptala se.

"Co?" zatvářil se, jako by se právě probral ze sna.

"Otravuje tě to?"

"Ale ne," ujistil ji rychle.

"Ptala jsem se, jestli mám změnit poslední tři písmena v adrese, tedy v URL," zopakovala. Soustředila se na obrazovku a nevnímala, jak na Jonathana působí její tělo. Byla si před chvílí zaplavat a bradavky jí pod šaty čnely jako ostré hroty.

"Jo... jasně," vzpamatoval se. "Napište GOV, pak..."

"Pak lomítko, 606, velké R, malé g, a znovu zpětné lomítko," pokračovala Cassy a pak Enter.

Podívala na Jonathana a viděla, jak se červená.

"Stalo se něco?" zeptala se.

"Ne," zavrtěl hlavou.

"Tak mám to tak udělat?" dožadovala se odpovědi.

Jonathan přikývl a Cassy stiskla Enter. V tom okamžiku se rozběhla tiskárna a začala chrlit potištěné stránky.

150

"Sláva," zajásal Jonathan. "Dostali jsme se do naší schránky, aniž by nás mohl kdokoliv vystopovat."

Cassy se usmála a plácla ho po rameni.

"Jsi skvělý učitel," pochválila ho.

Jonathan se znovu začervenal a sklopil oči. Pak začal rovnat stránky, které se sypaly z tiskárny. Cassy vstala a šla k Pittovi.

"Za tři minuty se podává jídlo," hlásil Jesse. Nikdo na jeho slova nereagoval. "Já vím, já vím," dodal, "všichni mají moc práce, ale jíst se musí. Bude to na stole, kdo chce, ať si vezme."

Cassy položila ruce Pittovi na ramena a zadívala se na velký kruhový graf na obrazovce jeho počítače. Červená výše byla tentokrát už znatelně větší než modrá.

"Myslíš, že takhle vypadá současná situace?" zeptala se.

Pitt jí jemně stiskl ruku.

"Obávám se, že ano," odpověděl. "Pokud jsou údaje z televize správné, znamená to, že je v současné době infikováno šedesát osm procent světové populace."

Jonathan poklepal Nancy na rameno.

"Nechci tě rušit, mami, ale tady je poslední pošta."  
"Je tam něco o sekvenci aminokyselin od té skupiny z Winnipegu?" zeptala se Sheila.  
"Je," odpověděl, zalistroval v hromadě listů a jeden vytáhl. Podal ho Sheile, která ho začala hned číst.  
"Spojil jsem se také s nějakou novou skupinou v Trondheimu v Norsku", řekl. "Pracuji v tajné laboratoři, ukryté pod tělocvičnou místní univerzity."  
"Poslals jim naše údaje?" otázala se Nancy.  
"Jo, stejně jako všem ostatním," přisvědčil.  
"Udělal kus práce," ozvala se Sheila. "Máme kompletní sekvenci aminokyselin toho proteinu. To znamená, že si ho můžeme vyrobit."  
"Tohle je z toho Norska," podával Jonathan list Nancy, ale Sheila po něm natáhla ruku a vzala si ho. Rychle jej přelétla očima a zmačkala. "To všechno už známe," poznamenala. "Taková škoda času."  
"Pracovali v naprosté izolaci," hájila je Cassy.  
"Je tam něco od té skupiny z Francie?" zeptal se Pitt.  
"Je toho tu spousta," přikývl Jonathan, oddělil stránky z Francie od ostatních a podal je Pittovi. "Zdá se, že zamoření tam probíhá mnohem pomaleji než kdekoli jinde."  
"To musí být vím," zasmála se Sheila.  
"To by mohlo být důležité," uvažovala Nancy. "Pokud to není jen náhoda a půjde to tak dál, mohlo by se nám podařit na to přijít. Třeba to bude k něčemu dobré."  
"Tady jsou špatné zprávy," pokračoval Jonathan a vytáhl jeden list papíru.  
"Lidi s rakovinou, diabetici, hemofilici, no prostě všichni s podobnými nemocemi umírají všude po stovkách."  
"To vypadá, jako by ten virus prováděl cíleně selekci zdravého genomu" řekla Sheila.

151

Jesse přinesl ke stolu kastrol s čili a požádal Pitta, aby odsunul počítač.  
Zatímco čekal, až bude mít jídlo kam postavit, zeptal se Jonathana, kolik výzkumných středisek na světě za věřejšek kontaktoval.  
"Sto šest," zněla odpověď.  
"A dneska?" ptal se dál Jesse.  
"Devadesát tři."  
"No ne!" žasl Jesse a postavil čili na stůl. Zamířil do kuchyně pro talíře a příbory. "To nám rychle ubývají."  
"No, mohlo jich být o tři víc," vysvětloval Jonathan. "Ale někdo se moc vyptával - kdo jsme, kde jsme a tak - a tak jsem radši rychle skončil."  
"Jistota je jistota, jak se říká," dodal Pitt.  
"Stejně jich ubývá," poznamenal Jesse.  
"Co ten člověk, co si říká doktor M?" zeptala se Sheila. "Ozval se?"  
"Jasně," kývl Jonathan.  
"Kdo to je, ten doktor M?" zeptal se Jesse.  
"Byl to první člověk, který se nám ozval na naši výzvu na Internetu," vysvětlovala Cassy. "Ozval se během hodiny. Myslíme, že je někde v Arizoně, ale nevíme kde."  
"Poslal nám spoustu důležitých údajů," prohlásila Nancy.  
"Dost na to, abych ho začal trochu podezírat," poznamenal Pitt.  
"Tak pojďte," vyzval je Jesse, "než to čili vystydne."  
"Já podezírám každého," přiznala Sheila. Šla ke stolu a posadila se na své obvyklé místo vzadu. "Když nám ale pošle důležité informace, nejsem proti."  
"Pokud nás spojení s ním nijak neohrozí," dodal Pitt.  
"To je samozřejmé," souhlasila Sheila. Vzala si od Jonathana listy od doktora M, držela si je před očima, četla a volnou rukou si dávala do pusy čili.  
Chovala se jako student, který má těsně před zkouškou.  
Ostatní se posadili ke stolu a jedli trochu civilizovaněji, dokonce si položili na klín ubrousky.  
"Jesse, vy se překonáváte," chválila ho Cassy, když čili ochutnala.  
"Poklony přijímám kdykoliv," usmíval se poručík.  
Pokračovali v jídle a několik minut bylo ticho. Pak se ozvala Nancy:  
"Nerada s tím začínám, ale docházejí nám některé základní laboratorní potřeby. Pokud pro ně nezajedeme do města, nebudeme moct pokračovat v práci. Vím, že je to nebezpečné, ale nemáme jinou možnost."  
"To není problém," odpověděl Jesse. "Sepište mi seznam všeho co potřebujete, já to nějak zvládnou. Vy a Sheila musíte pokračovat v práci. Stejně potřebujeme jídlo."  
"Já pojedu s vámi," ozvala se Cassy.  
"Beze mě nepojedeš nikam," protestoval Pitt.  
"Já pojedu taky," prohlásil Jonathan.  
"Ty zůstaneš tady," přikázala Nancy.  
"Ale mami!" odporoval. "Nejsem mimino. Mě se to taky týká!"  
"Pokud chceš jet, pojedu taky," prohlásila rozhodně Nancy. "Stejně musím jet já nebo Sheila. Nikdo jiný neví, co přesně potřebujeme."

"Proboha!" ozvala se Sheila.

152

"Co se stalo?" lekla se Cassy.

"Ten doktor M," vysvětlovala Sheila, "se nás včera zeptal, co víme o rychlosti sedimentace té části DNA, která obsahuje virus."

"Náš předpoklad jsme mu poslali, ne?" zeptala se Nancy.

"Odesílal jsem všechno, co jste mi daly," ujišťoval ji Jonathan. "Dokonce i to, kde jste se zmiňovaly, že vaše centrifuga není schopná dosáhnout potřebného množství otáček za minutu."

"Jeho centrifuga to evidentně zvládne," konstatovala Sheila.

"Ukažte!" žádala Nancy. Sheila jí podala jeden list a Nancy se dala do čtení. "Vidím, že jsme blíž izolaci toho viru, než jsem si myslela."

"Přesně tak," souhlasila Sheila. "Izolace viru ještě neznamená, že máme protilátku nebo vakcínu, ale je to významný mezník. Možná právě ten nejdůležitější."

"Kolik je hodin?" zeptal se Jesse.

"Půl jedenácté," odpověděl Pitt. Zvedl ruku s hodinkami až k očím, aby viděl na číselník. Pod stromy ve svahu nad univerzitou bylo šero. Jesse, Pitt, Cassy, Nancy a Jonathan seděli v autě. Přijeli asi před půlhodinou, ale Jesse trval na tom, že musí chvíli počkat. Nepřál si, aby někdo z nich šel do nemocnice dřív, než se vystřídá večerní a noční směna. Spoléhal, že zmatek při výměně směn jim pomůže nepozorovaně získat vše, co potřebují, a bez povšimnutí zmizet.

"Výrazíme ve tři čtvrtě," rozhodl.

Z místa, kde zaparkovali, spatřili, že většinu asfaltové parkovací plochy někdo vykopal a zavezl zeminou. Celý areál byl osvětlený, takže viděli, jak infikovaní lidé sázejí do upravené půdy zeleninu.

"Musím uznat, že mají vynikající organizaci," poznamenal Jesse.

"Podívejte se, jak skvěle spolupracují, aniž by promluvili slovo."

"Ale kde budou parkovat auta?" zeptal se Pitt. "Tohle je poněkud přehnaná starost o životní prostředí."

"Třeba nechtějí jezdit auty," podotkla Cassy. "Auta jsou přece jedním z hlavních zdrojů znečištění životního prostředí."

"Vypadá to, že se opravdu snaží město vyčistit," uznala Nancy. "Za to si zaslouží pochvalu."

"Myslím, že se snaží vyčistit celou planetu," řekla Cassy. "Svým způsobem jsme vlastně my ti špatní. Myslím, že je to otázka názoru. My jsme určité věci považovali za samozřejmé."

"Nechte toho," okřikl je Jesse. "Mluvíte tak, jako byste byly najejich straně."

"Už je skoro tři čtvrtě na jedenáct," ozval se Pitt. "Navrhuji, že zajdu s Jonathanem do laboratoře. Vyznám se tam a Jonathan se vyzná v počítačích. Vybereme si, co potřebujeme, a společně to odneseme."

"Měla bych zůstat s Jonathanem," prohlásila Nancy.

"Mami!" zaúpěl Jonathan. "Ty musíš jít do lékárny a tam mě nepotřebuješ."

Pitt mě ale potřebovat bude."

"To je pravda," přisvědčil Pitt.

153

"Já a Cassy půjdeme s Nancy," rozhodl Jesse. "Zkusíme lékárnu v samoobsluze, Nancy si vybere léky a my zatím doplníme zásoby potravin."

"Dobře," souhlasil Pitt. "Sejdeme se tu za půl hodiny."

"Radši za tři čtvrtě," namítl Jesse. "Máme to dál než vy."

"Platí," kývl Pitt. "Je čas vyrazit."

Vystoupili z vozu. Nancy rychle objala Jonathana, Pitt chytil Cassy za ruku.

"Dávejte pozor," řekl jí.

"Vy taky," odpověděla.

"Nezapomeňte," připomínal Jonathan, "že se musíte pořád přibližně usmívat. Dělají to všichni!"

"Jonathane!" okřikla ho Nancy.

Ve chvíli, kdy se chystali vyrazit, chytila Cassy Pitta za ruku. Když se otočil políbila ho krátce na rty. Pak se rozeběhla za Nancy a Jessem. Pitt se vydal na cestu s Jonathanem. Všichni se ponořili do tmy.

Cassyina fotografie byla asi půl roku stará. Cassy na ní ležela na rozkvetlé louce, vlasy rozhozené kolem hlavy jako temnou svatozář. Usmívala se přímo do objektivu.

Beau natáhl ruku. Měla svráštělou a tuhou kůži. Dlouhé prsty podobající se hádátům se omotaly kolem rámečku fotografie a zvedly ho téměř až k očím.

Tlumená zář, jež z nich vycházela, osvětlila obrázek natolik, že Beau zřetelně rozeznával rysy Cassyiny tváře. Seděl v knihovně a měl zhasnuto. Temné byly i všechny monitory. Jediné světlo vrhal zvenku do místnosti bledý měsíc.

Beau si uvědomil, že někdo vešel do místnosti.

"Můžu rozsvítit?" ozval se Alexandr.

"Pokud je to nutné," odpověděl Beau.  
Místnost zalilo jasné světlo a přimělo Beaua přimhouřit oči.  
"Stalo se něco?" zeptal se Alexandr, ale pak zahlédl obrázek v jeho ruce.  
Beau mlčel.  
"Promiň, že to říkám," pokračoval Alexandr, "ale neměl bys tak soustředit na jednotlivce. Není to náš způsob myšlení. Neprospívá to vůbec kolektivnímu dobru."  
"Snažil jsem se tomu ubránit," připustil Beau. "Ale nejde to."  
Pak fotografii hodil na stůl, až se vysypalo sklo.  
"Moje DNA by měla vytěsnit lidskou DNA, ale v mozku se mi pořád honí lidské emoce."  
"Taky jsem něco podobného cítil," řekl chápavě Alexandr. "Ale moje bývalá partnerka nebyla geneticky vhodná, neprošla aktivačním stadiem.  
Myslím, že mi to usnadnilo situaci."  
"Emoce jsou hrozná slabost," připustil Beau. "Dosud jsme se nesetkali s druhem, který by měl tak silné interpersonální vazby. Nemám žádnou zkušenost, která by mi pomohla."  
Zajel prsty pod rozbitý obrázek. Kousek skla mu prořízl kůži na prstu.  
Výtekla z něj zelenavá pění.  
"Poranil ses," všiml si Alexandr.

154

"To nic není," protestoval Beau. Zvedl rozbitý rámeček a podíval se na fotografii. "Musím vědět, kde je. Musíme ji infikovat. Jakmile bude patřit k nám, budu spokojený."  
"Všichni to vědí," odpověděl Alexandr. "Jakmile ji někdo zahlédne, dá nám hned vědět."  
"Musí se někde ubytovat, uvažoval Beau. "Přivádí mě to k šílenství.  
Nemůžu se soustředit."  
"Co se týče Brány..." Alexandr se pokusil změnit téma, ale Beau ho přerušil.  
"Musíš najít Cassy Winthropovou," řekl důrazně. "Nevykládej mi o Bráně!"  
  
"Proboha! Podívejte se na to!" vykřikl Jesse.  
Na parkovišti před Jeffersonovou samoobsluhou stálo několik osobních vozů s dveřmi dokořán. Vypadalo to, jako by z nich jejich majitelé prchali v ohromném spěchu.  
Některé velké výkladní skříně obchodu byly rozbité, na cestě se povalovaly střepy. Vnitřek osvětlovalo jen úsporné noční osvětlení, ale bylo zřejmé, že samoobsluha je částečně vykradená.  
"Co se tu stalo?" žasla Cassy. Vypadalo to jako scéna z rozvojové země zmítané občanskou válkou.  
"Nemám ponětí," odpověděla Nancy.  
"Možná že pár posledních zdravých lidí zpanikařilo," uvažoval Jesse.  
"Třeba už neplatí zákony jako doposud."  
"Co budeme dělat?" ptala se Cassy.  
"Přesně to, proč jsme sem přišli," ujistil ji Jesse. "Bude to dokonce tím jednodušší. Báľ jsem se, že se do obchodu budeme muset vloupat."  
Celá skupinka se opatrně přiblížila k jedné rozbité výkladní skřině a nahlédla dovnitř. V obchodě bylo děsivé ticho.  
"Je tam pěkný nepořádek, ale vypadá to, že se toho moc neztratilo," poznamenala Nancy. "Řekla bych, že ten, kdo se sem vloupal, měl zájem jen o peníze v pokladnách."  
Z místa, odkud se dívali dovnitř, viděli dobře na pokladny. Všechny byly otevřené.  
"Blázní!" ulevil si Jesse. "Pokud přestanou platit zákony, peníze nebudou mít ani cenu papíru, na kterém jsou natisknuté!"  
Ještě jednou se rozhlédl po opuštěném parkovišti. Neviděl ani človíčka.  
"Zajímalo by mě, proč tu nikdo není," uvažoval. "Všude jinde se procházejí spousty lidí. Ale koneckonců, nač se zdráhat, když se nám ten obchod přímo nabízí. Jdeme."  
Vstoupili dovnitř rozbitou výkladní skřiní a mezi regály zamířili dozadu, kde byla lékárna. Kráčeli opatrně, protože na podlaze se povalovaly hromady láhvi, plechovek a krabic. V tlumeném světle se jim dalo vyhnout jen s velkými obtížemi.  
Lékárna byla oddělena od vlastního obchodu mříží, která se spouštěla od stropu na zem. Ten, kdo se vloupal do obchodu, nevynechal ani lékárnu.  
V mříži byla vyříznuta díra a před ní ležely na zemi velké nůžky na plech.

155

Jesse otvor trochu roztáhl, aby mohla Nancy pohodlně prolézt. Rychle došla až k lékárenskému pultu.  
"Jak to vypadá?" zeptal se Jesse.  
"Narkotika jsou pryč," hlásila Nancy, "ale to nám nevadí. Antibiotika i antivirové preparáty tu jsou. Dejte mi deset minut, vyberu si, co potřebuju."  
Jesse se obrátil na Cassy: "My dva zatím vybereme zásoby."  
Vrátili se do přední části obchodu a vzali si tašky. Pak se vydali podél regálů. Cassy vybírala potraviny a Jesse nesl



tašky.

Když byli uprostřed oddělení s těstovinami, uklouzl Jesse po jakési tekutině rozlité na podlaze.

Cassy ho zachytila za ruku, aby neupadl. Přestože se mu podařilo najít rovnováhu, nohy mu stále ujížděly. Šel opatrně s nohama rozkročenýma a působil i v té podivné situaci komicky.

Cassy se sklonila a podívala se na rozbitou láhev na podlaze.

"To se nedivím, že to tak klouže," řekla s úsměvem. "Je to olivový olej.

Dávejte pozor."

"To dělám celý život! Jak si myslíte, že bych vydržel třicet let u policie?"

Zasmál se. "Doufal jsem, že před důchodem ještě něco zažiju, ale tohle předčilo moje očekávání!"

"Myslím, že to nečekal nikdo," souhlasila.

Došli na konec uličky a zahrnuli k regálu s obilninami. Cassy musela odházet hromadu krabic - některé byly prázdné, jiné plné. Náhle se nadechla a ztuhla. Jesse stál v mžiku za ní.

"Co se děje?" ptal se.

Ukázala před sebe. Uprostřed toho, co byl vlastně domeček z krabic, se objevil dětský obličej. Patřil malému, sotva pětiletému chlapci. Měl potrhané šaty a byl celý ušmudlaný.

"Propána!" vydechl Jesse. "Co ten tu dělá?"

Cassy se instinktivně sehnula a chtěla chlapce zvednout, ale Jesse ji zarazil.

"Počkejte!" okřikl ji. "Nic o něm nevíme!"

Snažila se vyprostit z jeho sevření, ale držel ji pevně.

"Vždyť je to jen dítě!" protestovala. "A je celé vyděšené!"

"Ale nevíme, jestli...", začal.

"Přece ho tu nechcete nechat!" přerušila ho.

Pomalů ji pustil. Sklonila se a vytáhla dítě z krabic od mouky. Chlapec se k ní přitiskl a schoval obličej na jejím rameni.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se ho klidně a hladila ho po zádech. Překvapilo ji, jakou silou se jí držel.

Pohlédla na Jesseho. Oba napadlo totéž: jak tato nečekaná událost změní jejich už tak zoufalou situaci?

"No tak," utěšovala chlapce. "Všechno bude v pořádku. Nic se ti nestane, jen potřebujeme vědět, jak se jmenuješ."

Dítě se pomalu narovnálo.

Cassy se na ně usmála a chystala se ho znovu utěšovat, když si všimla, jak se na ni usmívá. Ještě víc ji vyděsily jeho oči. Zornice mělo rozšířené a vycházela z nich modravá záře.

156

Cassy se s odporem sklonila a chtěla chlapce postavit na zem. Snažila se ho chytit za ruku, ale on se jí nečekanou silou vytrhl a rozběhl se ven z obchodu.

"Počkej!" křikl za ním Jesse. "Vrať se!" Pak se za ním rozběhl.

"Je nakažený!" zakřičela na něj Cassy.

"Já vím" odpověděl. "Proto nechci, aby utekl."

Jesse běžel tmavou uličkou mezi regály. Na botách měl dosud zbytky oleje, a tak měl co dělat, aby neuklouzl. Navíc se na zemi válely plechovky, láhve a krabice.

Chlapec se lehce vyhnul všem překážkám, bez problémů proběhl uličkou a dorazil k východu dřív než Jesse. Postavil se do jedné z rozbitých výkladních skříní, zvedl ruku a otevřel dlaň. Z dlaně se mu rychle zvedl černý disk a zmizel do noci. Jesse doběhl udýchaně k chlapci. Trochu kulhal, jak si narazil bok, když u jedné z pokladen zakopl o plechovky s rajskou polévkou a upadl.

"Fajn, chlapče," řekl Jesse lapaje po dechu a obrátil kluka k sobě. "Co se tu stalo? Co tu děláš?"

Chlapec zvedl hlavu a podíval se na něj se širokým úsměvem ve tváři.

Neřekl ani slovo.

"No tak, hochu," přesvědčoval ho Jesse. "Nechci toho po tobě moc."

Mezitím došla k výkladní skříní i Cassy a podívala se Jessemu přes rameno.

"Co udělal?" zeptala se.

"Pokud vím, tak nic," odpověděl Jesse. "Doběhl sem a tady se zastavil. Ale rád bych, aby se přestal tak blbě usmívat. Mám pocit, že si z nás dělá srandu."

Cassy i Jesse zahlédli světla ve stejný okamžik. Na parkoviště před samoobsluhou vjel nějaký vůz a mířil k nim.

"To ne!" zašeptal Jesse. "Společnost tu vůbec nepotřebujeme."

Bylo zřejmé, že vůz jede velmi rychle. Cassy i Jesse instinktivně couvli.

Pak se ozvalo skřípění brzd a vůz zastavil těsně před obchodem. Reflektory svítily přímo dovnitř a zalévaly obchod jasným světlem. Cassy i Jesse si zakryli oči. Chlapec se rozběhl ke světlu a zmizel jím z dohledu.

"Najděte Nancy a zmizte zadním vchodem!" přikázal Jesse. "Pokud se za patnáct minut neobjevím u auta, odjeďte beze mě. Seženu si nějaké a přijedu za vámi."

"Určitě?" zeptala se Cassy. Nechtěla se jí odejít bez Jesseho.

"Určitě!" vyštěkl. "Hod'te sebou!"

Cassy už se přizpůsobila světlu natolik, že spatřila, jak z vozu vystoupilo několik postav. V záři světél však nemohla rozeznat žádné detaily.

Otočila se a přechala do zadní části obchodu. Uprostřed se otočila a podívala se na Jesseho. Zahlédla, jak prošel rozbitou výkladní skříní a zamířil přímo k vozu.

Cassy běžela co nejrychleji a zarazila se až o mříž před lékárnou. Zatřásla jí a zavolala na Nancy. Nancy se vynořila za stolem a zvedla hlavu. Okamžitě si všimla světla před samoobsluhou.

"Co se děje?" zeptala se.

Cassy nemohla popadnout dech.

"Průšvih," vydechla. "Musíme zmizet."

157

"Jo " řekla Nancy. "Stejně už všechno mám." Přiběhla k mříži a snažila se protáhnout otvorem. Ostré konce drátěné mříže ji však zadržely jako drápy zvířete. Nemohla dál.

"Vezměte tohle " podávala Cassy tašku s léky. Pak se snažila oběma rukama vyprostit. Nebylo to snadné.

Světlo vpředu se náhle oslnivě rozzářilo. Ve stejný okamžik se ozval hučivý zvuk a rychle nabýval na intenzitě. Když dosáhl ohlušující hlasitosti, náhle umkl. V ten okamžik se z polic sesypalo množství zboží.

"Ne, to ne!" úpěla Nancy.

"Co je? Co se děje?" ptala se Cassy.

"Přesně takový zvuk se ozval, když zmizel Eugene," vysvětlovala Nancy.

"Kde je Jesse?"

"Honem!" vykřikla Cassy. "Musíme pryč!"

Položila tašku s léky a pokusila se roztáhnout otvor v mříži. Po regálech se pohyboval světelný kužel baterky.

"Utíkejte!" vykřikla Nancy. "Vemte tu tašku a zmizte "

"Bez vás ne!" odporovala Cassy a tahala vši silou za mříž.

"Tak držte tuhle stranu, já se opřu do té druhé," přikázala jí Nancy.

Společně se jim posléze podařilo otvor roztáhnout natolik, že se protlačila na druhou stranu.

Nancy chytila tašku s léky a obě se rozběhly do zadní části obchodu.

Nevěděly, kam běží, spoléhaly na to, že vzadu najdou nějaký východ. Místo toho narazily na obrovský mrazicí box.

Běžely podél něj, v rohu se obrátily a rozběhly se dopředu. Doufaly, že najdou dveře v boční stěně. Daleko však nedorazily. Před nimi se vynořila skupinka lidí. Většina z nich nesla baterky.

Obě ženy zaúpěly hrůzou. Skupina lidí je děsila především očima: všem jim v šeru obchodu svítily jako hvězdy na jasné noční obloze.

Cassy i Nancy se prudce otočily, ale zezadu se vynořila další skupina.

Přitiskly se k sobě a čekaly. Obě skupiny se k nim pomalu blížily. Když byly téměř u nich, všimly si, že ve skupině je přibližně stejný počet mužů i žen, starých i mladých lidí. Společné měly jen ty svítící oči a falešný úsměv na tváři.

Infikovaní lidé obě ženy obklíčili. Chvíli se nic nedělo, nikdo se nehýbal.

Obě ženy se k sobě zděšeně tiskly zády a snažily se nekřičet. Nancy upustila tašku s léky.

Když jeden z infikovaných lidí natáhl ruku a chytil Cassy za zápěstí, s hrůzou vykřikla.

"Předpokládám, že jste Cassy Winthropová," řekl muž s úsměvem. "Velice mě těší. Někomu jste moc chyběla."

Pitt ťukal nervózně prsty do volantu Jesseho dodávky. Jonathan se vrtěl na sedadle vedle něj.

"Jak je to dlouho?" zeptal se Pitta.

"Už mají pětadvacet minut zpoždění."

158

"Co budeme dělat?"

"Nevím," přiznal Pitt. "Předpokládám, že spíš budeme mít problémy my dva."

"Pokud se člověk vydrží usmívat, nikdo si ho ani nevšimne," ušklíbl se Jonathan.

"Zůstaň tady," pronesl náhle Pitt. "Půjdu se podívat k samoobsluze. Když se za čtvrt hodiny nevrátím, jed' do srubu."

"A jak se dostanete zpátky vy?" ptal se Jonathan.

"Je tu spousta opuštěných aut," odpověděl Pitt. "To nebude problém."

"Ale..."

"Udělej to, jak jsem ti řekl," přerušil ho Pitt. Vyskočil z vozu a zamířil dolů ze svahu. Prošel mezi stromy a po opuštěné ulici se vydal k samoobsluze.

Předpokládá, že asi po šesti blocích musí odbočit vpravo.

Kousek před ním vyšel kdosi z domu a zamířil jeho směrem. Pitt viděl, jak mu svítí oči. Potlačil nutkání otočit se a utéct a vykroužil na tváři široký úsměv jako dřív v nemocnici. Od strnulého úsměvu ho bolely obličejové svaly.

Zneklidněl, když si uvědomil, že kolem té infikované osoby musí projít.

Soustředil se na úsměv a na to, aby se díval přímo před sebe. Přesvědčili se dříve s Jonathanem, že pohled přímo do očí je infikovaným lidem podezřelý.

Prošel kolem infikovaného člověka bez problémů a s úlevou si oddechl.

Takhle se přece nedá žít, napadlo ho. Jak dlouho mohou vydržet, když si budou hrát na kočku a na myš?

Odbočil za roh a blížil se k samoobsluze. První, co spatřil, byla skupina aut zaparkovaných přímo u zdi obchodu.

Překvapilo ho, že všechna auta měla rozsvícená světla. Jak se k nim blížil, slyšel, že jim běží motory.

Když dorazil až na okraj parkoviště, zahlédl skupinu lidí vycházejících z obchodu. Mířili ke stojícím autům. Někteří začali

nastupovat a Pitt slyšel, jak bouchají dvířka.

Přeběhl kus volného prostranství a schoval se ve stínu vchodu těsně vedle samoobsluhy. V tu chvíli se auta dala do pohybu a mířila k němu. První vozy jely pomalu a ostatní se řadily za ně. Vtiskl se do stínu a světla aut ho těsně minula. Za několik okamžiků kolem něj projelo prvních šest vozů. Zpomalily a pak vyjely na ulici. Pitt zahlédl usmávající se tváře pasažérů.

Když před ním zpomalilo poslední auto, ztuhl. Po zádech mu přeběhl mráz.

Na zadním sedadle seděla Cassy!

Instinktivně vystoupil ze stínu, aniž by zvážil následky. Zamířil k autu, jako by chtěl otevřít dvířka a vytáhnout ji ven.

Vstoupil do kužele světla. V ten okamžik se Cassy otočila.

Jejich oči se na zlomek vteřiny setkaly. Pitt se chystal vyrazit vpřed, ale Cassy zavrtěla hlavou. Auto se prudce rozjelo a zmizelo ve tmě.

Pitt couvl ke ztemnělému vchodu. Měl na sebe zlost za to, že se o nic nepokusil. Přesto věděl, že by jí nemohl pomoci.

Když zavřel oči, viděl Cassyinu tvář zarámovanou v okně odjíždějícího auta.

159

## Kapitola 17

### 5.15

Noční nebe nad pouští bylo plné zářivých hvězd, které počínaly na východě blednout pod příslibem dalšího dne.

Začínalo svítat.

Beau seděl na terase své ložnice a po tom, co se mu donesly dobré zprávy, vychutnával svěží noční vzduch. Netrpělivě čekal, až mine pár posledních minut. Věděl, že se za okamžik setkají, protože viděl přijíždět vůz až k domu.

Pak zaslechl kroky a hluk otevírajících se dveří na terasu. Přesto se neotočil. Upíral oči dál ke vzdálenému místu na obzoru, kde se každou chvíli objeví slunce a zahájí nový den, nový začátek.

"Máš tu návštěvu," ozval se Alexandr. Pak se vzdálil a zavřel za sebou dveře.

Beau sledoval první zlatavé paprsky slunce. Měl zvláštní pocit, jemuž sice rozuměl, ale který mu zároveň připadal záhadný a hrozivý.

"Ahoj Cassy," řekl, aby konečně přerušil ticho. Pomalu se otočil. Měl na sobě tmavý sametový župan.

Zastínila si oči před slunečními paprsky, které nyní zářily za Beauovou hlavou. Neviděla mu do tváře.

"Jsi to ty, Beau?" zeptala se.

"Samozřejmě že jsem to já," ujistil ji. Naklonil se dopředu.

Náhle ho Cassy viděla zcela zřetelně a zatajil se jí dech. Mutace pokročila.

Malá skvrnka změněné kůže, již si posledně náhodně všimla, se rozšířila na celý krk až pod dolní čelist. V tenkých plamíncích tu a tam vybíhala až na tváře. I na temeni hlavy se střídala místa porostlá řídnoucími vlasy s ploškami pokrytými tou novou mimozemskou kůží. Jeho rty se sice stále usmívaly, ale byly tenké a napjaté. Zuby zežloutly, a některé dokonce chyběly. Oči byly jako černé hluboké otvory bez duhovek a rychle mrkaly. Aby byl nelidský charakter oka ještě výraznější, pohybovalo se především dolní víčko.

Cassy se s hrůzou odtáhla.

"Neboj se," uklidňoval ji Beau. Vstal a objal ji.

Ztuhla. Jeho prsty jí připadaly jako hád'ata, která se jí ovíjejí kolem těla.

Ucítila nepopsatelný pach šelmy.

"Cassy prosím tě neboj se mě," opakoval. "Jsem to Já Beau."

Nebyla schopná mu odpovědět. Snažila se potlačit touhu křičet.

Beau se narovnal a přinutil ji dívat se do jeho měnící se tváře.

"Moc jsi mi chyběla," pokračoval.

S náhlým přívalem energie vykřikla a vykroutila se mu z rukou. Její pohyb ho překvapil.

"Jak můžeš říct, že jsem ti chyběla?" křičela. "Ty už nejsi Beau!"

"Ale ano, jsem," uklidňoval ji. "Stále jsem Beau. Ale jsem i něco víc. Jsem směs dřívějšího lidského já a druhu, který je téměř tak starý jako sama Galaxie."

Cassy se na něj opatrně podívala. Così v ní jí radilo utéct, così ji naopak drželo na místě ztuhlou strachy.

"Budeš také součástí nového života," ujistil ji Beau. "Všichni budou jeho součástí, tedy alespoň všichni ti, kdo nemají nějakou hroznou genetickou va-

160

du. Měl jsem tu čest být první, ale byla to skutečně jen náhoda. Mohlas to být ty nebo kdokoliv jiný."

"Takže teď se mnou mluví Beau?" zeptala se. "Nebo vědomí viru jeho prostřednictvím?"

"Oba, jak už jsem ti řekl," vysvětloval trpělivě. "Ale mimozemské vědomí sílí s každým dalším změněným jedincem. Mimozemské vědomí je složeno z vědomí všech infikovaných lidí, stejně jako je lidský mozek složen z jednotlivých nervových buněk."

Opatrně natáhl ruku, aby Cassy znovu nevyděsil. Sevřel své hadovité prsty v pěst a hřbetem ruky ji pohladil po tváři.

Zoufale se snažila vydržet dotyk té cizí stvůry.

"Musím se k něčemu přiznat," promluvil znovu Beau. "Nejdřív jsem se snažil na tebe nemyslet. Zpočátku to bylo

snadné, protože jsem měl moc práce, kterou jsem musel udělat. Ale stále ses mi v mysli vracela a já jsem pochopil, jak ošidné jsou lidské emoce. Je to slabost, která nemá v celé Galaxii obdoby. Člověk, který je ve mně, tě miluje, Cassy. Jsem nadšený, že ti mohu ukázat tolik nových a zajímavých světů. Moc bych si přál, aby ses skutečně chtěla stát jednou z nás."

"Vypadá to, že se nevrátí," řekla Sheila. "Je to děsivá pravda, ale obávám se, že si na ni budeme muset zvyknout." Vstala a protáhla se. Měla za sebou bezesnou noc.

Oknem sruhu bylo vidět, jak ranní slunce zalévá zlatem stromy na západním břehu jezírka. Nad hladinou vody se povalovaly chuchvalce mlhy, jež pod slunečními paprsky rychle mizely.

"A pokud je to pravda," dodala, "budeme odtud muset rychle vypadnout, než se tu objeví nečekaná návštěva." Pitt ani Jonathan neodpověděli. Seděli na křeslech s lokty na kolenou, brady položené v dlaních. Jejich výraz vyjadřoval směr vyčerpání, údivu a smutku.

"Nemáme čas vzít všechno s sebou," pokračovala Sheila. "Ale myslím, že bychom měli vzít všechny výsledky a tkáňové kultury. Aspoň ty, které snad produkují viriony."

"A co máma?" zeptal se Jonathan. "A Cassy a Jesse? Co když se vrátí a budou nás hledat?"

"To už jsme přece probrali," zamračila se. "Nedělejte to ještě mnohem složitější, než to je."

"Já si taky myslím, že bysme neměli odjíždět," ozval se Pitt. Vzdal se jakékoliv naděje, co se Cassy týče, ale doufal, že se objeví Jesse a Nancy.

"Poslouchejte, vy dva," pronesla rázně, "před dvěma hodinami jsme se dohodli, že počkáme do svítání. Ted už je ráno. Čím déle budeme čekat, tím víc se vystavujeme nebezpečí, že nás tu někdo najde."

"Kam ale půjdeme?" zeptal se Pitt.

"Obávám se, že to budeme muset ponechat na náhodě. Takže začneme připravovat věci," uzavřela diskusi.

161

Pitt vstal z křesla. Podíval se na Sheilu s výrazem bolesti a utrpení.

Přistoupila k němu a objala ho.

Jonathan vyskočil a rozhodně zamířil ke svému notebooku. Otevřel ho a začal rychle psát. Když zprávu odeslal, zůstal sedět a zíral na prázdnou obrazovku. Za pár minut se objevila odpověď.

"Sláva!" zavolal na Sheilu a Pitta. "Spojil jsem se s doktorem M. Změnil názor. Je ochotný se s náma setkat. Co vy na to?"

"Já jsem od přírody skeptická," připustila Sheila. "Představa, že vložím svůj život do rukou někoho, koho znám jen pod písmenem M mi připadá absurdní. Ale na druhou stranu nám posílal zajímavé informace."

"Nemáme moc velký výběr," poznamenal Jonathan.

"Ukaž mi tu jeho poslední zprávu," ozval se Pitt. Došel k Jonathanovi a zadíval se mu přes rameno. Když dočetl, pohlédl na Sheilu. "Myslím, že bysme to měli risknout. Zdá se, že v tom není žádný podvod. Řekl bych, že doktor M se nás bojí stejně jako my jeho."

"Je to furt lepší než vyrazit jen tak bez cíle," přidal se Jonathan.

"On je navíc napojený na Internet."

Když tu necháme vzkaz a máma nebo ostatní se sem vrátí, můžou se s náma aspoň spojit."

"Dobře," souhlasila Sheila. "Beru to jako kompromis. Setkáme se s tím doktorem M, ale musíme odtud co nejrychleji vypadnout, tak sebou hoďte!"

"Cassy, vím, jak je to pro tebe složité," řekl Beau. "Já už se nedívám do zrcadla. Musíš se přes to přenést."

Cassy se opírala o zábradlí a pozorovala krásný pozemek, který Institut obklopoval. Vyšlo slunce a tu a tam se ještě třeptala rosa. Od brány plynule přicházel zástup infikovaných lidí, kteří se sem sjížděli z celého světa.

"Budujeme tu fantastické prostředí" pokračoval Beau. "Rozšíří se na celou Zemi. Je to opravdu Nový začátek."

"Mně se líbil ten starý svět," poznamenala.

"To snad nemyslíš vážně," zvolal. "Nezapomeň, co tu bylo problémů. Lidé dovedli Zemi téměř k destrukci, především ve druhé polovině tohoto století."

Tak to nemůže pokračovat, Země je úžasná planeta. V Galaxii je nespočet různých planet, ale jen pár jich je tak přívětivých jako tahle."

Cassy zavřela oči. Byla vyčerpaná a chtělo se jí spát, ale chápala, že něco z toho, co Beau říká, má smysl. Přinutila se přemýšlet.

"Kdy se ten virus dostal na Zemi?" zeptala se.

"Myslíš, kdy byla první invaze?" upřesnil. "Asi před třemi miliardami pozemských let. Bylo to v době, kdy se na Zemi začal poměrně rychle vyvíjet život. Průzkumná loď vypustila viriony do moří, aby se zabudovaly do vyvíjející se DNA."

"A tohle je poprvé, co se sem nějaká průzkumná loď vrátila?" vyptávala se dál zvědavě.

"Ne, to ne. Přibližně každých sto milionů pozemských let se tu objevila průzkumná loď, aby virus aktivovala a zjistila, do jaké podoby se tu život vyvinul."

162

"A vědomí toho viru tu nezůstalo?" podivila se.

"Zůstal tu virus," vysvětloval Beau. "Ale máš pravdu, jeho vědomí bylo pokaždé potlačeno. Vždy tu byla nevhodná populace."

"Kdy proběhl takový průzkum naposled?"

"Asi před sto miliony pozemských let," odpověděl. "Byla to katastrofa."

"Na Zemi se rozmnožili obrovští plazi a ještěři, kteří se vzájemně požírali."

"Myslíš dinosaury?"

"Ano, myslím, že je tak nazýváte," přisvědčil. "Ale ať jim budeme říkat jakkoliv, byli naprosto nevhodní pro společné vědomí. Aktivace byla ukončena."

Byl proveden pouze drobný genetický zásah, aby ti živočichové vymřeli a umožnili vývoj jiných druhů."

"Třeba lidí," dodala.

"Přesně tak," souhlasil. "Jsou fantasticky přizpůsobiví a mají přiměřeně velký mozek. Problém jsou ty jejich emoce."

Cassy se navzdory situaci zasmála. Představa, že mimozemská civilizace, která je schopna obsáhnout celou Galaxii, má problémy s lidskými emocemi, jí připadala komická.

"Je to tak," přesvědčoval ji. "Existence emocí se projevuje v nadměrném zdůraznění individua, což je v rozporu s kolektivním blahem. Ze svého podvojného já se nestačím divit, že lidé dokázali všechno to, co tu vidím. Druh, který preferuje své individuální potřeby, nutně dospěje k neshodám a válkám."

Mír se stává iluzí."

"Kolik druhů si už virus v Galaxii podmanil?" zeptala se.

"Tisíce. Všechny, které byly na příhodném stupni vývoje."

Cassy se dál dívala do dálky. Nechtěla se podívat na Beua -jeho vzhled ji tak děsil, že nebyla schopna přemýšlet. Věřila, že čím víc informací se jí podaří získat, tím bude mít větší naději ubránit se infekci a zůstat sama sebou.

Získávala cenné informace. Čím déle se s Beauem bavila, tím méně v něm nacházela člověka - slyšela především mimozemského cizince.

"Odkud vlastně jsi?"

"Kde je naše domovská planeta?" zopakoval, jako by chtěl opravit její otázku. Zaváhal a snažil se načerpat údaje z kolektivního vědomí, které měl k dispozici. Odpověď však nenašel. "Zdá se, že to nevím. Nevím ani, jak vypadala původní fyzická forma naší civilizace. To je divné! Ještě jsem o tom takhle neuvažoval."

"Napadlo někdy virus, že je vlastně špatné ovládnout jiný organismus, který má vlastní vědomí?"

"Určitě ne, pokud nabízíme něco mnohem lepšího."

"Jak si tím můžeš být tak jistý?" žasla.

"To je prosté," odpověděl Beau. "Vezmeme příklad z historie. Podívej se, co si lidé na této planetě navzájem udělali. Uvažuj jen o té krátké době, kdy existují na Zemi jako dominantní druh."

Přikývla. To, co slyšela, skutečně dávalo smysl.

"Pojď se mnou, Cassy," poprosil. "Chtěl bych ti něco ukázat." Zamířil ke dveřím do ložnice a otevřel je.

Otočila se. Snažila se obrnit před jeho vzhledem. Šokoval ji stále stejně,

163

jako když ho viděla za svítání poprvé. Držel dveře otevřené. Naznačil jí, aby vešla. "Je to dole. Sestoupili hlavním schodištěm. Na rozdíl od klidu, který vládl v prvním patře, bylo dole velmi rušno. Všude se pohybovalo plno usmívajících se lidí."

Beua ani Cassy si nikdo nevšímal. Beau ji odvedl do sálu, kde bylo nejrušněji. Cassy nechápala, jak může tolik lidí pracovat na jedné věci a neplést se jeden druhému.

Podlahu, zdi i strop obrovské místnosti pokrývala změť drátů a kabelů.

Uprostřed stála mohutná konstrukce, která Cassy připadala jako zjiného světa. Nechápala její účel. V jejím středu byl obrovský válec, který vzdáleně připomínal ohromný přístroj k vyšetření magnetickou rezonancí. Od něj vystupovaly v různých směrech ocelové nosníky. Celá monstrózní stavba měla na vrcholu cosi, co Cassy připadalo jako zařízení k hromadění a vysílání elektrických výbojů o velmi vysokém napětí. Vedle konstrukce bylo řídicí centrum vybavené neskutečným množstvím monitorů a ovládacích panelů. Beau mlčel. Nechal ji, aby si vše prohlédla, aby to na ni mohlo zapůsobit.

"Je to téměř hotové," řekl po chvíli.

"Co je to?" otázala se.

"Říkáme tomu Brána," vysvětloval. "Je to spojení s ostatními světy, které jsme osídlili."

"Co v tomhle případě znamená spojení?" vyptávala se. "Je to nějaké komunikační zařízení?"

"Ne komunikační, ale transportní."

Cassy polkla. Vyschlo jí v krku.

"Chceš říct, že jiné druhy, které jste - tedy které virus ovládl na jiných planetách, se budou moct dopravit na Zemi?"

"A my jinam," dodal vítězoslavně Beau. "Země bude spojena s ostatními světy. Tím skončí její izolace ve vesmíru."

Stane se platnou součástí Galaxie."

Pocítila náhlou slabost. Průřzná představa, že by se na Zemi mohlo dopravit množství mimozemských tvorů, převládla nad strachem, který cítila ona sama. To vše ve spojení s horečnou aktivitou kolem a fyzickým a psychickým vyčerpáním vedlo k tomu, že se jí zatočila hlava, před očima se jí objevily mžítky a vše jí připadalo náhle vzdálené.

Cassy omdlela.

Když se probudila, neměla tušení, jak dlouho byla v bezvědomí. Cítila mír-



,nou nevolnost, ale ta rychle mizela. Další, co si uvědomila, bylo, že jí kdosi pevně svírá ruku sevřenou v pěst. Otevřela oči. Ležela na podlaze rušného sálu a dívala se na tu divnou konstrukci, která byla údajně schopna transportovat mimozemské tvory na Zemi.

"Budeš v pořádku," ujišťoval ji Beau.

Cassy se zachvěla. Byla to věta, kterou obvykle říkají nemocným bez ohledu na skutečnou prognózu. Podívala se na Beaua. Klečel vedle ní a držel jí ruku. Vtom si uvědomila, že cosí pevně svírá. Bylo to chladné a velmi těžké.

"Ne!" vykřikla. Snažila se vyprostit ruku, ale Beau ji držel pevně.

"Beau prosím tě," křičela zděšeně.

"Neboj se," uklidňoval ji. "Budeš spokojená."

"Beau, pokud mě vážně miluješ, tak to nedělej!" prosila.

164

"Uklidni se, Cassy," usmál se na ni. "Já tě miluju."

"Pokud můžeš ovlivnit to, co děláš, tak mi pusť ruku," požádala ho pevným hlasem. "Chci zůstat sama sebou."

"To budeš," ujišťoval ji. "Budeš mnohem víc. Můžu ovlivnit, co dělám."

Dělám to, co chci. Chci mít tu moc, kterou jsem získal, a chci i tebe."

"Au!" vykřikla.

Beau ji okamžitě pustil. Posadila se a se zhnuseným výkřikem odhodila malý černý disk na zem. Skutálel se po podlaze a zarazil se o klubko drátů.

Cassy si chytila zraněnou ruku a dívala se na kapku krve, která se objevila na ukazováčku. Disk ji bodl. Když si uvědomila, co to znamená, znovu se zhroutila. V očích cítila slzy. Patřila k nim.

165

Kapitola 18

9.15

Čerpací stanice vypadala jako kulisa pro film ze třicátých let nebo obrázek ve starých novinách byly tam dva sloupovité stojany připomínající miniatury mrakodrapů. Na kruhovitých hlavicích měly červené pegasy, z nichž se olupoval lak.

Budova za stojany vypadala podobně. Bylo neuvěřitelné, že vůbec stojí.

Během padesáti let, které bezpochyby od jejího postavení uplynuly, ji vítr vanoucí z pouště ošlehal drobnými zrnky písku a zanechal ji beze stopy nátěru.

V obdivuhodně dobrém stavu byla střecha pokrytá dlaždicemi z dehtového papíru. Vnější dveře, jimž chyběla síťka proti mouchám, se pohupovaly v teplém větru a dokazovaly tak nepopíratelnou kvalitu pantů.

Pitt zajel s dodávkou na místo vedle silnice přímo proti opuštěné pumpě.

Chtěl se na ni nejdřív pořádně podívat.

"To je vážně bohem zapomenuté místo," pronesla Sheila a setřela si pot z tváře. Blížilo se poledne a slunce se hlásilo svou letní silou.

Stáli na opuštěné dvouproudové silnici, která kdysi bývala hlavní dopravní trasou přes arizonskou poušť. Když o pětadvacet kilometrů jižněji postavili dálnici všechno se změnilo. Dnes na silnici téměř nikdo nezabloudil, jak dokazovaly jazyky navátého písku.

"Sliboval, že se tu s námi sejde," řekl Jonathan. "Vypadá to přesně tak, jak to popsal."

"No tak, kde může být" divil se Pitt. Rozhlédl se kolem. Až na několik kaktusů nebylo široko daleko nic jiného než rovná poušť. Jediný pohyb, který zahlédl, byl trs suché trávy poháněný větrem.

"Počkáme a uvidíme," navrhl Jonathan. Měl co dělat, aby neusnul.

"Nemáme se tu ale kam schovat," uvažoval Pitt. "Běhá mi z toho trochu mráz po zádech."

"Zkusíme se podívat dovnitř," navrhla Sheila.

Pitt znovu nastartoval, přešel silnici a zaparkoval mezi staříckými benzinovými čerpadly a rozpadající se budovou.

Všichni se na stavení dívali s nedůvěrou. Bylo na něm cosi strašidelného a dveře, které se ve větru neustále otvíraly a zavíraly, to ještě umocňovaly. Když stáli těsně před domem, slyšeli jak panty pravidelně vržou. Maličké okno, jež kupodivu zůstalo celé, bylo tak špinavé, že jím nebylo dovnitř vůbec vidět.

"Podíváme se dovnitř," rozhodla Sheila.

Váhavě vystoupili z vozu a opatrně se přiblížili k budově. Na verandě stála dvě houpací křesla s rozpadlými proutěnými sedadly a vedle dveří stařícký rezivějící chladicí box na nápoje. Víko měl pryč a uvnitř byl plný nejrůznějšího smetí.

Pitt otevřel vnější dveře dokořán a zkusil vnitřní. Byly odemčené. Otevřel je tedy také.

"Jdete se mnou nebo ne?" otočil se na ostatní.

"Až po vás," prohlásila Sheila.

Pitt vešel, Jonathan hned za ním a Sheilajako poslední. Zastavili se hned za dveřmi a rozhlíželi se. Špinavá okna

pouštěla dovnitř jen tlumené světlo.

166

Vpravo byl kovový pult a za ním visel kalendář z roku 1938. Na podlaze se povalovala spousta smetí, písku, rozbitého skla, starých novin, prázdných plechovek od oleje a náhradních dílů. Ze stropu visely husté pavučiny jako ozdobné girlandy. Vlevo byly další pootevřené dveře.

"Vypadá to, že tu léta nikdo nebyl," poznamenal Pitt. "Myslíte, že to setkání může být nějaká bouda?"

"Myslím, že ne," odpověděl Jonathan. "Třeba na nás čeká venku v poušti a prohlíží si nás, jestli jsme v pořádku."

"Odkud by nás mohl sledovat?" zeptal se Pitt. "Venku je poušť jako placka." Došel až k pootevřeným dveřím a strčil do nich. Panty zaúpěly na protest. Druhá místnost byla ještě tmavší než první, měla jen jedno malé okno.

Police na stěnách napovídaly, že to býval sklad.

"No nevím, jestli mi záleží na tom, jestli ho najdeme nebo ne," řekla Sheila.

Kopla do smetí na podlaze. "Doufala jsem, že má přístup k nějaké laboratoři, protože nám posílal zajímavé informace. Nemusím říkat, že tady stejně nic neuděláme. Můžeme klidně odjet."

"Mohli bysme chvíli počkat," navrhoval Jonathan. "Věřím, že to není žádná bouda."

"Tvrdil, že tu bude, až přijedeme," připomněla Sheila Jonathanovi. "Buďto lhal, nebo..."

"Nebo co?" zeptal se Pitt, když nedokončila větu.

"Nebo ho dostali," dořekla. "Možná že už patří k nim."

"To je povzbudivá myšlenka," poznamenal Pitt ironicky.

"Musíme se vyrovnat s realitou," pokrčila rameny.

"Počkejte!" zašeptal Pitt. "Slyšeli jste to?"

"Co?" zeptala se tiše Sheila. "Dveře "

"Ne, to bylo něco jiného," odpověděl Pitt. "Takový škrábavý zvuk."

Jonathan zvedl ruku a sáhl si do vlasů. "Něco mi spadlo na hlavu. Nějaký prach nebo co." Podíval se vzhůru. "Hele, tam nahoře někdo je."

Všichni zvedli hlavy. Všiml si, že místnost nemá strop. Nad trámy byla tma. Teď když se jejich oči šeru přizpůsobily, uviděli nad sebou muže stojícího na trámu.

Pitt se sklonil a zvedl z podlahy kus železa.

"Zahodte to," přikázal chraptivý hlas shora. Obdivuhodnou rychlostí se sehnul, chytil se rukou trámu a zhoupal se dolů. Ve druhé ruce držel velkou pistoli. Prohlížel si návštěvníky a mířil na ně. Byl to hubený muž kolem šedesátky s brunátnou tváří a šedivými kudrnatými vlasy.

"Zahodte to železo!" zopakoval.

Pitt zahodil kus železa na zem a zvedl ruce nad hlavu. Železná tyč se hlučně odkutálela.

"Já jsem Skákající Jack," představil se Jonathan a ukazoval přitom na sebe.

"To jsem byl já na tom Internetu! Jste doktor M?"

"Možná," odpověděl muž.

"Já se ve skutečnosti jmenuju Jonathan. Jonathan Sellers."

"Já jsem doktorka Sheila Millerová."

"A já jsem Pitt Henderson."

167

"Chtěl jste si nás prohlídnout?" zeptal se Jonathan. "Proto jste se schoval na ten trám?"

"Možná," řekl znovu muž. Pak všem třem ukázal, aby vešli dál.

Pitt zaváhal.

"Jsme přátelé. Opravdu. Jsme normální lidé."

"Hněte sebou!" přikázal muž a zamířil mu doprostřed čela.

Pitt nikdy neviděl pětacířčítku, natož aby se jí díval přímo do hlavně.

"Vždyť už jdu," vyhrkl.

"Všichni!" vyštěkl muž.

Všichni váhavě postoupili do tmavého skladiště.

"Otočte se čelem ke mně," přikázal muž.

Všichni s hrůzou splnili příkaz. Vychlo jim v krku. Sledovali toho hubeného muže, který je téměř doslova zaskočil. Chvilí bylo ticho.

"Já vím, co děláte," promluvil po chvíli Pitt. "Kontrolujete, jestli nám nesvítí oči."

Muž konečně sklonil pistoli.

Máte pravdu," přikývl. "A jsem rád, že ani trochu nesvítí. Fajn!" Zasunul pistoli do pouzdra. "Jmenuji se McCay. Doktor Harlan McCay. Myslím, že budeme spolupracovat. Moc rád vás vidím, věřte mi."

Pitt a Jonathan s velkou úlevou následovali muže ven, kde si na slunci radostně potřásli rukama. Sheila šla pomalu za nimi, ale byla značně rozladěná podivným uvítáním. Prohlásila, že ji to pořádně vyděsilo.

"Omlouvám se," řekl Harlan. "Nechtěl jsem vás vystrašit, ale v dnešní době si člověk musí dávat pozor. Ale to už je za námi. Pojdte, přemístíme se na základnu. Obávám se, že nemáme moc času, pokud chceme vůbec něco zachránit."

"Vy máte laboratoř nebo nějaké místo, kde se dá pracovat?" zeptala se Sheila. Trochu jí to zlepšilo náladu.

"Jo," přikývl Harlan. "Mám takovou malou laboratoř. Je to kus cesty, asi dvacet minut." Otevřel dveře dodávky a nastoupil. Pitt se posadil za volant.

Sheila si sedla vedle něj, Jonathan dozadu k doktoru McCayovi.

Pitt nastartoval.

"Kudy mám jet?" zeptal se.

"Pořád rovně," odpověděl Harlan. "Já vám řeknu, kde odbočíte."

"Vy jste pracoval jako praktik, než tohle všechno začalo?" vyptávala se dál Sheila.

"Ano i ne," odtušil Harlan. "První polovinu života jsem strávil na univerzitě v Los Angeles. Dělal jsem internu a specializoval se na imunologii. Před pěti lety jsem zjistil, že už toho mám dost, tak jsem odjel sem a otevřel si soukromou praxi v městečku, které se jmenuje Paswell. Je to jen malý puntík na mapě. Staral jsem se o spoustu domorodců v okolních rezervacích."

"Imunologie!" žasla Sheila. Ta specializace na ni zapůsobila. "Není divu, že jste nám posílal takové zajímavé informace."

"Totéž bych mohl říct o vás," vrátil jí poklonu. "Jakou máte specializaci?"

"Bohužel především akutní medicínu," odpověděla Sheila. "Mám samozřejmě interní průpravu."

168

"Akutní medicínu!" opakoval. "Tím víc mě vaše nálezy udivují. Myslel jsem, že se bavím s kolegou z oboru."

"Obávám se, že vaše pochvala nepatří mně," přiznala Sheila. "Pracovala s námi Jonathanova matka, je viroložka. Většinu práce dělala ona."

"Myslím, že bych se ani neměl ptát, kde je teď," řekl Harlan.

"My nevíme, kde je," vyhrkl rychle Jonathan. "Včera večer šla pro něco do lékárny a nevrátila se."

"To je mi líto," zamumlal doktor McCay.

"Spojí se s námi určitě přes Internet," pokračoval Jonathan, který se nechtěl vzdát naděje.

Chvilí pokračovali beze slova. Nikdo nechtěl Jonathanovi odporovat.

"Jedeme do Paswellu?" zeptala se po chvíli Sheila. Představa, že přijedou do města, se jí docela líbila. Toužila po sprše a pohodlné posteli.

"Proboha, to ne," odpověděl Harlan. "Tam jsou všichni infikovaní."

Jak jste se tomu ubránil vy?" zeptal se Pitt.

"Zpočátku jsem měl prostě štěstí," připustil Harlan. "Byl jsem s přítelem právě v okamžiku, kdy ho píchl jeden disk, tak jsem se jim vyhýbal, seč jsem mohl. Když mi došlo, co se děje, a já si uvědomil, že jsem proti tomu bezmocný, zmizel jsem do pouště. V poušti jsem už zůstal."

"Jak jste se v poušti dopracoval k těm údajům, které jste nám posílal?" divila se Sheila.

"Už jsem vám přece řekl, že mám malou laboratoř," usmál se.

Sheila se podívala z okna. Poušť se táhla až k horám na obzoru. Nikde nebylo ani stavení, natož zařízení, které by mohlo sloužit jako laboratoř. Začala trochu pochybovat o zdravém rozumu doktora McCaye.

"Mám nějaké povzbudivé informace," řekl Harlan. "Když jste mi poslali sekvenci aminokyselin toho aktivačního proteinu, podařilo se mi ho trochu vyrobit. Na tom základě jsem začal vyvíjet jakousi první variantu monoklonální protilátky."

Sheila se zatočila hlava. Prohlížela si toho vyschlého modrookého staříka se značnou nedůvěrou.

"To myslíte vážně?" zeptala se.

"Jistěže to myslím vážně," ujistil ji. "Ale zatím nad tím nemůžu jásat, protože není tak specifická, jak bych si přál. Ale je účinná. Vyzkoušel jsem, že protein je dostatečně antigenní, aby vyvolal tvorbu protilátek u myši. Musím jen najít vhodnější populaci B lymfocytů, které by protilátku produkovaly."

Pitt se podíval na Sheilu. Přestože poctivě absolvoval rozšířený středoškolský kurz biologie, neměl ani ponětí, o čem to doktor McCay mluví. Nebyl si ani jistý, zda to vůbec dává smysl. Sheilu však jeho sdělení zjevně potěšilo.

"K vytvoření monoklonální protilátky potřebujete speciální materiál," řekla. "Nejlepší by byly myelomové buňky."

"Máte naprostou pravdu," souhlasil Harlan. "Pitte, odbočte tady doprava, hned za tím kaktusem."

"Ale tam není žádná cesta," divil se Pitt.

"To je nepodstatný detail," prohlásil Harlan. "Jen tam zahněte."

169

Cassy se probírala z krátkého spánku, vstala z postele a přistoupila k vysokému oknu. Byla v prvním patře zámku v pokoji pro hosty. Okna vedla na jih. Vlevo spatřila zástup lidí přicházející od brány. Přímě před ní stál vysoký strom a bránil jí v rozhledu. Vpravo uviděla terasu, která stála vedle bazény, a širokou travnatou plochu táhnoucí se až ke smrkovému lesu.

Podívala se na hodinky. Uvažovala, kdy začne pociťovat příznaky nemoci.

Vzpomínala, jaký interval byl mezi tím, co Beaua disk bodl a kdy se objevily první příznaky ale nebyla si jistá tím, co si pamatovala. Věděla jen, že byl v tu dobu na přednášce. Nevěděla však na které.

Vrátila se ke dveřím a vzala za kliku. Dveře byly zamčené stejně bezpečně, jako když ji do místnosti strčili. Otočila se, opřela se o ně zády a prohlížela si pokoj. Byla to obrovská ložnice s vysokým stropem, ale až na postel byla zcela prázdná. Na posteli nebylo kromě matrace také nic.

Cassy se po krátkém spánku cítila osvěžená. Její pocity však byly směsí vzteku a deprese. Uvažovala, zda si nemá lehnout, ale věděla, že by už neusnula. Vrátila se k oknu.

Všimla si, že na něm není žádný zámek. Lehce se otevřelo. Vyklonila se ven a podívala se dolů. Asi sedm metrů pod sebou viděla cestu, která spojovala zadní a přední terasu. Lemoval ji vápencový obrubník. Kdyby zkusila vyskočit, dopadla by na velmi tvrdou zem, ale přesto se tou myšlenkou začala zabývat. Uvažovala, zda by smrt nebyla lepší než proměna v jednoho z těch mimozemšťanů. Skok ze sedmi metrů by ji však nejspíš nezabil, ale jen zmrzačil.

Zvedla hlavu a zadívala se pozorně na strom před oknem. Její pozornost upoutala především jedna mohutná větev, která vyrůstala přímo z kmene a obloukem se skláněla k oknu. Krátký vodorovný úsek větve asi dva metry před oknem ji přitahoval. Uvažovala, zda by mohla vyskočit z okna, zachytit se za větev a udržet se na ní. Nevěděla, jestli to zvládne. Nikdy v životě se o nic podobného nepokusila. Překvapilo ji, že ji něco podobného vůbec napadlo.

Nacházela se však v naprosto atypických podmínkách a nápad vyskočit z okna se jí začal zamlouvat čím dál víc. Nějaká naděje tu byla, poslední dobou dokonce chodila posilovat, jak jí Beau poradil.

Pokud se jí nepodaří zachytit se větve, vlastně se také nic nestane. Její současná perspektiva byla stejně děsivá. Když se rozbije o cestu, nebude to o moc horší.

Otevřela okno dokořán a postavila se na římsu. Zem jí připadala ještě mnohem dál, než když se z okna jen vykláněla.

Zavřela oči. Srdce jí divoce bušilo a měla pocit, že je zadýchaná.

Vzpomněla si, jak kdysi viděla v cirkuse artysty na hrazdě a myslela si, že by něco podobného nikdy ani nezkusila. Pak si vzpomněla na Eugena a Jesseho a na to, co se děje s Beauem. Představila si hrůzu ztráty vlastní identity.

Náhle se rozhodla. Otevřela oči a skočila.

Připadalo jí to jako věčnost, než se dotkla větve. Snad se v ní probudil nějaký prastarý instinkt, o němž netušila, že by v ní mohl dřímát, ale podařilo se jí odhadnout vzdálenost přesně. Zachytila se rukama větve a pevně se držela. Napadlo ji, zda se udrží, když se jí nohy houpají ve vzduchu.

170

Chvilí s hrůzou čekala, až se přestane houpat. Dokázala to! Ale tím to ještě neskončilo. Byla stále asi šest metrů nad zemí, teď však visela nad trávníkem a ne nad kamennou cestičkou.

Opatrně ručkovala k místu, kde dosáhla na nižší větev. Pak už bylo celkem snadné slézt o kus níž a seskočit na trávník. Sotva se nohama dotkla země, vyskočila a vydala se k cestičce. Ovládla chuť rozběhnout se přes trávník - uvědomila si, že by tím na sebe upoutala pozornost. Přinutila se k volnému tempu, vkročila na chodník a zamířila před hlavní vchod do budovy. Vmísila se do davu ostatních lidí, přizpůsobila se jim klidným tempem chůze, úsměvem i upřeným pohledem do dálky a společně s nimi kráčela k hlavní bráně. Srdce měla strachy až v krku, ale nic se nedělo. Nikdo si jí nevšímal. Nejobtížnější bylo nerozhlízet se kolem sebe a na nikoho se nedívat, zejména ne na psy.

"Podle čeho poznáte, kam máme jet?" zeptal se Pitt. Jeli už několik kilometrů po cestě, která místy splývala s pouští.

"Už tam budeme," ujistil ho doktor McCay.

"No tak!" ozvala se pochybovačně Sheila. "Vždyť jsme uprostřed pouště. Je to tu ještě opuštěnější než ta rozpadlá benzinka, od které jedeme. Má to snad být nějaký vtíp?"

"Není to žádný vtíp," bránil se Harlan. "Mějte trochu trpělivosti! Nabízím vám příležitost zachránit celé lidstvo!"

Sheila se podívala na Pitta, ale ten nespouštěl oči z cesty. Povzddechla si.

Právě když začínala Harlanovi věřit, přesvědčila se, že si z nich dělá blázny.

Na poušti nemůže být žádná laboratoř. Celá situace je naprosto absurdní.

"Fajn," ozval se po chvíli doktor McCay "Zastavte u toho kvetoucího kaktusu." Pitt poslechl. Zatáhl ruční brzdu a vypnul motor.

"Vystupujeme!" Doktor otevřel dveře a vyskočil do písku. Jonathan ho následoval.

"Tak pojďte!" pobízel Harlan ostatní.

Sheila a Pitt se na sebe nevěřícně podívali. Stáli uprostřed pouště. Kromě několika kamenů, kaktusů a písčiny přesypů byla kolem nich naprosto rovná pustina.

Harlan ušel asi pět metrů a otočil se. Když viděl, že ho nikdo nenásleduje, zatvářil se překvapeně. Jonathan sice vystoupil, ale protože Sheila s Pittem dosud seděli ve voze, váhal.

"Proboha!" zaúpěl Harlan. "Co chcete? Ozdobnou pozvánku?"

Sheila si povzddechla a vystoupila z vozu. Pitt ji následoval. Všichni tři vykročili za Harlanem, který mířil do pustiny.

Sheila si otřela zpoceně čelo.

"Nevím, co si o tom mám myslet," zašeptala. "Chvilí se mi zdá, že nám toho člověka seslalo samo nebe, pak zas mám dojem, že je to úplný blázen."

Navíc si tu připadá jako v sauně."

Doktor McCay se zastavil a čekal na ně. Ukázal na zem a řekl: "Vítám vás v biologické laboratoři vojenské základny Washburn-Kraft."

171

Než se kdokoliv zmohl na odpověď na jeho absurdní prohlášení, sehnul se a chytil zasypaný kovový kruh. Zatáhl a zvedl víko, které mělo barvu zcela shodnou s okolním pískem. Pod ním byl kruhový otvor lemovaný zářící ocelí. Na jednom okraji byl vidět konec žebříku.

Harlan se rozmáchl do širokého všeobhajujícího gesta. "Celá tahle oblast téměř až k Paswellu je protkaná podzemními

vojenskými objekty. Mělo to být tajemství, ale domorodci o tom věděli od samého začátku."

"To je funkční laboratoř?" zeptala se Sheila. Připadalo jí to jako pohádkový zázrak.

Byla jaksi odložená a zakonzervovaná," odušil Harlan. "Postavili ji v době kdy vrcholila studená válka, ale když se politická situace trochu uvolnila, bylo její udržování považováno za přebytný luxus. Pár byrokratů tu přesně podle předpisů doplňovalo zásoby, ale jinak upadla v zapomenutí. Tak jsem to aspoň pochopil já. V každém případě, když začala tahle pohroma, nastěhoval jsem se sem a dal se do práce. Takže abych odpověděl na vaši otázku: ano, je to funkční laboratoř."

"A tohle je vchod?" ujišťovala se Sheila. Naklonila se nad kruhový otvor a nahlédla dolů. Spatřila tam světlo. Žebřík vedl kolmo dolů do hloubky téměř deseti metrů.

"Ne, tohle je nouzový východ, jinak je to jen ventilační otvor," vysvětloval Harlan. "Hlavní vchod je mnohem blíž k Paswellu, ale ten se bojím používat, aby mě neviděl někdo z mých bývalých pacientů."

"Můžeme jít dovnitř?" zeptala se Sheila.

"Proto tu přece jsme!" usmál se Harlan. "Ale než vám všechno ukážu, chtěl bych trochu zakrýt auto."

Všichni sestoupili po žebříku do bílé chodby osvětlené zářivkami. Ze schránky pod žebříkem Harlan vyndal pískově žlutou plachtu. Pitt se s ním vrátil nahoru, aby mu pomohl přikrýt vůz.

"To je fantastický," prohlásil Jonathan, zatímco čekal dole se Sheilou.

Chodba se táhla na obě strany snad donekonečna.

"Lepší než fantastický," konstatovala Sheila. "To nám snad seslalo samo nebe. Když si uvědomím, že to mělo sloužit jako válečná základna proti Rusům a dneska to slouží jako obranná základna proti mimozemšťanům, je to pozoruhodná ironie osudu."

Harlan s Pittem se po chvíli vrátili. Doktor McCay se vydal chodbou směrem na sever.

"Chvilí vám bude trvat, než se tu zorientujete," upozornil je. "Zatím bych vám radil, abyste se drželi pohromadě."

"Co je s těmi lidmi, kteří to tu udržovali?" zeptala se Sheila.

"Střídali se tu ve skupinách stejně jako v jiných částech základny, ale když se nakazili, nejspíš to tu opustili. V Paswellu se říkalo, že spousta lidí odešla do Santa Fe, ale nevím proč. V každém případě tu nikdo není a myslím, že nehrozí, že by se někdo z nich objevil."

Došli k hermeticky uzavřeným dveřím. Harlan je otevřel a všichni vstoupili do malé komory. Uvnitř byly sprchy a modré soupravy na převlečení.

Harlan zavřel dveře a otočil několika číselníky. Byl slyšet proud vzduchu.

172

"Tahle komora zajišťuje, aby se žádný biologický materiál nedostal dovnitř jinak než ve speciálních kontejnerech," vysvětloval. "S tím my si nemusíme dělat starosti."

"Odkud je to tu zásobeno elektřinou?" zeptala se Sheila.

"Z jaderného zdroje," odpověděl. "Vypadá jako jaderná ponorka. Je zcela nezávislý na tom, co se děje nahoře."

Se změnou tlaku všem zalehly uši. Když se tlaky vyrovnaly s vnitřkem laboratoře, otevřel doktor McCay další dveře. Sheila zaslala. Za celý život neviděla tak skvěle vybavenou laboratoř.

Tvořily ji tři ohromné místnosti s velkými termostaty a mrazicími boxy.

Nejvíce ji udivilo, že všechno zařízení odpovídalo posledním technickým vymoženostem.

"Ty mrazáky jsou trochu děsivé," poklepal Harlan na jedny dveře z lesklé ocele. "Je v nich téměř všechno - každý virus nebo bakterie, na které si vzpomenete." Pak ukázal na další dveře s velkým kruhovým zámekem, který vypadal jako mohutný sejf. "Tam je sklad chemikálií. Některý zločinec z Jamese Bonda by tu měl ráj."

"Co je za těmhle dveřmi?" zeptala se Sheila a ukázala na další hermeticky uzavřené dveře s kruhovým okénkem.

"Tudy se jde do izolačních pokojů a na marodku," odpověděl Harlan. "Rekl bych, že považovali takové zařízení za nutnost pro případ, že by se někdo z personálu nakazil něčím, s čím by si nevěděli rady."

"Podívejte!" vykřikl Jonathan a ukazoval na řadu černých disků vyrovnaných pod digestoří.

"Nesahej na ně!" upozornil ho rychle doktor McCay.

"Nebojte," ujišťoval ho Jonathan. "To už známe."

Všichni se na tu sbírku přišli podívat zblízka.

"Jsou schopné udělat víc než jen infikovat lidi," řekla Sheila.

"Jako bych to asi nevěděl," ohradil se Harlan naoko rozduřeně. "Pojďte se mnou. Něco vám ukážu."

Vedl je krátkou chodbou, z níž se vcházelo k několika rentgenům a k přístroji na vyšetření pomocí magnetické rezonance. Otevřel dveře k prvnímu rentgenu. Přístroj byl přetavený a pokroucený.

"Proboha!" děsila se Sheila. "Přesně takhle vypadal jeden pokoj na studentském oddělení. Jak se to stalo?"

"Pokusil jsem se jeden z těch disků ozářit rentgenem a jemu se to moc nelíbilo. Může vám to připadat bláznivé, ale zdálo se mi, že vytvořil miniaturní černou díru. Předpokládám, že to je způsob, jak se sem dostávají a jak se zase můžou dostat odtud."

"Fantastický," prohlásil Jonathan. "Ale jak to dělají?"

"To bych taky rád věděl," odvětil Harlan. "Ale povím ti, jak jsem si to pro sebe vysvětloval. Mají schopnost vytvořit dostatečné množství vnitřní energie, tím vznikne okamžité ohromné gravitační pole, ve kterém se subatomicky pohltí."

"Kam tedy zmizí?" nechápal Jonathan.

"Teď musíme hodně hádat," podrbl se Harlan ve vlasech. Připusťme teo-



rii že celý vesmír je plný děrjako cihla ementálu. V tom případě budou v nějakém paralelním vesmíru."

"No né!" žasl Jonathan.

"To je na mě trochu moc," ozval se Pitt.

"Na mě taky," přidala se Sheila. "Měli bychom se radši věnovat laboratoři."

Když se vrátili, zeptala se: "Jsou tu myši a myelomové buňky, abysme se mohli pokusit o výrobu monoklonální protilátky?"

"Máme tu nejen myši," odpověděl Harlan. "Jsou tu krysy, morčata, králíci, a dokonce i pár opic. Musím přiznat, že polovinu času mi zabere krmení zvířince."

"Je tu nějaká obytná část?" zeptala se Sheila. Byla tak unavená a připadala si tak špinavá, že toužila po sprše a posteli.

"Tudy," ukázal Harlan. Vyvedl je znovu na hlavní chodbu. Prošli několika dveřmi. Pak vstoupili do obrovské obytné místnosti s televizí a stěnou plnou knih. Vedle byla jídelna a moderně vybavená kuchyně. Z chodby za jídelnou se vcházelo do jednotlivých ložnic. Každá z nich měla vlastní malou koupelnu.

"No to je skvělý," poznamenal Jonathan, když si všiml, že každý pokoj má vlastní terminál.

"To je nádhera," souhlasil Pitt a díval se na postel. "To je vážně nádhera."

Jakmile se Cassy vzdálila od Institutu, bez obtíží našla prázdné auto. Na silnicích jich stály stovky, protože infikovaní lidé o ně ztratili zájem. Většina z nich chodila pěšky.

Když přijela k první telefonní budce, pokusila se zavolat do srubu. Nechala telefon zazvonit alespoň dvacetkrát, pak zavěsila. To, že telefon nikdo nezvedal, mohlo znamenat jediné: srub byl odhalen. Ta myšlenka Cassy deprimovala. Posadila se do auta a zůstala v něm bez hnutí téměř hodinu. Toužila ještě jednou promluvit s Pittem a s ostatními, ale pomalu se smířovala s tím, že už je nevidí.

Když se konečně trochu probírala z letargie, zjistila, že ji svědí v nose.

Několikrát mohutně kýchl. S hrůzou si uvědomila, že jsou to první příznaky té mimozemské chřipky.

Vrátila se k telefonu a ještě jednou zkusila zavolat do srubu. Stále ho však nikdo nezvedal. Zatímco telefon vyzváněl, napadla ji spásná myšlenka: pokud byl srub odhalen, je přesto možné, že z něj někdo unikl. Rozhodla se využít toho, co ji naučil Jonathan: napojit se na Internet.

Když se vrátila do auta, cítila pálení nejen v nose, ale i v krku. Začala kašlat. Nejdřív to bylo jen lehké odkašlání, pak větší záchvaty kašle.

Zamířila do města. Dosud tu jezdila auta, ale provoz byl velmi slabý. Po ulicích však chodily tisíce lidí a zabývaly se různými činnostmi. Mnozí z nich se starali o trávníky, keře a stromy. Všichni se usmívali, ale téměř nikdo nemluvil. Zaparkovala a vystoupila z vozu. Některé služby dosud fungovaly, ale mnohé kanceláře a obchody byly opuštěné, jako by zaměstnanci prostě vstali od stolů a odešli. Nikde nebylo zamčeno.

Vstoupila do opuštěné čistírny, ale nenašla, co potřebovala. Vedle v kopírovacím centru měla větší štěstí. Hledala počítač s modemem a tam ho objevila.

Posadila se ke klávesnici a obrazovka zhasnutá šetřícím programem se po prvním pohybu myši rozsvítila. Když zaměstnanci odešli, ani počítač nevypnul. Vzpomněla si na Jonathanovo internetové jméno: Skákající Jack. Začala psát.

"To je všechno, co máte?" zeptala se Sheila Harlana. Držela v ruce malou zkumavku s čirou tekutinou.

"Zatím ano," přisvědčil. "Ale mám myši s hybridními buňkami implantovanými do peritoneální dutiny a několik buněčných kultur v termostatu."

Můžeme z nich získat další monoklonální protilátku. Problém je v tom, že je poměrně slabá. Potřebovali bychom najít buňky, jež by produkovaly větší množství protilátky, která by byla ještě specifitější."

Sheila, Pitt i Jonathan se osprchovali a chvíli si odpočinuli, ale nebyli schopni usnout. Sheila byla dychtivá vrhnout se do práce a prosila Harlana, aby jí ukázal své dosavadní výsledky.

Jonathan a Pitt je sledovali. Pittovi činilo problémy chápat Harlanův výklad, Jonathan se o to ani nesnažil. Měl za sebou jen základní kurz biologie a to, o čem se mluvilo, mu znělo jako čínština. Po chvíli se od ostatních odtrhl, posadil se k jednomu z terminálů a začal psát.

"Ukážu vám, jaký způsob používám k získání B lymfocytů z homogenizované myši sleziny," pokračoval Harlan. "Ale musíte mi ukázat ty viriony, které jste izolovala s Jonathanovou matkou."

"Nejsem si stoprocentně jistá, zda ty viriony v naší tkáňové kultuře jsou," odpověděla. "Domnívaly jsme se, že ano. Chystaly jsme se je teprve izolovat."

"To snadno zjistíme," mínil Harlan.

"No né!" vykřikl náhle Jonathan.

Všichni se lekli a podívali se na něj. Zíral na monitor.

"Co se děje?" vyzvídal Pitt neklidně.

"Je tu vzkaz od Cassy!" odpověděl Jonathan.

Pitt přeskočil laboratorní stůl, aby byl u počítače první. Podíval se na monitor.

"Právě píše vzkaz," řekl Jonathan. "Není to odeslaný dopis, sedí u počítače právě teď!"

"To je skvělé!" zaradoval se Pitt.  
"Je to fantastická holka," přikývl Jonathan. "Naučila se to perfektně."  
"Co říká?" zeptala se Sheila. "Víte, kde je?"  
"Ne, to ne!" vykřikl Jonathan. "Říká, že byla nakažená."  
"Do háje!" ulevil si Pitt a zatnul zuby.  
"Říká, že právě prodělává první příznaky chřipky," pokračoval Jonathan.  
"Chce nám popřát hodně štěstí."  
"Odpověz jí!" vykřikl Pitt. "Teď hned, než odejde od počítače!"  
"Pitte, nemá to cenu," ozvala se Sheila. "Bude to pro vás ještě složitější.  
Je přece infikovaná!"

175

"Možná že je infikovaná, ale ještě pořád je to Cassy," odpověděl Pitt. "Jinak by nám nepřála hodně štěstí." Odstrčil Jonathana a začal rychle psát.  
Jonathan se podíval na Sheilu. Ta zavrtěla hlavou. Věděla, že to může být osudná chyba, ale neměla to srdce Pitta přerušit.

Písmenka na monitoru se Cassy chvílemi rozplývala před očima. Psala a do očí se jí draly slzy. Zavřela na chvíli oči, setřela slzy hřbetem ruky a snažila se ovládnout. Chtěla ještě nechat vzkaz Pittovi. Chtěla mu říct, že ho miluje. Otevřela oči a znovu položila ruce na klávesnici. Chystala se napsat poslední větu, když jí před očima vyskočila odpověď. Zírala na ni s údivem.  
Vzkaz zněl: "Cassy, to jsem já, Pitt. Kde jsi?"

Pitt prožíval nejdelší okamžiky svého života. Díval se na monitor a snažil se ho přinutit k odpovědi. Po chvíli se na obrazovce začala objevovat písmena, jako by to byla odpověď na jeho modlitby.  
"Ano!" vykřikl Pitt a vítězně mávl rukou do vzduchu. "Chytil jsem ji.  
Ví o mně."  
"Co říká?" zeptala se Sheila. Měla strach se zeptat, byla přesvědčená, že toto spojení způsobí jen obtíže a zklamání.  
"Říká, že není daleko odtud," odpověděl Pitt. "Navrhuji jí, že se s ní někde sejdu."  
"Pitte! To ne!" vykřikla Sheila. "I když ještě nepatří mezi ně, k nám už taky nepatří. Za chvíli se změní úplně. Nemůžete to riskovat. A už vůbec nesmíte odhalit tuhle laboratoř!"  
Pitt se otočil a podíval se na Sheilu. Jeho bolest byla téměř hmatatelná.  
Namáhavě dýchal.  
"Já ji nemůžu opustit," řekl prosebně. "Prostě nemůžu."  
"Musíte," odpověděla rozhodně Sheila. "Viděl jste co se stalo s Beauem."  
Pitt držel prsty nad klávesnicí. Nikdy se nemusel tak bolestně rozhodovat.  
"Počkejte!" ozval se náhle doktor McCay. "Zeptejte se jí, jaká doba uplynula od chvíle, kdy ji ten disk bodl."  
"Jaký je v tom rozdíl?" zeptala se Sheila. Rozzlobilo ji, že se Harlan do této věci vměšuje.  
"Zeptejte se jí," zopakoval Harlan. Postavil se za Pitta, aby viděl na obrazovku.  
Pitt napsal otázku. Okamžitě se začala objevovat odpověď: "asi čtyři hodiny."  
Harlan se podíval na hodinky, kousl se do rtu a zamyslel se.  
"O čem přemýšlíte?" vyzvíдалa Sheila a snažila se mu to vyčíst z tváře.  
"Musím se vám k něčemu přiznat," řekl opatrně Harlan. "Neřekl jsem vám o těch discích celou pravdu. Jeden z nich mě bodl, když jsem sbíral posledních pár vzorků."  
"Takže jste jeden z nich!" vykřikla s hrůzou Sheila.  
"Ne, to nejsem aspoň si myslím, že ne," odpověděl. "Navázal jsem tu slabou monoklonální protilátku na aktivující protein a od té doby si ji pravidelně píchám. Měl jsem trochu rýmu, ale nic víc."

176

"To je úžasné," zaradoval se Pitt. "Řeknu to Cassy!"  
"Počkejte!" zarazila ho Sheila. "Jak dlouho po bodnutí jste si píchнул první dávku protilátky?"  
"To jediné mi dělá starosti," připustil Harlan. "Bylo to asi po třech hodinách. Stalo se mi to v Paswellu. Trvalo mi tak tři hodiny, než jsem se dostal do laboratoře."  
"Cassy už je infikovaná čtyři hodiny," poznamenala Sheila. "Co vy na to?"  
"Myslím, že to stojí za pokus," odpověděl Harlan. "Můžeme ji uložit najednu z izolací a počkat, co se stane. Pokud sérum nepomůže, z izolace se nedostane. Je to jako vězeňská kobka."  
Pitt nepotřeboval slyšet nic víc. Bez dalšího pokynu vysvětlil Cassy, že mají protilátku proti viru a popsal jí cestu k opuštěné čerpací stanici.  
"Proč jste nám neřekl hned, že vás jeden disk píchnul?" zeptala se Sheila.  
Nevěděla, jestli se má zlobit nebo mít radost z tak příznivé zprávy.  
"Abych byl upřímný," přiznal se Harlan, "bál jsem se, že mi nebudete věřit. Chtěl jsem vám to říct až později, až si budu jistý, že to účinkuje. V současné době to už vidím dost nadějně."

"No to bych řekla," odpověděla radostně Sheila. "Je to první opravdu převratná zpráva!" Pitt se rychle domluvil s Cassy a přistoupil k Harlanovi a Sheile. "Doufám, že jste jí cestu vysvětlil pokud možná diskrétně," obrátil se na něj Harlan. "Nechceme tu davy infikovaných lidí, ani tady, ani u benzinky." "Snažil jsem se," ujistil ho Pitt. "Ale taky jsem chtěl, aby to Cassy našla. Je to velmi opuštěné místo, nemá se koho zeptat." "Myslím, že je stejně velmi malé riziko, že by tu zprávu dostal někdo jiný," pokrčil Harlan rameny. "Mám dojem, že infikování na Internet kašlou. Nepotřebují ho. Zdá se, že vědí jeden o druhém všechno bez potřeby komunikace." "Pojedete se mnou?" zeptal se ho Pitt. "Radši ne," odpověděl Harlan. "Mám jen malou dávku protilátky. Budu se muset pokusit co nejdřív izolovat další, abychom ji měli k dispozici, až sem Cassy přivezete. Budete muset najít cestu sám. Zvládnete to?" "Zdá se, že nemám na vybranou," odpověděl Pitt. Harlan mu podal stříkačku a zkumavku s protilátkou.

"Doufám, že umíte píchnout injekci," řekl. Pitt mu vysvětlil, že pracuje tři roky v nemocnici jako úřednická síla. "Bude lepší, když jí to píchnete do žíly," pokračoval Harlan. "Ale připravte se na resuscitaci, kdyby dostala anafylaktický šok." Pitt se zarazil, ale přikývl. "A vemte si s sebou tohle," dodal Harlan a podával mu svůj revolver. "Když bude třeba, neváhejte a použijte ho. Nezapomeňte, že infikovaní lidé mají silné nutkání infikovat každého, kdo k nim ještě nepatří." "A co já?" zeptal se Jonathan. "Já bych s Pittem jel. Ve dvou najdeme líp cestu zpátky." "Myslím že bys tu měl zůstat," rozhodla Sheila. "Budeš mít co dělat, neboj se." Vyhrnula si rukávy. "Budeš se divit."

177

Když byla Cassy polapena, přivezena do Institutu a posléze infikována, postup stavby Brány se zrychlil. Tisíce pracujících sice nepotřebovaly žádné přímé pokyny, ale veškeré informace přesto vycházely od Beaua. Bylo nezbytné, aby trávil čím dál tím víc času co nejbližší stavby, a jeho mozek se musel plně soustředit. Nemohl si dovolit rozptylovat se jinými starostmi. Když Cassy zavřeli nahoře v ložnici a bylo jisté, že bude brzy patřit k nim, mohl se plně soustředit na práci. Práce postoupila do takového stadia, kdy bylo možné oživit jednotlivé části celého zařízení. Test proběhl úspěšně, ale ukázalo se, že některé úseky potřebují důkladnější odstínění. Beau předal instrukce a šel si trochu odpočinout. Vyšel po hlavním schodišti tak, že normálně střídal obě nohy, ale pociťoval nutkání vyskočit po šesti až osmi schodech najednou. Cítil, že by to pro něj bylo jednodušší. Stehenní svaly mu značně zesílily. Když vyšel do patra, ucítil, že se něco stalo. Dole nic takového nevnímal, ale tam probíhala velmi intenzivní neverbální komunikace o Bráně, jež rušila všechno, co přicházelo z větší vzdálenosti. Teď, když byl sám, to bylo jiné. Věděl, že už by měl vnímat záchvěvy Cassyina kolektivního vědomí. Žádné však nezachytil a lekl se, zda nezemřela. Rozběhl se. Obával se, zda Cassy neměla nějaké vadné genetické dispozice, jež se dosud neprojeví, ale které virus odhalil. V takovém případě by musela být zničena. S pocitem strachu, který plně nechápal, doběhl ke dveřím a odemkl je. Připravil se na to, že na posteli najde její mrtvé tělo. Překvapilo ho, když našel pokoj prázdný. Podíval se na otevřené okno. Přistoupil k němu a podíval se dolů. Viděl pod sebou cestičku a trávník. Podíval se na strom a na větev před oknem. Náhle pochopil. Utekla! Vykřikl tak, až se to rozlehlo po celém domě, a rozběhl se ke schodišti. Zuřil, a vztek byl pro kolektivní vědomí naprosto nevhodný. Kolektivní vědomí téměř nikdy vztek nepoznalo a neumělo se s ním vyrovnat. Vrazil do sálu, a v tu chvíli se veškeré práce zastavily. Všichni se na něj otočili, všichni cítili tentýž vztek, ale nevěděli proč. Beau měl rozšířené nozdry a očima hledal Alexandra. Našel ho u ovládacího panelu. Dobehl k němu a sevřel mu paži svými hadovitými prsty. "Zmizela! Najdi ji! Hned!"

178

## Kapitola 19 12.45

Pitt odkopl několik kamínek na cestě u staré čerpací stanice. Pak se sehnul a zvedl několik menších a bezmyšlenkovitě jimi házel po benzinových stojanech. Kamínky se odrážely od rezivějícího kovu. Zastínil si oči proti intenzivní sluneční záři a rozhlédl se po dvouproutkové silnici, kam až ji na obzor mohl sledovat. Slunce žhnulo stále stejně silně jako před dvěma hodinami, kdy sem přijel. Začínal mít obavy. Domníval se, že už by tu měla být. Právě když se chystal znovu ukrýt ve stínu domu, zahlédl záblesk slunečního paprsku na skle. Přijíždělo nějaké auto. Instinktivně sevřel revolver. Nezapomínal, že to nemusí být Cassy.

Když bylo auto blíž, všiml si, že to je poslední model terénního vozu se širokými pneumatikami a pevnou zahrádkou na střeše. Jelo velmi rychle.

Napadlo ho, zda by se neměl schovat uvnitř domu, jako to udělal doktor McCay, když čekal na ně, ale rychle ten nápad zavrhl. Uprostřed silnice stejně stála Jesseho dodávka.

Auto odbočilo k pumpě. Pitt si nebyl jistý, zda v něm sedí Cassy až do chvíle, kdy otevřela dveře a zavolala na něj. Okna jejího vozu byla z tmavého skla.

Doběhl k ní a pomohl jí vystoupit. Kašlala a měla zarudlé oči.

"Nevím, třeba by ses mi neměl moc přibližovat," řekla zastřeným hlasem.

"Nemůžeme si být jistí, že se to nepřenáší i vzduchem."

Pitt na její poznámku nereagoval a sevřel ji do náruče. Pustil ji jen proto, že se musel postarat o podání protilátky.

"Mám s sebou ten lék, o kterém jsem se zmiňoval na Internetu," vysvětloval. "Domníváme se, že je potřeba ti ho dát co nejdřív a tak, aby začal co nejdřív působit, takže bys ho měla dostat do žíly."

"Kde to uděláme?" zeptala se.

"V dodávce."

Došli k zadním dveřím vozu.

"Jak se cítíš?" zeptal se.

"Příšerně," přiznala, "V tom terénním autě jsem si nemohla pohodlně sednout. Bolí mě všechny svaly. Asi před půl hodinou jsem dostala zimniciumi si to v tomhle vedru představit?"

Pitt otevřel dveře dodávky. Nechal ji, aby se položila na zadní sedadlo.

Připravil si stříkačku, ale když jí zatáhl paži gumou, přiznal, že s pícháním do žíly nemá žádné zkušenosti.

"Nic mi neříkej," odpověděla a otočila hlavu jinam. "Prostě to udělej. Chceš být přece doktor."

Pitt viděl píchat injekce nejméně tisíckrát, ale nikdy to sám nezkusil.

Představa, že musí někoho píchnout, navíc člověka, jehož má rád, mu nebyla příjemná. Uvědomil si však, co by se stalo, kdyby to neudělal, a ztratil veškeré zábrany. Přes všechny předchozí obavy mu to šlo dobře a Cassy to potvrdila.

"Snažíš se mi to usnadnit, vid'?" usmál se.

179

"Ne, vážně," ujistila ho "ani jsem to necítila." Sotva domluvila, dostala takový záchvat kašle, že sotva lapala po dechu.

Pitt se vyděsil, zda to není reakce na podanou injekci, jak ho varoval doktor McCay. V nemocnici se sice učil kardiopulmonální resuscitaci, ale nikdy si ji v praxi nevyzkoušel. Vzal Cassy za ruku a snažil se ji nahmatat tep.

S úlevou zjistil, že je dobře hmatný a pravidelný.

"Promiň," vypravila ze sebe, když konečně popadla dech.

"Jsi v pořádku?" ujist'oval se.

Přikývla.

"No sláva!" zaradoval se. Pomalu se uvolnil. "Zůstaň ležet na zadním sedadle. Pojedeme asi dvacet minut."

"Kam jedeme?"

"Na místo, které nám seslalo samo nebe," odpověděl. "Je to podzemní laboratoř postavená pro válečné účely a pro případ napadení biologickými nebo chemickými zbraněmi. Pro náš účel je naprosto dokonalá. Pokud se nám nepodaří něco vymyslet tam, nepodaří se nám to nikde. Je skvěle vybavená.

Navíc má oddělenou marodku, kde se můžeme postarat i o tebe."

Chystal se sednout za volant, když ho Cassy chytila za ruku.

"Co když ta protilátka nebude mít efekt? Sám jsi říkal, že je slabá, je to jen první vzorek. Co se mnou uděláte, když se změním a budu jako oni? Nechci narušit to, co děláte!"

"Neměj strach," uklidňoval ji. "Je tam doktor, jmenuje se Harlan McCay, taky ho bodl disk a sám si píchl protilátku. Zatím je v pořádku. Ale kdyby došlo na nejhorší, jsou tam jakési naprosto uzavřené izolace. Ale neboj se, dopadne to dobře," dodal a poplácal ji po rameni.

"Radši mi říkej pravdu," protestovala. "Po tom všem, co už se stalo, to nemůže dopadnout dobře."

Pitt pokrčil rameny. Obával se, že Cassy má pravdu.

Sedl si za volant, nastartoval a vyjel na silnici. Cassy zůstala ležet vzadu.

"Doufám, že tam, kam jedeme, mají taky acylpyrin," řekla. Nikdy v životě jí nebylo tak zle.

"To určitě," ujistil ji. "Pokud je marodka vybavená tak, jako všechno ostatní, bude tam naprosto všechno."

Několik kilometrů jeli v tichosti. Pitt se soustředil na cestu, aby neminul odbočku. Cestou k čerpací stanici si u odbočky postavil malou pyramidu z kamení, ale teď se začínal bát, že mu ani to nepomůže. Kamínky byly malé a měly stejnou barvu jako okolní písek.

"Nemůžu si pomoci, ale myslím, že jsem sem neměla jezdit," ozvala se Cassy po dalším záchvatu kašle.

"Nemluv tak!" zlobil se. "Nechci takové řeči slyšet!"

"Už je to víc než šest hodin," pokračovala. "Možná i víc. Nevím přesně, v kolik hodin mě to bodlo. Bylo toho na mě moc."

"Co se stalo s Nancy a Jessem?" zeptal se. Původně se na to nechtěl ptát, ale teď to byla vhodná záminka, jak změnit téma.

"Nancy je nakažená," oznámila mu. "Infikovali ji před mýma očima.

Nechápala jsem, proč mě nenakazili zároveň s ní, ale až mnohem později.

Jesse - to bylo něco jiného. Myslím, že se s ním stalo totéž co s Eugenem. Ale nevím to jistě. Neviděla jsem to. Jen jsem to slyšela a viděla záblesk světla.

Nancy říkala, že to bylo stejné jako tenkrát."

"Harlan se domnívá, že disky umějí vytvořit miniaturní černou díru," vysvětlil jí.

Cassy se otřásla. Představa zmizení v černé díře ji připadala jako naprostá destrukce. Po člověku tak nezbude ve vesmíru ani atom.

"Viděla jsem zase Beaua," svěřila se mu.

Pitt se otočil, aby se na ni rychle podíval. Nečekal, že začne mluvit o Beauovi.

"Jak se má?" zeptal se neutrálně.

"Je hrozný," odpověděla. "Změnil se. Vypadá úplně jinak. Jeho tělesná mutace probíhá strašně rychle. Když jsem ho viděla minule, byla to jen skvrnka kůže za uchem, teď už je to většina těla. Je to divné, protože jsem měla dojem, že ostatní infikovaní lidé se nemění. Nevím, jestli se později změní i oni, nebo jestli to má něco společného s tím, že Beau byl první.

Rozhodně je jejich velitel. Dělají přesně to, co on si přeje."

"Měl něco společného s tím, že tě infikovali?" zeptal se Pitt.

"Obávám se, že ano," odpověděla. "Udělal to sám."

Pitt zavrtěl nechápavě hlavou. Nemohl pochopit, že by jeho nejlepší přítel byl něčeho takového schopný. Ale pak si uvědomil, že už to není jeho nejlepší přítel. Je to jakási mimozemská stvůra.

"Nejhorší bylo, že v něm ještě zůstalo něco z toho starého Beaua," pokračovala. "Dokonce mi říkal, že se mu po mně stýskalo a že mě miluje. Chápeš to?"

"Ne," odpověděl a měl vztek na Beaua, který se mu dokonce i jako mimozemšťan snaží Cassidy vzít.

Beau stál vedle ovládacího panelu Brány. Oči mu plály. Jen s obtížemi se plně soustředil na práci, ale věděl, že je to nezbytné. Čas běžel.

"Možná bychom mohli ještě zkusit posílit některé obvody," navrhl mu Randy sedící u ovládacího panelu. Při práci se objevil problém a Beau dosud nenavrhl řešení.

Beau se probral ze snění o Cassidy a snažil se přemýšlet. Od samého počátku šlo o to, jak vyrobit dostatečné množství energie, která by přinutila skupinu černých disků vytvořit koordinovaně okamžité antigravitační pole a přitom zajistit, aby Brána zůstala nedotčená. Celá akce by měla trvat pouhou nanosekundu, což je dostatečně dlouhá doba k tomu, aby se hmota z paralelního vesmíru přesunula do tohoto. Náhle si uvědomil, co musí udělat: je nutné vytvořit větší clonu.

"Dobře," odpověděl Randy. Byl rád, že dostal další pokyny. Upozornil tisíce dalších pracujících, kteří se okamžitě pustili do práce kolem mohutné konstrukce.

"Myslíš, že to bude stačit?" zeptal se Beaua.

Beau mu dal na vědomí, že je o tom přesvědčen. Doporučil, aby po zesílení clony zkusili zapojit všechny elektrické obvody.

"Říkal jsi, že první návštěvníci mají přiletět dnes večer," pokračoval Randy, "a to mi dělá starosti. Byla by to katastrofa, kdybychom nebyli připraveni.

Ztratili by se kdesi v prázdnotě v podobě primárních částic."

Beau cosi zabručel. Víc než Randyho slova ho zaujalo, že do sálu vstoupil Alexandr. Sledoval, jak se k nim blíží. To, co vnímal, se mu nelíbilo. Bylo jasné, že Cassidy ještě nenašli.

"Sledovali jsme její stopu," hlásil Alexandr. Úmyslně zůstal stát mimo Beauův dosah. "Došli jsme až na místo, kde nasedla do auta. Teď pátráme po tom autu."

"Koukejte ji najít!" zavrčel Beau.

"Najdeme ji," ujistoval ho Alexandr. "Její vědomí už by mělo být znatelné, to nám moc pomůže."

"Koukejte ji najít!" zopakoval výhrůžně Beau.

"Nemám pro to žádné vysvětlení," řekla Sheila.

Seděla s Harlanem v laboratoři a na pojízdné židli přejížděla od jednoho stolu ke druhému.

Harlan si opíral bradu o dlaň a kousal se do rtu. Byl to jeho tik ve chvíli, kdy usilovně přemýšlel.

"Myslíte, že jsme udělali nějakou blbost?" zeptala se Sheila.

Harlan zavrtěl hlavou.

"Prošli jsme to schéma snad tisíckrát. Chyba není v metodice. Musí to tak být."

"Projdeme si to ještě jednou," navrhla. "Vzaly jsme s Nancy tkáňovou kulturu lidských nasofaryngeálních buněk a přidaly k nim aktivující protein."

"Co jste použily jako nosné médium?"

"Běžný živný roztok. Protein se dobře rozptyluje ve vodním prostředí."

"Dobře, co dál?"

"Nechaly jsme to v termostatu," pokračovala. "Podle rychlé syntézy DNA probíhající ve větším množství, než by



odpovídalo prosté replikaci při dělení buněk tkáňové kultury, jsme poznaly, že se virus aktivoval."

"Jak jste to prokázaly?"

"Použily jsme inaktivovaný adenovirus, který měl na sobě navázány markery značené fluorescenční látkou, jež se zabudovaly do nově vytvořené DNA."

"Co dál?" pokračoval Harlan.

"Dál jsme se nedostaly," přiznala Sheila. "Daly jsme kultury do termostatu k další inkubaci a doufaly jsme, že získáme virus."

"Ten jste dostaly," poznamenal.

"To jo," souhlasila, "ale podívejte se na něj v elektronovém mikroskopu."

Vypadá, jako by prošel mlýnkem na maso. Nemůže být virulentní. Něco ho zničilo, ale v té kultuře nebylo nic, co by to mohlo udělat. Nedává to smysl."

"Nedává to smysl," souhlasil. "Ale můj instinkt mi říká, že nám to chce něco naznačit. Jsme jen moc blbí a nevidíme to."

"Možná bychom to měli celé zopakovat," navrhl. "Třeba se celá kutura v autě přehřála."

"Byla dobře zabalená," zavrtěl hlavou. "Myslím, že v tom to nebude. Ale

182

můžeme to celé zopakovat. Mám tu pár myší, které jsem infikoval. Můžeme zkusit izolovat virus z nich."

To je skvělý nápad!" zajásala. "To by mohlo být jednodušší."

"S tím moc nepočítejte," mírnil ji. "Infikované myši jsou nepředstavitelně silné a chytré. Musel jsem je nechat v klecích jednotlivě a pod zámkem."

"Proboha! Chcete říct, že se také mění v mimozemšťany?"

"Obávám se, že ano. V nějaké své vlastní podobě. Předpokládám, že když se v určité lokalitě objeví dostatečné množství infikovaných myší, budou jednat jako jediné inteligentní individuum."

"V tom případě bude lepší, když zůstaneme u tkáňové kultury," prohlásila.

"V každém případě se musíme pokusit izolovat živý virus. To je náš prvořadý úkol, pokud chceme něco udělat s tou celosvětovou infekcí."

Ozvalo se sasyčení, jak se měnil tlak ve vstupní komoře.

"To bude Pitt," vykřikl Jonathan. Běžel ke dveřím a podíval se oknem dovnitř. "Je to Pitt a Cassy je s ním!" hlásil ostatním.

Harlan zvedl zkumavku s čerstvě získanou monoklonální protilátkou.

"Myslím, že bych měl chvíli úřadovat jako lékař," poznamenal.

Sheila natáhla ruku a naznačila, aby jí podal zkumavku.

Akutní medicína je můj obor," připomněla. "Vás potřebujeme jako imunologa."

Harlan jí podal zkumavku.

"Budu rád," usmál se. "Vždycky jsem byl spíš vědec než klinik."

Dveře se otevřely. Jonathan pomohl Cassy vejít dovnitř. Byla bledá a opocená. Jonathanovo nadšení začalo opadat.

Byla v horším stavu, než si dovedl představit. Přesto věděl, že se jí musí zeptat na matku.

Cassy mu položila ruku na rameno.

"Je mi to moc líto," řekla. "Oddělili nás, hned jak nás chytili v samoobsluze. Nevím, kde je."

"Nakazili ji?" zeptal se Jonathan.

"Obávám se, že ano."

"No tak," přerušila jejich smutný rozhovor Sheila. "Máme práci."

Podepřela Cassy a zamířila ven z laboratoře. "Odvedu vás na marodku."

Sheila s Pittem vedli Cassy do chodby. Cestou ji představili Harlanovi. Ten vstal a otevřel jim dveře.

"Bude nejlepší, když ji uložíme na jednu z izolací," navrhl a šel před nimi.

Místnost vypadala jako běžný nemocniční pokoj, ale měla dveře i okénko, jež bylo možné hermeticky uzavřít a udržovat uvnitř nižší tlak než v okolních místnostech. Dveře šly bezpečně zamknout a malé kruhové okénko mělo dva centimetry silné sklo.

Všichni vstoupili do malého pokoje. Sheila s Pittem pomohli Cassy ulehnout na lůžko. Dívka se natáhla a s úlevou vydechla.

Sheila se dala do práce. Zkušeným pohybem zavedla jehlu do žíly, pustila infuzi a do infuzní hadičky aplikovala další dávku monoklonální protilátky.

"Měla jste nějakou reakci na první dávku?" zeptala se Sheila, než pustila roztok větší rychlostí.

Cassy zavrtěla hlavou.

183

"Ne, proběhlo to hladce," přisvědčil Pitt. "Dostala jen záchvat kašle který mě vyděsil. Ale myslím, že to nebylo v souvislosti s tou injekcí."

Sheila připojila Cassy na kardiomonitor. Srdeční akce byla klidná a pravidelná.

"Cítíte se po té první injekci nějak jinak?" zeptal se Harlan.

"Zatím ne, určitě ne natolik, abych to jednoznačně poznala," odpověděla mu Cassy.

"Není divu," vysvětlovala jí Sheila. "Příznaky jsou způsobeny vašimi vlastními lymfokiny, které, jak víme, výrazně

stoupají v počáteční fázi."

"Chtěla bych vám všem poděkovat, že jste mě sem vzali," řekla náhle Cassy. "Vím jak moc riskujete."

"Jsme rádi, že jste tady," stiskl jí Harlan ruku. "Kdo ví, třeba budete stejně jako já cenný experimentální objekt."

"Kéž by," vzdychla.

"Nemáte hlad?" zeptala se Sheila.

"Ani trochu," odpověděla Cassy. "Ale myslím, že by mi prospěl acylpyrin."

Sheila se obrátila k Pittovi.

"Myslím, že to nechám na doktoru Hendersonovi," prohlásila s trochu jízlivým úsměvem. "My se zatím vrátíme k práci."

Harlan vyšel první. Sheila se ve dveřích zarazila. Otočila se a naznačila Jonathanovi, aby ji následoval. "Pojď. Necháme pacientku lékaři."

Jonathan neochotně vyrazil za Sheilou.

"Měl jsi pravdu," vydechla Cassy. "Tohle místo je sen."

"Musím poslouchat rady šéfa," poznamenal Pitt. "Přinesu ti acylpyrin."

Pittovi chvíli trvalo, než našel lékárnu a v ní acylpyrin. Když se vrátil na izolaci, zjistil, že Cassy usnula.

"Nerad tě budím," oslovil ji tiše.

"To je v pořádku," usmála se. Vzala si acylpyrin a znovu si lehla. Poklepala na postel vedle sebe. "Posaď se na chvíli," vyzvala ho. "Musím ti říct všechno co jsem se dozvěděla od Beaua. Bude mnohem hůř, než si umíš představit!"

Klid a mír pouště byl náhle narušen řevem motoru vojenského vrtulníku, který letěl nad pustou krajinou. Uvnitř seděl Vince Garbon s triedrem na očích. Nařídil pilotovi, aby letěl nad asfaltovým pruhem, který se táhl pouští od jednoho horizontu ke druhému. Za nimi seděli dva policisté z Vinceovy staré jednotky.

"Poslední zpráva, kterou máme, říká, že vůz vjel na tuhle silnici," oznamoval Vince pilotovi a ukazoval pod sebe. Letec přikývl.

"V dálce něco vidím," hlásil Vince. "Vypadá to jako stará pumpa, ale stojí tam i auto odpovídající popisu, který máme."

Pilot zpomalil. Vince se snažil držet triedr na očích.

"Jo," řekl, "myslím, že je to ono. Zkusíme přistát a podíváme se na to."

Vrtulník slétl níž a zvedl do výšky mračna písku a prachu. Když dosedl pevně na zem, pilot vypnul motor. Rotující vrtule zpomalila a pak se zastavila úplně. Vince vyskočil z kabiny.

184

Nejdřív se vrhl k autu, aby si ho pořádně prohlédl. Otevřel dveře a cítil, že tam Cassy byla. Podíval se do zavazadlového prostoru. Byl prázdný.

Ukázal na budovu a oba policisté vešli dovnitř. Vince zůstal venku a pátral po obzoru. Bylo takové vedro, že se horký vzduch zrcadlil nad pískem.

Policisté vyšli ven a zavrtěli hlavou. Nebyla tam.

Vince kývl zpět směrem k vrtulníku. Byl blízko cíli. Cítil to. Koneckonců se v tomhle vedru nemohla dostat pěšky daleko.

Pitt se vrátil do laboratoře. Všichni pracovali tak soustředěně, že ani nezvedli hlavy.

"Už spí," oznámil.

"Zamkl jste dveře?" zeptal se Harlan.

"Ne," odpověděl Pitt. "Myslíte, že bych měl?"

"Rozhodně," přikývla Sheila. "Nejsme zvědaví na nějaké překvapení."

"Hned jsem zpátky," udělal čelem vzad. Vrátil se a podíval se na Cassy.

Klidně spala. Kašel ustával. Zamkl dveře izolace.

Vstoupil do laboratoře a posadil se. Znovu si ho nikdo nevšímal. Sheila byla zabraná do nanášení aktivujícího proteinu do tkáňových kultur. Harlan extrahoval další protilátku. Jonathan seděl u počítače, v ruce měl joystick a na uších sluchátka.

Pitt se ho zeptal, co dělá. Jonathan sundal sluchátka.

"To je skvělý," prohlásil. "Harlan mi ukázal, jak se napojit na všechny povrchové monitory. V umělých kaktusech jsou kamery, který se ovládají joystickem. Jsou tam i mikrofony a senzory citlivý na pohyb. Chceš to zkusit?"

Pitt odmítl. Rekl všem, že mu Cassy řekla velmi zneklidňující věci o mimozemšťanech.

"Jaké například?" zeptala se Sheila a pokračovala v práci.

"Nejhorší je," odpověděl Pitt, "že infikovaní staví mohutný přístroj, kterému říkají Brána."

"A k čemu má ta Brána sloužit?" chtěla vědět Sheila a jemně míchala tkáňovou kulturu v baňce.

"Je to jakési transportní zařízení," vysvětloval. "Řekli jí, že dopraví mimozemské tvory z jiných planet na Zemi."

"Proboha!" vykřikla Sheila a postavila baňku na stůl. "Další komplikace už vážně nezvládneme. Asi by bylo lepší to rovnou vzdát."

"Kdy začne ta Brána fungovat?" otázal se Harlan.

"Na to jsem se taky ptal. Cassy to neví, ale má dojem, že každou chvíli."

Beau jí řekl, že Brána je téměř hotová. Říkala, že na tom pracují tisíce lidí."

Sheila si povzddechla: "Jaké skvělé zprávy vám ještě sdělila?"

"Pár zajímavých informací," odpověděl. "Například to, že ten mimozemský virus se dostal na Zemi před třemi miliardami let. Jeho DNA byla vložena do vyvíjejícího se života na této planetě."

Sheila se zamračila.

"Před třemi miliardami let?" zopakovala.

Pitt přikývl: "To jí řekl Beau. Také jí prozradil, že mimozemšťané k nám po-

185

sílali aktivující protein přibližně každých sto milionů pozemských let, aby virus oživil a zjistili, jakého stupně vývoje zdejší život dosáhl a zda by bylo vhodné tuto planetu ovládnout. "Neptala se, co má na mysli těmi pozemskými lety."

"Možná že se to právě vztahuje k jejich schopnosti přestupovat z jednoho vesmíru do druhého," uvažoval Harlan. "V našem vesmíru žijeme pod vlivem času a prostoru. Z pohledu jiného vesmíru může miliarda pozemských let být jen deset jejich let. Všechno je relativní."

Harlanovo vysvětlení vyvolalo zamyšlené ticho. Pitt pokrčil rameny.

"Obávám se, že si to neumím představit."

"Je to jako pátý rozměr," vysvětloval Harlan.

"Dobře," souhlasil rychle Pitt, "ale vrátím se ještě k tomu, co říkala Cassy."

Ten mimozemský virus má evidentně na svědomí vyhynutí různých druhů živočichů. Pokaždé když sem mimozemšťané vyslali sondu a zjistili, že současní živočichové jsou nevhodní, zase Zemi na čas opustili."

"A ti živočichové, kteří byli infikováni, zemřeli?" zeptala se Sheila.

"Tak jsem to pochopil," odpověděl Pitt. "Virus musel způsobit jakousi smrtící změnu v DNA, která vedla k vyhynutí mnoha druhů. To urychlilo vývoj jiných druhů. Říkala, že Beau přímo naznačil, že něco podobného se stalo s dinosaury."

"No to mě podržte," ozval se Harlan. "Existovala jakási teorie komet nebo asteroidu."

"Jak ta zvířata zemřela?" zeptala se Sheila. "Myslím, jestli vymřeli na něco specifického?"

"Myslím, že takové podrobnosti Cassy nezná," odpověděl Pitt. "Aspoň nic takového neříkala. Ale můžeme se jí na to zeptat."

"Mohlo by to být důležité," uvažovala Sheila nahlas. Zadívala se nepřítomně do dálky a bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. "Říkáte, že virus se dostal na Zemi před třemi miliardami let?"

"Tak to říkala."

"Co vás napadlo?" zeptal se Harlan.

"Jsou tu v laboratoři nějaké anaeroby?" odpověděla mu otázkou.

"Určitě," přikývl Harlan.

"Zkusíme nějaké vybrat a naočkovat jim aktivující protein," rozhodla netrpělivě.

"Dobrá," souhlasil Harlan. Vstal. "Ale co máte na mysli? K čemu potřebujete bakterie, které žijí tam, kde není kyslík?"

"Udělejte mi radost," odbyla ho. "Zkuste mi nějaké najít, já zatím připravím aktivující protein."

Beau prudce otevřel dveře vedoucí z obývacího pokoje na terasu vedle bazénu. Vyšel ven a rozběhl se po terase.

Alexandr spěchal za ním.

"Beau! Prosím tě!" volal. "Nechod! Potřebujeme tě tady!"

"Našli její auto," odsekl Beau. "Ztratila se v poušti. Jen já ji můžu najít."

Už musí být skoro jako my."

186

Seběhl po schodech z terasy na trávník a vyrazil k vrtulníku, který na něj čekal. Alexandr běžel stále za ním.

"Ta ženská nemůže být zas tak důležitá," rozčiloval se. "Můžeš mít kteroukoliv jinou. Teď není vhodná doba, nemůžeš opustit Bránu! Ještě jsme nevyzkoušeli obvody při plném zatížení. Co když nejsme dostatečně připraveni?"

Beau se náhle otočil. Úzké rty měl sevřené.

"Tahle žena mě přivádí k šílenství. Musím ji najít. Vrátním se. Do té doby musíte pokračovat beze mě."

"Proč nemůžeš počkat do zítřka?" trval na svém Alexandr. "To už bude Přílet za námi. Pak ji můžeš jít hledat. Budeš na to mít spoustu času."

"Jestli se ztratila v poušti, bude do zítřka mrtvá," zavrčel Beau. "Rozhodl jsem se."

Otočil se a rychle doběhl k vrtulníku. Posledních pár kroků musel běžet v předklonu, aby ho nezachytila rotující vrtule. Vyskočil na přední sedadlo vedle pilota, kývl na Vince, který seděl vzadu, a naznačil pilotovi, aby zvedl stroj do vzduchu.

"Jak je to dlouho?" zeptala se Sheila.

"Asi hodinu, od věděl Harlan."

"To by mělo stačit," prohlásila netrpělivě. "Jedna z prvních věcí, kterou jsme objevily, byla, jak rychle aktivující protein pracuje, jakmile se dostane do buňky. Teď bychom tu kulturu měli ozářit malou dávkou rentgenových paprsků."

Harlan se na ni zkoumavě podíval.

"Myslím, že mi začíná docházet, co se vám honí v hlavě. Zacházíte s tím virem, jako by to byl provirus, což je fakt. A teď ho chcete dostat z latentní fáze. Ale k čemu ty anaerobní bakterie? Proč bez kyslíku?"

"Pojďte se podívat, co to udělá. Pak vám to vysvětlím," odbyla ho.  
"Držte mi palce, možná že máme to, co hledáme. Achillovu patu mimozemšťanů!"  
Ozářili infikovanou bakteriální kulturu rentgenem, aniž by narušili prostředí kyslíčnicku uhličitého, v němž vyrůstala. Když si připravovali preparáty do elektronového mikroskopu, uvědomila si Sheila, že se jí třesou ruce. Doufala, že jsou na stopě velkého objevu.

Beau vztekle kopl do vstupních dveří budovy opuštěné čerpací stanice.  
Náraz je utrhl z pantů a odhodil k protější stěně. Když vstoupil dovnitř, oči mu v šeru svítily. Let vrtulníkem jej nijak neuklidnil.  
Chvilí zůstal stát v šeru, pak se otočil a vyšel ven na slunce.  
"Nikdy tam ani nevkočila," prohlásil.  
"To jsem si ani nemyslel," odpověděl Vince. Skláněl se nad pískem na druhé straně silnice, dál od benzinových stojanů.  
"Tady jsou nějaké čerstvé otisky pneumatik," řekl. Narovnal se a pohlédl k východu. "Muselo tu být ještě jedno auto. Třeba ji tu někdo vyzvedl."

187

"Co navrhuješ?" zeptal se Beau.  
"V žádném městě se neobjevila," konstatoval Vince. "To by nám někdo ohlásil. To znamená, že je někde na poušti. Víme, že se v okolí skrývají skupinky zběhů, kteří se dosud brání infekci. Třeba se k nim přidala."  
"Ale ona je infikovaná," připomněl mu Beau.  
"Já vím," přisvědčil Vince. "V tom je ta záhada. Ale stejně si myslím, že bychom měli letět na východ nad touhle silnicí a podívat se, jestli z ní někde neodbočují koleje do pouště. Musí tu být nějaký tábor."  
"Dobře," souhlasil Beau. "Zkusíme to. Nemáme moc času."  
Nasedli zpět do vrtulníku a vzlétli. Pilotu požádali, aby letěl tak vysoko, aby nezvedal ze země prach a písek, ale zase dostatečně nízko, aby viděli případné stopy pneumatik odbočující ze silnice.

Propána, je tam!" zvolal Harlan. Zaostřili mikroskop na virion. Použili šedesátitisícinásobné zvětšení. Byl to velký virus s dlouhými vlákny, který vypadal jako filovirus s jemnými nitkovitými výběžky.  
"Je to děsivé, když si uvědomím, že se díváme na vysoce inteligentní formu mimozemského života," pronesla Sheila.  
"Vždy jsme předpokládali, že viry a bakterie jsou primitivní formy života."  
"Nemyslím, že to je vlastní mimozemšťan," ozval se Pitt. "Cassy říkala, že podoba viru je to, co mimozemšťanům umožnilo přežít cestováním vesmírem a infikovat jiné formy života v Galaxii. Beau sám nedokázal říci, jak původní mimozemšťan vypadá."  
"K tomu je možná ta Brána," poznamenal Jonathan. "Třeba se tu viru tak zalíbilo, že se sem stěhují sami."  
"To je možné," připustil Pitt.  
"Dobrá," obrátil se Harlan k Sheile. "Ten trik s anaeroby funguje. Našli jsme virus. Proč ty tajnosti?"  
"Napadlo mě, že pokud se virus dostal na Zemi před třemi miliardami let," začala vysvětlovat, "vypadalo to tu úplně jinak než dnes. V původní atmosféře bylo málo kyslíku. To se od té doby změnilo. Virus nemá problémy v latentní formě, ani tehdy, když je aktivován proteinem a transformuje buňku.  
Když ho ale přinutíme vytvořit virion, kyslík ho zahubí."  
"To je zajímavý nápad" připustil Harlan. Podíval se na kulturu, jež byla nyní odkrytá a vystavená vlivu atmosféry v laboratoři. "Pokud máte pravdu, tak ve zbytku kultury najdeme mrtvé neinfekční viry."  
"V to právě doufám," přikývla.  
Harlan ani Sheila nemarnili čas a připravili další preparát. Pitt jim pomáhal, jak nejlépe uměl. Jonathan si znovu hrál s bezpečnostním systémem.  
Když Harlan zaostřil další preparát, bylo jasné, že Sheila měla pravdu. Viry vypadaly, jako by je něco ohlodalo. Sheila i Harlan vyskočili a nadšeně zajásali.  
"To byl skvělý nápad," chválil ji Harlan. "Musím vám blahopřát. Je skvělé být svědkem vědeckého objevu!"  
"Kdyby se opravdu jednalo o vědu," přerušila ho, "opakovali bychom celý

188

pokus do zblbnutí, abychom tu hypotézu patřičně dokázali. Na to teď nemáme čas. Musíme tomu věřit."  
"Máte pravdu," souhlasil. "Ale je to logické. Je neuvěřitelné, jak může být kyslík toxický, a nikdo si to ani pořádně neuvědomuje."  
"Já vám nerozumím," ozval se Pitt. "V čem nám to pomůže?"  
Sheila i Harlan se zamysleli. Podívali se na sebe a posadili se. Oba se na chvíli odmlčeli.  
"Nejsem si jistá, jak nám to pomůže," řekla konečně Sheila. "Ale musí nám to pomoci. Musí to být Achillova pata všech mimozemšťanů."  
"Musí to být právě to, co vyhubilo dinosaury," doplnil ji Harlan. "Když se mimozemšťané rozhodli ukončit pokus s infikováním soudobých živočichů, přešly viry z latentní podoby do virionů. Pak se setkaly s kyslíkem, a nastalo úplné peklo!"

"To nezní příliš vědecky," prohodila Sheila.

Harlan se rozesmál.

"Máte pravdu," připustil. "Ale něco nám to napovídá. Musíme přinutit virus, aby přešel z latentní podoby v buňkách do aktivního virionu, a tak vylezl z buňky."

"Jak k tomu lze virus v latentní fázi přinutit?" zeptal se Pitt.

Harlan pokrčil rameny.

"Různými způsoby. V tkáňových kulturách se k tomu obvykle použije ozáření ultrafialovými paprsky nebo slabými rentgenovými paprsky, jako jsme to udělali s tou anaerobní kulturou."

"Mohou to udělat i některé chemické látky," dodala Sheila.

"To je pravda," přisvědčil Harlan. "Některé antimetabolity a jiné buněčné toxiny. Ale to by nám moc nepomohlo. Stejně tak nám nepomůžou rentgenové paprsky. Nemůžeme prostě ozářit celou planetu rentgenem."

"Existují běžné pozemské viry, které existují v latentní formě jako ten mimozemský?" zeptal se Pitt.

"Je jich spousta," odpověděla Sheila.

"Jistě," souhlasil Harlan. "Třeba HIV."

"Nebo celá skupina herpesvirů," doplnila Sheila. "Mohou se celý život ukrývat v buňkách nebo občas vyvolat onemocnění."

"Myslíte třeba opary?" zeptal se Pitt.

"Přesně," odpověděla Sheila. "To je herpes simplex. Zůstává dlouhodobě latentní v některých neuronech."

"Takže když má někdo opar, znamená to, že se latentní virus začal množit?"

"Přesně tak," zněla další, tentokrát již netrpělivá odpověď.

"Já mám opar pokaždé, když nastydnou," říkal si trochu pro sebe Pitt.

"Znamená to, že mám virus v sobě?"

"Geniální myšlenka," ucedila Sheila jízlivě. "Pitte, nechte nás přemýšlet."

Tohle není přednáška o virech."

"Počkejte," přerušil je Harlan. "Díky Pittovi mě něco napadlo."

"Vážně?" zeptal se Pitt nevinně.

"Víte, co bezpečně přinutí virus přejít z latentní formy? Další virová infekce!"

"K čemu nám to bude?" zeptala se Sheila.

189

Harlan ukázal na mrazicí box. "Tam máme nepřeberné množství různých virů. Napadá mě, že začneme vyhánět čerta ďáblem."

"Máte na mysli vyvolat nějakou epidemii?" ujist'ovala se, že ho správně pochopila.

"Přesně to mám na mysli," potvrdil. "Musí to být něco hodně nakažlivého."

"Ten mrazák je ale plný virů, které měly sloužit jako biologické zbraně!"

To nás dostane z deště pod okap."

"V mrazáku jsou všechny viry, od naprosto banálních až po ty smrtelné."

Musíme jen vybrat ne nejvhodnější."

"Fakt je, že naše původní tkáňová kultura byla asi ovlivněná nosičem z adenoviru, který jsme použily pro vyšetření DNA...", uvažovala.

"Pojďte," přerušil ji. "Ukážu vám celý inventář."

Sheila vstala. Stále ještě pochybovala o vyhánění čerta ďáblem, ale nechtěla tu myšlenku zavrhnout úplně.

Vedle mrazicího boxu byl stůl a nad ním polička na knihy. Na ní ležely tři tlusté složky. Harlan podal jednu z nich Sheile, druhou Pittovi a třetí si nechal v ruce sám.

"Je to jako vinný lístek v restauraci," usmál se. "Nezapomeňte, že potřebujeme něco hodně infekčního."

"Co tím myslíte?" zeptal se Pitt.

"Něco, co se snadno přenese z člověka na člověka," vysvětloval Harlan.

"A potřebujeme aby se infekce přenášela vzdušnou cestou, ne tak složitě jako žloutenka nebo AmS. Potřebujeme vyvolat celosvětovou epidemii."

"Proboha!" lekl se Pitt, když otevřel rejstřík své složky. "Netušil jsem, že je na světě tolik virů. Tady jsou filoviry! No ne! Je tu i virus Ebola!"

"Ten je příliš virulentní," upozornil Harlan. "Potřebujeme takové onemocnění které není smrtelné, a které umožní nemocnému dostatečný pohyb, aby mohl nakazit co největší počet dalších lidí. Nemoci, které vedou rychle ke smrti, se obvykle příliš nerozšíří."

"Tady jsou adenoviry," ozvala se Sheila.

"Ty jsou taky moc virulentní," namítl Harlan.

"Co třeba ortomyxoviry?" zeptal se Pitt. "Chřipka je přece dostatečně nakažlivá. Dokonce už byly celosvětové chřipkové epidemie."

"To už by byla jedna z možností," připustil Harlan. "Ale chřipka má relativně dlouhou inkubační dobu, a při komplikovaném průběhu může způsobit smrt. Chtěl bych něco, co se přenese rychleji a je naprosto neškodné. Tady! To je přesně to, co hledám!"

Harlan nechal složku otevřenou a položil ji na stůl. Byla otevřená na straně devadesát devět. Sheila i Pitt se k ní sklonili.



"Picornaviry," přečetl Pitt nahlas. "Co způsobují?"

"Zajímá mě tenhle druh," ukázal Harlan na jednu z podskupin.

"Rhinovirus," přečetl opět Pitt.

"Přesně tak," potvrdil Harlan. "Obyčejná rýma. Nebylo by to krásně ironické, kdyby prachšprostá rýma zachránila celé lidstvo?"

"Každý ale nedostane rýmu, i když je jí mezi lidmi hodně," namítl Pitt.

"To je pravda," souhlasil Harlan. "Každý má odlišnou obranyschopnost